

အချစ်ဟာသာ လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ချစ်နားကြွေ

သန့်သန့်လေးနေ့ တိတ်တိတ်လေးကြွေ

GRAPHIC DESIGN
THEIN SHWE KYI

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်လေသူ

- ဦးကျော်ဆန်း (မြ-၀၉၃၂)
- ရဲအောင်စာပေ၊ အမှတ်(၂)၊
- ချွန်း(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
- ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းနှင့်အစားပုံနှိပ်သူ

- ဦးကျင်စင် (မြ-၁၀၀၉၈)
- (ရွှေခြင်သံပုံနှိပ်တိုက်)
- အမှတ်-၁၇၉၊ ၃၁လမ်း၊ (၁၁)ရပ်ကွက်
- ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ပုံနှိပ်ခြင်း

- ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

စာနိဂုံး

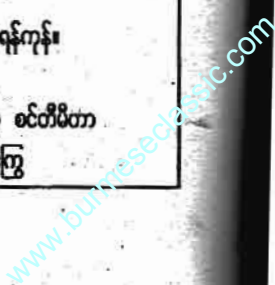
- ၁၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး

- ဝိုးလပြည့်စာပေ
- အမှတ်-၂၂၃၊ ၃လွှာ၊ ၃၁-လမ်း၊
- ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
- ရန် - ၀၉ ၅၁၆၃၇၆၄၊ ၀၉-၅၀၈၉၈၉၄

၈၉၅-၈၃

ချစ်ပျားရင်
 သန့်သန့်လေးနုတိတ်တိတ်လေးကြွ/ချစ်ပျားရင်၊ ရန်ကင်း
 ရဲအောင်စာပေ၊ ၂၀၁၂။
 (၁၆၀)စာ၊ ၁၃ စင်တီမီတာ x ၂၀.၇ စင်တီမီတာ
 (၁) သန့်သန့်လေးနုတိတ်တိတ်လေးကြွ

နိုင်ဖြစ်နေသည့် စိုးမိုးသူကို ... စီးကရက်ခဲရင်း ပေစောင်းစောင်းကြည့်နေ
သည့် မင်းထွဋ်ကလည်း တစ်ချက်ပခုံးတွန့်ပြကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... မင်း ... ဒီ အတိုင်းဆိုမလွယ်ဘူး စိုးမိုး ...
ယွန်းမေဇင်နဲ့လမ်းခွဲလိုက်လို့ ဘာမှမကြာခင် ယုယခင်နဲ့ထပ်တွဲတယ်၊ အခု
ယုယခင်နဲ့တွဲနေတဲ့လက် မနွေးခင်မှာဘဲ ယုယခင်တို့လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်က
ကောင်မလေးကို ကြွေပြန်ပြီတဲ့ ... မင်းကိုမင်းရော သတိထားမိရဲ့လား”

“အေး ... ငါလည်း အဲဒါပဲပြောချင်တာ ... မင်းဟာလေ
မိန်းကလေးသာဆို မလွယ်ဘူး၊ မင်းအမေ မင်းနောက်က ခြင်းနဲ့လိုက်ကောက်ရ
မယ် ... သူ့မြေးတွေလေ”

“ဟေ့ကောင်ဖက်တီး ... ဟေ့ဟေ့ရမ်းရမ်း မင်းပါးစပ်ကြီးကိုခဏ
ရပ်ထားဦး ... ဒီမှာခံစားပြမယ့်အလန်းဆုံး ... အညက်ဆုံးတော်ကီတွေ
စကြဝဠာတံတိုင်းအဆုံးမှာ သွားကပ်ကုန်ပြီ၊ ဒီမှာ ... ဒီတစ်ယောက်မှာမှ
ငါရှာနေတဲ့အချစ်စစ်ကိုတွေ့ရမှာလို့ ခံစားမိတာ ... ငါရှာနေတဲ့အရာ ယွန်းမေဇင်
ဆီမှာမရှိတာကို ငါအသေအချာသိသွားလို့ပါ”

ယွန်းမေဇင်က မင်းထွဋ်ညီမဝမ်းကွဲမို့ သီးသန့်တောင်းပန်နေခြင်းဖြစ်
သည်။

“အေး ... မင်းကသာအဲလိုပြောတာ၊ ယွန်းမေဇင်ကလည်း ငါ့ကို
တွေ့တိုင်း မင်းအကြောင်းပဲမေးနေတာ ... သူ တကယ်ခံစားနေရတာဖြစ်
မှာ ... မင်းကြောင့် ကောင်မလေးတွေမျက်ရည်ကျရတာကို မင်းကဂုဏ်ယူ
ချင်နေတာလား ... မင်းအနေနဲ့ တကယ်မချစ်နိုင်တဲ့မိန်းကလေးတွေကို
ဇာတ်လမ်းမစသင့်ဘူး”

“မင်းကလည်း ... ပြောကာမှပိုဆိုးနေပြီ၊ ပြောပြီးပြီလေ ... ငါက
ငါ့အတွက် အချစ်စစ်ကိုရှာနေတာပါဆို ... တွေ့ရင်ပြီးပြီ ... အဲဒီအခါကျမှ
ရွှေမှုန်ရတီတို့၊ ခင်ဝင့်ဝါတို့က ငါ့အနားကပ်ပြီး ကိုကိုသဘောဆိုရင်တောင်
အားနာပါတယ်ခေးရယ် ... ဆောရီးပါလို့ပြောလိုက်မှာ ... ကုန်ကုန်ပြော
မယ်ကွာ ... ဟို ... မော်ဒယ်သင်တန်းတက်နေတဲ့ ဖက်တီးညီမ ဆယ့်သုံးနှစ်
လေးက ... ”

ဖက်တီး ... ရူးရူးရဲရဲဖြစ်ကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... တော် ... ပတ်မရမ်းနဲ့ ... အရပ်ထဲမှာ ခွေး တွေတစ်စုံဖြစ်သွားမယ်၊ ငါ့ညီမ ကလေးပဲရှိသေးတယ်၊ အရွယ်ရောက်ရင်တောင် မင်းနဲ့တော့မပေးစားဘူး၊ ဟိုအကောင်ကို အမြီးဖြတ်ပေးစားမယ်”

စိုးမိုးသူက တမင် မျက်လုံးပြူမျက်ဆံပြူးလုပ်ပြကာ ...

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒါ လူကြီးတွေရဲ့ပြောတဲ့စကား ... ကိုယ့်ညီမ နုနုထွဋ်ထွဋ်လေးကို အဲဒီစကားမျိုးမပြောသင့်ဘူး၊ ဘယ်အကောင်ဖြစ်ဖြစ် တွေး ကြည့်ရင်တောင် ဘယ်လိုမှမကောင်းဘူး၊ မသက်မသာ နှလုံးတုန်ရင်ခုန်စရာကြီး”

အေးဝင်းကို လိုက်ထိုးသဖြင့် စိုးမိုးသူပတ်ပြေးရတော့သည်။ မင်းထွဋ် ထံကတော့ အတည်အခန့်စကားသံသာ ထွက်လာသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ... ယွန်းမေဇင်ကိုထားခဲ့တာနဲ့ပတ်သက်လို့ ငါကတော့ သိပ်အစာမကျေချင်သေးဘူး”

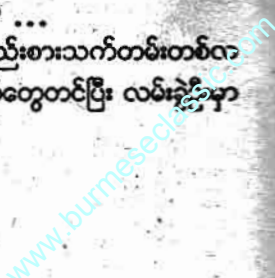
“ငါမှ သူ့ကိုအယုံအကြည်မရှိတော့တာ ... မင်းလည်းသိသားပဲ၊ သူလည်းငါလိုပဲ ဝတ်ချိန်ကရည်းစားများတာပဲလေ၊ ငါနဲ့တို့ပြီးနောက်ပိုင်း ဘယ်သူ နဲ့မှ ထပ်ပြီးမဆက်သွယ်ပါနဲ့တော့လို့ပြောတာကို သူမှလက်မခံခဲ့တာ ... အရင်ဇယားအဟောင်းနဲ့ ငါ့မျက်စိရှေ့မှာတွေ့ရတာ ငါ့ကိုအရွဲတိုက်တာမဟုတ် ဘူးလား”

“လူဆိုတာ အမြဲတမ်းမှန်နေ၊ ရှင်းသန့်နေအောင် နေလို့မှမဖြစ်နိုင် တာ ... မင်းမြင်တဲ့နေ့ကကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ မင်းကို သူရှင်းပြပြီးပြီဆို”

“ငထွဋ်ရာ ... မင်းလည်း ငါ့အကြောင်းသိပါတယ်၊ ငါရည်းစားများ ပေမယ့် ငါ့ရင်ကို တကယ်တမ်းထိရှုစေနိုင်တဲ့မိန်းကလေး၊ စွဲလန်းမြတ်နိုးရပါ တယ်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို ငါ အခုထိရှာမတွေ့သေးဘူးကွ ... သူတို့က ငါ့ကို စိတ်ပျက်စရာ၊ ငြီးငွေ့စရာတွေပဲ ပေးစွမ်းနိုင်ကြတယ်၊ ငါ့ဆီမှာ သူတို့က ရယူ လိုစိတ်တွေ၊ ဆန္ဒတွေပဲပြင်းပြနေကြတာ ... သူတို့ဆီက ငါ့ရသမျှက ပူလောင် ခူတွေပဲဖြစ်ပေမယ့် ... စတိုးဆိုင်ကကောင်မလေးတော့ အေးမြမှုတွေကိုခံစား နေရတယ်”

အေးဝင်းကိုက နောက်တစ်ကြိမ်မဲ့ရဲ့ပြကာ ...

“ပြောပြန်ပြီ ... အစမို့လို့ပါကွာ ... ရည်းစားသက်တမ်းတစ်လ ပြည့်ခင် အရင်ကောင်မလေးတွေလိုပဲ ရှာကြံစွဲချက်တွေတင်ပြီး လမ်းခွဲမှာ

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြော

လျှို့ဝှက်ချက်ကို ရှာဖွေနေသူက ... မိန်းမလှပကာသဏီကို သုတေသနပြုနေသူက”

“အဟား ... သုတေသနပညာရှင်ကြီး ... ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ရဲ့ပြေးနှုန်းကိုလည်း ကြိုတင်သုတေသနပြုထားဦး ... မင်းခါခဲ့တဲ့ သုတေသနပြုခံကောင်မလေးတွေထဲက ဘယ်နှစ်ယောက်လောက်က မင်းကိုအသည်းအသန်လိုက်ဗျင်းချင်နေပြီလဲမသိဘူး။ သေချာတာကတော့ အခုလက်ရှိရည်းစားယုယခင်နဲ့ စတိုးဆိုင်ကောင်မလေးနဲ့ မင်းတို့ရဲ့သုံးပင်လိမ်ဇာတ်လမ်းမှာပဲ ကျွိုင်ပူမှာ ငါမြင်နေပြီ”

“အေး ... ယုယခင်ကလည်း နာမည်ကသာယုယ၊ စိတ်ကတော့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ... အဲဒါကို တစ်တန်းငယ်ပေမယ့် ... ကျောင်းမှာကတည်းက သတိထားမိပြီးသား ... သိသိကြီးနဲ့ပြန်လှည့်ခွေတာ”

နှစ်ကောင်သား အတိုင်အပေါက်ညီညီနှင့် နိပ်ကွပ်နေသဖြင့် စိုးမိုးသူဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ ပြီး ... သူကိုယ်တိုင်လည်း စဉ်းစားမိနေသည်။

ဟုတ်သည် ... ယုယခင်နှင့်တော့ မလွယ်လောက်ပါ။ တစ်လမ်းတည်းဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ ... ယုယခင်က အကွက်ရွှေတာကျွမ်းသည်။ သို့သော်လည်း ... ထုံးစံအတိုင်း သူကတော့မလျော့ချင် ...

အဖေအမေပေးထားသည့် စိုးမိုးသူဆိုသောအမည်မှာ တခြားနေရာတော့မသိ ... ကောင်မလေးများအပေါ်တော့ စိုးမိုးနိုင်သူဖြစ်ခဲ့သည်။

မိဘများမှာ သူဌေးကြီးစာရင်းဝင်မဟုတ်သော်လည်း လူလတ်တန်းစားအဆင့်ထက်ကျော်လွန်တာတော့ သေချာသည်။ ပွဲရုံပိုင်ရှင်အဖေက အိမ်စီးရန်ပင် ကားသုံးစီးထားသဖြင့် သူ့အတွက် အလှည့်ကျအသုံးတော်ခံရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ အဝတ်အစားကောင်းကောင်းလေးများကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးအောင်ဝတ်ဆင်ကာ ... စီးတော်ယာဉ်အမျိုးမျိုးစီးသကဲ့သို့ ... ကောင်မလေးများကိုလည်း သုံးလလောက်လျှင် တစ်ယောက်နှုန်းလောက်နှင့် ထည်လဲတွဲတတ်သည်။

အလန်းစားရှုပါကို အကောင်းစားအဆင်တန်ဆာများ လွှမ်းထားနိုင်သဖြင့် ထိုသို့လှုပ်ရှားနိုင်သည်မှာမဆန်း ... စိုးမိုးသူ၏အကျင့်ဆိုးမှာ ... သူနှင့်တွဲမိသည့်ကောင်မလေးများကို စိတ်ထဲ အထစ်အငေါင်းပုအထစ်

အနည်းငယ်ရှိသည်နှင့် လက်တွဲဖြုတ်ဖြစ်တတ်ပြီး လှည့်မကြည့်တော့ ... အသစ်အသစ်များကိုသာ မျှော်တော့သည်။ သူ့မှာအကျင့်ကောင်းတစ်ခုတော့ ရှိနေသည်မှာ ...

သူနှင့်တွဲခဲ့သည့် မည်သည့်ကောင်မလေးကိုမှ မဖျက်ဆီးခဲ့ ... မလွန်ကျူးခဲ့ ... သူက သွေးသားဆန္ဒကို ဦးစားမပေးသူဖြစ်သည်။ သို့သော် သူလိုအပ်သည်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ သူ့အပေါ်ထားရှိမည့် အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကိုဖြစ်သည်။ ထိုအရာကို တွေ့ရှိပြီဟု ... သူ့ကိုယ်တိုင် မထင်မှတ်မချင်း ဆက်လက်ရှာဖွေနေဦးမည်သာဖြစ်သည်။

ခုတော့ ... သူ ... တွေ့ပြီဟုထင်သည်။

မြင်မြင်ချင်း သူ့ရင်တွေ ပရမ်းပတာ အနှိုင်းအဆမဲ့ခုန်လာသည်။ ထိုအရာက သူ့မချောလွန်းလှလွန်း၍ မဟုတ်တန်ရာသည်မှာ သေချာသည်။ ယခင်က သူနှင့်ငြိမ်းသောကောင်မလေးများက သူ့မလောက်တော့ လှကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့တွေကို သူမလို တသသမဖြစ်။ အကြိမ်ကြိမ် မြင်လိုတွေ့လို စိတ် မပေါ်။

သူမအကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စလေး အတွေးပွားမိသည်ကပင် သူ့ ရင်ခုန်နှုန်းကို မြန်စေနေသည်။ ထိုအရာ ဘာကြောင့်လဲတော့ သူ မဝေခွဲနိုင်သေး သေချာသည်ကတော့ ... သူ ... သူမကိုပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တို့ ... သူ့ရင်ထဲ တစ်စတစ်စစိုးမိုးလာနေပြီဟု ... သို့သော်လည်း ...

သူမကို စတင်သတိပြုမိသည့်အချိန်တွင် အနည်းငယ်တော့ စိတ်ကို မရှင်းမရှင်းဖြစ်မိရသည်။ အကြောင်းမှာ ... လက်ရှိရည်းစားယုယခင်ကို လိုက်ပို့ရင်းမှ သူမနှင့်ဆုံမှတ်ကို စမိခဲ့၍ဖြစ်သည့်။

ထိုနေ့က ...

အခန်း (၂)

ယုယခင်က စိုးမိုးသူကိုနှုတ်ဆက်ပြီး .... ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းနေစဉ် သူ ကားရပ်ထားရာနေရာနှင့် တည့်တည့်တွင်ရှိသောစတိုးဆိုင်လေးထဲသို့ အကြည့် ရောက်သွားသည်။ အမှတ်မထင်ကြည့်မိ၍ အမှတ်မထင်မျက်နှာပြန်လွှဲမိရာမှ အသေအချာထပ်ကြည့်မိသည်။ ထိုအချိန်တွင် ... သူ့ရင်၌ ထိတ်ခနဲအရှိန် ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရိုက်ခတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

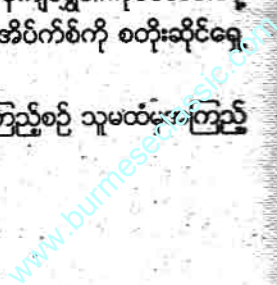
စတိုးဆိုင်ထဲမှ သူမကလည်းလှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ကားတံခါးဘေး ကိုရောက်လာသည့် ယုယခင်ကိုလှမ်းကြည့်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

“ကိုကို ... ဘိုင့်ဘိုင် ... ဆီးယူ”

ယုယခင်က လက်ကလေးလှုပ်ရမ်းပြီး နှုတ်ဆက်နေပြီ။ သူ့ စတိုးဆိုင် ထဲသို့ထပ်ကြည့်ရန် မည်သို့မျှအခွင့်မသာတော့။ ကားကိုမောင်းထွက်လာရတော့ သည်။ ဤသို့ဖြင့် ယုယခင်ကိုလိုက်ပို့တိုင်း ... ထိုနေရာတွင်ပင် ကားကိုရပ်၍ ထိုကဲ့သို့ပင် ငေးကြည့်ခဲ့ရသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ... သူမကတော့ ထစ်ကာကပ်မှန် အလုံပိတ်ကားထဲမှသူ့ကို မြင်နိုင်မည်မဟုတ်။

ဒီနေ့တော့ ယုယခင်ကိုလိုက်ပို့လျှင် သုံးနေကျရွှေငါးကိုမမောင်းမိဖို့ သူ သတိပြုဆင်ခြင်လိုက်သည်။ အနက်ရောင်မတ်အိပ်ကပ်ကို စတိုးဆိုင်ရှေ့ တည့်တည့်တွင် ညင်သာစွာရပ်လိုက်သည်။

ကားတံခါးကိုဖွင့်ဆင်းပြီး ဆိုင်ထဲသို့လှမ်းကြည့်စဉ် သူမထံမှ အကြည့်

နှင့် လမ်းတွင်တိုးတိုက်မိသဖြင့် ရင်မှာလှုပ်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ ပစ္စည်းရှာ
ဟန်ဆောင်ပြီး ဆိုင်ထဲတွင်လှည့်ပတ်ကြည့်ကာ သူမကိုခိုးငေးလိုက်သေးသည်။
ထို့နောက်မှ အသုံးဝင်ရာပစ္စည်းတချို့ကောက်ယူပြီး သူမရှေ့ကိုချပေးကာ...

“ဘယ်လောက်ကျပါသလဲ”

သူမ၏ ဘယ်တက်လက်သူကြွယ်မှ အရောင်လတ်နေသော ပတ္တမြား
လက်စွပ်ဝတ်ဆင်ထားသည်ကို သတိထားမိသည်။ ပတ္တမြားအသွေးဖြင့် သူမ
လက်ကလေးများ လှပနေခြင်းမဟုတ်သည်ကတော့ သေချာသည်။ ထိုဖြူနုသွယ်
ပျောင်းသော လက်ချောင်းလေးများဖြင့် ကက်ကူလေတာကိုနှိပ်၍ သွက်လက်စွာ
ကျသင့်ငွေကိုတွက်ချက်ပေးသည်။

“ရှစ်ထောင့်ငါးရာ ကျပါတယ်ရှင်”

ပန်းနုရောင်ပြေပြေနုတ်ခမ်းလွှာအစုံမှ ထွက်ကျလာသည့် ချိုလွင်အေး
တေးသံက သူ့ကိုရည်ညွှန်းတာသေချာသည်။ သူ့ရင်ကိုလည်း အေးမြစွာစီးဝင်
သွားလေသည်။ ပြောရင်း သူ့မျက်နှာကိုမော့ကြည့်သည့် သူမက ခိုးငေးနေသည့်
သူ့မျက်ဝန်းကို တန်းမိသည်။

ဖြူဖွေးလွလွပါးပြင်နှစ်ဖက် ... အချိုးကျ ပြေပြစ်လှပသောနှာတံ
သွယ်လျှပါးလှုပ်သော နှုတ်ခမ်းတစ်စုံ ... ထူထဲသောမျက်ခုံးတန်းများအောက်ရှိ
လှပသောမျက်ဝန်းတစ်စုံတို့ဖြင့် ... ရစ်မှူးဖွယ် သူမအလှကို ... သူ အနီး
ကပ် ခံစားမေ့မျောသွားမိသည်။

သူမမျက်ခုံးတန်း နှစ်ခုတန်းနေရာမှ တွန့်ကွေးတော့မှ သူ့အငေးလွန်
အကြည့်ရိုင်းမိသည်ကို သတိရကာ ... သူမအလှကို ရင်မှာသိမ်းထုပ်၍
ကျသင့်ငွေကိုထုတ်ပေးမိသည်။ သူမက ပိုငွေကိုပြန်အမ်းရင်း ...

“အားပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ နောက်လည်း လိုအပ်တာရှိရင်
လာဝယ်နိုင်ပါတယ် ရှင်”

သူ့ဘက်က ဆက်နေချင်သေးသော်လည်း အကြောင်းရင်းမရှိတော့ပြီ
မို့ ...

“ခွင့်ပြုပါဦး”

သူမက ပြုံးမြဲမြဲဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။
သူ ... ကားဆီသို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် ... သူ့အာရုံက

သူမတံခါးတွင် တဝဲလည်လည်ကျန်ခဲ့သည်။ ကျောလယ်မက ဖြောင့်စင်သွယ်ကျ
နေသော သူမဆံကေသာဖျားတွင် ကပ်ညီနေခဲ့သည်။

အခါခါအဝေးကြည့်ဘဝမှ သူမ ထံပါးတိုးကပ်မိချိန်တွင် သူ့ရင်ကို
သွက် သွက်ခါအောင်လှုပ်ခါယမ်းနိုင်သည်မှာ သေချာသွားတော့သည်။
ဂျပန်ငလျင် ဗဟိုချက်မိသူလို ကားဆီသို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်လျှောက်ခဲ့ကာ ...
ကားပေါ်ရောက်မှ စတစ်ကာကပ်ကားမှန်အားကိုနှင့် သူမကိုပြန်ရှိုးမိသည်။

သူမကတော့ ဥပေက္ခာဒေဝီပမာ ... သူမအာရုံကျရာ သူမရှေ့ရှိ
ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းမှာ အကြည့်ကိုစေစားလျက် ...

သူလည်း ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်ရန်မှတပါး ... တခြားမရှိပြီ
မို့ ...

ဒီနေ့တော့ ... စိုးမိုးသူတစ်ယောက် ကံဆိုးလေပြီ။
မနက်(၉)နာရီမှအိပ်ရာထပြီး ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ထမင်းစားခန်းထဲသွင်း
“မေမေ ... ဘာစားရမှာလဲ”
“ရှိပါတော် ... လာထိုင်”

ရှိသမှ စားပွဲပေါ်တွင် မုန့်ပန်းကန်မျိုးစုံသာမက ဖေဖေအပါအဝင်
မိသားစုစုံစုံညီညီရှိနေသည်။ ခါတိုင်း ခုနှစ်နာရီကျော်သည်နှင့် အိမ်မှထွက်
တတ်သည့်ဖေဖေက ဘာကြောင့် ခုချိန်ထိ အိမ်မှာရှိနေရလဲမသိ။ ဖေဖေက
တစ်ချက်လှမ်းရှိုးလိုက်သဖြင့် ... ကိုယ်ရှိန်သက်လိုက်ရသည်။ မေမေနှင့်မမက
ပြုံးလိုက်ကြသည်။

စားပွဲတွင်ထိုင်၍ ကော်ဖီတစ်ခဲပဲသောက်ရသေးသည်။ ဖေဖေထံမှ
“ကဲ ... အချိန်ပြည့်သဝေထိုးနေတဲ့ ကိုစိုးမိုးသူ ... ဒီနေ့တော့
ဘယ်ကိုရိုးဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါသလဲ”

သူ့အဖေ၏ရွဲတဲ့တဲ့လေသံကြောင့် စိုးမိုးသူ ... သံစဉ်ရော ...
တီးပါ ချိန်းလိုက်ရသည်။

“အဟဲ ... ဖေဖေကလည်း ... ဒီနေ့ခရီးစဉ်ကတော့ နှုတ်နည်း

ဝေးတယ်၊ ဟိုကောင်မင်းထွဋ်လေ ... သူ မှော်ဘီဘက်မှာခြံဝယ်ဖို့ကိစ္စ ... သားနဲ့အေးဝင်းကိုတို့ကိုပါ လိုက်ကြည့်ပေးပါဆိုလို့”

“အဲဒီခြံမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ပါ အတူတူဝင်လုပ်မှာလား”

“အဲဒါကတော့ ... သားက ... အဲဒီအလုပ်ကို ဝါသနာမပါတော့”

“အဲဒါကိုတော့ ဝါသနာမပါဘူး။ ပွဲရုံမှာလိုက်လေ့လာပါဆိုတော့သည်းစိတ်မဝင်စားဘူး။ မင်းက ဘယ်တော့မှ ဘယ်အလုပ်ကိုစလုပ်ဖြစ်မှာလဲ ... လယ်လျားလယ်လျားလုပ်နေတာကတော့ ကြာလှပြီ ကျောင်းပြီးတာလည်း တစ်နှစ်ကျော်ပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ... မောင်လေးကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားလို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

“မမနော် ... ”

“ဘာ မမနော်လဲ ... ”

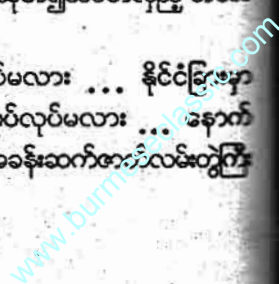
“သားလုပ်ချင်တာကျတော့ ဘယ်သူမှ အရင်းအနှီးမထုတ်ပေးကြဘဲ

နဲ့”

စိုးမိုးသူက ကလပ်ဖွင့်ချင်သည်ဆိုပြီး ဂျီကျုနေသည်မှာကြာပြီ။ နေရာကောင်းလေးတွင် သူ့အဖေဝယ်ထားသည့်ခြံလည်း အသင့်ရှိနေသည်။ ခက်သည်က ထိုအလုပ်ကို သူမှလွဲ၍ တစ်အိမ်သားလုံးသဘောမကျကြ။ စိုးမိုးသူလုပ်ချင်သည်ကို လုပ်ခွင့်မရသည့်အပြင် ... နောက်ဆုံး ထိုခြံကိုအသံသွင်းစတူဒီယိုလုပ်ငန်း လုပ်မည့်သူတစ်ဦးအား ငှားလိုက်ခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ အလုပ်အကြောင်း အိမ်မှသိပ်မပြောတော့သဖြင့် ... စိုးမိုးသူလည်း လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရကာ မှန်မှန်ပွေးနေတော့သည်။

ခုတဖန် ... မင်းထွဋ်က မှော်ဘီဘက်တွင် သုံးယောက်စုပြီးခြံတစ်ခြံဝယ်ရန် ... လုပ်ငန်းလုပ်ရန်ဇာတ်လမ်းစလောသဖြင့် ဖေဖေလည်း သူ့ဇာတ်ပြားဟောင်းကြီးကိုပွင့်ရန် ဇာတ်စက်အဟောင်းကြီးကို ဖုန်သုတ်၍သံပတ်လှည့် အပ်လဲလုပ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

မကြာမီလာတော့မည် ... ပွဲရုံမှာ လုပ်မလား ... နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းဆက်တက်မလား ... နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်မလား ... နောက်ဆုံး နိုင်ငံခြားသင်္ဘောတက်မှာလား ... စသည်ဖြင့် အခန်းဆက်ဇာတ်လမ်းတွဲကြီး

ထုတ်လွှင့်တော့မည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ တစ်ခုခုတော့ပြောမှဖြစ်တော့မည်။

“ပြည်တွင်းမှာပဲ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုခုလုပ်မှာပါ ဖေဖေရာ ... သားလည်း အလကားမနေပါဘူး ... လေ့လာနေတာပါ”

“အောင်မာ ... လေ့လာနေတာ ... ဘယ်နှစ်နှစ်ကြာအောင် လေ့လာမှာလဲ”

“ဖေဖေကလည်း ... သားကငယ်ပါသေးတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ... သူ့အမေနှင့်အစ်မက ထပြီးဟားတိုက်ရုံတမယ် ရယ်ကြသည်။ သူ့အဖေကတော့ ရုပ်တည်ကြီးနှင့်ကြည့်ကာ ...

“အငယ်ကောင် ... မင်းကိုယ်မင်း ပြန်ငုံကြည့်ဦး၊ ရည်းစားကတော့ ခွီလိုပေါက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ပြောင်း၊ မင်းအနေအထိုင်မတတ်လို့ ပြေးပေါက်မှားပြီးကပ်ပါလာရင် ... မင်းပါ အိမ်ပေါ်ကကျောင်းရမယ်၊ သိလား”

“သိသားပဲ ... ”

“ဘာသိသားပဲလဲ”

တိုးတိုးလေးပြောသည်ကို သူ့အဖေက ကြားဖြစ်အောင်ကြားသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အကူအညီရလိုရငြား ... အမေနှင့်အစ်မဘက် လှည့်ကြည့်ရာ ပြုံးစိစိနှင့်ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ...

“သိပါတယ်လို့ ... ပြောတာပါ ဖေဖေရဲ့ ... နော် မေမေ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... တော်ကလည်း ကြားချင်ကြားပြီး ကျွန်မသားကို ဝဲဖိပြောနေတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဟုတ်ပါပြီ ... ဒါဆိုလည်း အကောင်အထည်ဖော် ဆယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးအတွက် လေ့လာမှုကို တစ်လအတွင်း အဆုံးသတ်ပြီး၊ သုံးလအတွင်း အကောင်အထည်ဖော်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဟုတ်ပြီနော် ... ပီပြင်တဲ့စီမံချက်ကိုတော့ တစ်ပတ်အတွင်းဖွင့်ဟပေးပါဗျာ”

ပြောပြီးပြီးချင်း ... လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းမှ သူ့အဖေထသွားသဖြင့် နီနီသူ အသက်ရှူချောင်းသွားရတော့သည်။

“ကဲ ... မောင်လေး ... ဒီတစ်ခါ ဖေဖေက ချိုချိုသာသာပြော သမေ့ တားဂတ်ဒိတ်က တိကျတယ်နော်၊ မင်းဘက်က ပီပြင်ပါ့မလား”

သူက လက်မထောင်ပြပြီး ...

“မမကလည်း ... စိုးမိုးသူပါ”

သူ့အမေကတော့ ပြုံးကြည့်နေသည်။

သူ့ဘက်က ကျိတ်၍စိစဉ်သလောက် စိစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ စိတ်လွတ်
ကိုယ်လွတ်ကဲချိန်လေး ပိုရစေရန် အချိန်ဆွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု သူ့အဖေက
ကြာပွတ်သံပေးပြီဆိုတော့ ... သူ ... လှုပ်ရှားရတော့မည်မှာ အသေအချာ။

အခန်း (၃)

“အန်တီ ... ဝင်းကိုရှိလား”

“ရှိပါတော် ... ဟိုမှာလေ”

အေးဝင်းကိုအမေ မေးဝေါ်ပြရာကို စိုးမိုးသူလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူ့ထံ ပြုံးပြီးပြီးနှင့်လှမ်းကြည့်နေသည့် ဖက်တီးကိုတွေ့ရသည်။

“ပြိတ္တာအူမြူးနေတယ်ပေါ့ ... ဆန်ရေစပါး ပေါများတော့မယ်”

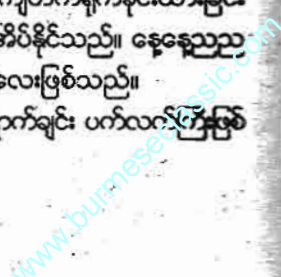
“မင်းဟာလေ ... လူမြင်တာနဲ့ နှိပ်ကွပ်ဖို့ပဲချောင်းနေတဲ့ လဒပဲ ဒီမှာကြည့်”

ဝင်းကိုက လက်ထဲမှဖတ်လက်က အုပ်ကို ထောင်ပြသည်။ တာရာ ပွကြီး ရုပ်ပြစာအုပ်အဟောင်း ဖြစ်နေသည်။

“လာ ... တက်လာခဲ့”

ဝင်းကိုထိုင်နေရာနေရာမှာ သူတို့အိမ်ခေါင်းရင်းခြံဒေါင့်နားရှိ သရက် ဖင်ကြီး၏ ဆယ်ပေခန့်အမြင့်ခွဆုံတွင် လင့်စင်ပုံစံ သစ်သားနှင့်ရိုက်ထားသည့် တွပ်ပျစ်ပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။ ထိုလင့်စင်မှာ သူတို့ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝတွင် စာကျက်ရန်အကြောင်းပြု၍ လက်သမားနှင့် စနစ်တကျတက်ရိုက်ခိုင်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သုံးယောက် ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းလူးလို့ခံအိပ်နိုင်သည်။ နေ့နေညည လိုအပ်လျှင် သူတို့အနားယူနိုင်သည့် ရှုကွဲစိုးဗိမာန်လေးဖြစ်သည်။

စိုးမိုးက လင့်စင်ပေါ်တက်လာပြီး ရောက်ရောက်ချင်း ပက်လက်ကြဲကြဲဖြစ်

နေသည်။

“ဟကောင် ... အချိန်ပြည့်လှုပ်လှုပ်ရွှရွ ဆတ်ဆလူးခါနေတဲ့ကောင်က ခုလိုအငြိမ်ဖယားလုပ်ပြနေတော့ ... မျက်စိထဲမှာတစ်မျိုးကြီးကွ ထူးထူးခြားခြားကြီးဖြစ်နေတယ် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“စဉ်းစားစရာလေးတွေ ရှိနေလို့ကွ”

“လုပ်ပြန်ပြီ နောက်တစ်မျိုး ... တစ်ရက်တည်းနဲ့ ထူးခြားဖြစ်စဉ်တွေ အကြိမ်ကြိမ် မထုတ်လွှင့်နဲ့လေကွာ”

စိုးမိုးက ဝင်းကိုဘက်လှည့်ကာ ဘေးတစ်စောင်းပြောင်းလိုက်ပြီး။

“ဟေ့ကောင် ... ငါစီးပွားရေးလုပ်ရင် မင်းရှယ်ယာထည့်ပြီး လိုက်လုပ်မှာလား”

“သိပ်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပင်ပင်ပန်းပန်းမလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးဆိုရင် လုပ်မယ်”

“မင်းကလည်း ... မဟုတ်တာက စစဉ်းစားနေတယ်”

“ဒီမှာကြည့်လေ ... ငါက မင်းတို့လိုပေါ့ပေါ့ပါးပါးမဟုတ်ဘူးကွ၊ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်ရင် မင်းတို့ထက်ပိုမောတတ်တယ်”

ဝင်းကိုက အိုဗာဝိတ်ဖြစ်နေသည့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့်ဗိုက်ကို ပုတ်ပြသည်။

“အေးလေ ... မင်းက မပေါ့မပါးကြီးဖြစ်နေတာကိုး ... ”

“ခွေးကောင် ... ”

ဝင်းကိုက ... စိုးမိုးကို မထိတထိလှမ်းထိုးရင်း ရယ်သည်။ စိုးမိုးပါ လိုက်ရယ်ရာမှ မျက်နှာပိုးသတ်ပြီး ...

“မနေ့က ငါ့ဘိုးတော်က ငါ့ကိုဝမ်နင်ပေးလိုက်ပြီကွ”

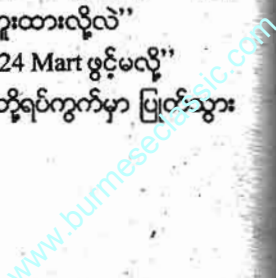
“ဘာအတွက်လဲ”

စိုးမိုးသူက အလုပ်လုပ်ခိုင်းသည့်ကိစ္စ အပြည့်အစုံပြောပြလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့ ... မင်းက ဘာလုပ်ဖို့စိတ်ကူးထားလို့လဲ”

“မင်းကို ငါတစ်ခါပြောဖူးတယ်လေ ... 24 Mart ဖွင့်မလို့”

“မင်းကိုလည်း ငါပြောဖူးတယ်လေ ... ငါတို့ရပ်ကွက်မှာ ပြုတ်သွားတာ နှစ်ဆိုင်ရှိသွားပြီလို့”

“အဲဒါက သူတို့ နေရာအရွေးမတတ်လို့ပါကွာ ... ငါရွေးပြပါမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဆိုင်ကိုလူသိဖို့ တစ်နှစ်လောက်တော့အရှိန်ယူရမှာပဲ ... မင်းဆရာ ... ငါ ... လုပ်ပြပါမယ်ကွယ်၊ ဟောဒီစိုးမိုးသူလုပ်ရင် မင်းပါ လိုက်လုပ်မလား ... ဒါပဲပြော”

“အေးပါကွာ ... မင်းထွဋ်ရဲ့အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်းဖို့ လိုက်မလုပ် ချင်ဘူးဆိုတော့ ... မင်းအလုပ်ကိုပဲ ဝင်လုပ်ရတော့မှာပေါ့၊ မသကာ ... ငွေ မပေါ်အရင်းပြုတ်ဘဝထက်တော့ ပိုဆိုးဖို့မရှိပါဘူး”

“ဘာမှစိတ်မပူနဲ့ သူငယ်ချင်း ... အောင်မြင်နေတဲ့ဆိုင်ကို ငါလေ့ လာသင့်သလောက် လေ့လာပြီးပြီ ... အခု ... လူတစ်ယောက်ကိုတွေ့ဖို့ စောင့်နေတာ ... သူ့ဆီက အသိပညာတချို့ ရယူဖို့ရှိသေးတယ်”

“မင်းဘိုးတော်က ဒီအလုပ်ကို သဘောတူပြီလား”

“ငါအသေအချာလေ့လာပြီး ... ထိုက်သင့်သ၍စီစဉ်ပြီးမှ အသိပေး မှာ ... အဲဒါမှခွင့်မပြုချင်လည်း ပြုရမှာ ... နို့ဖို့ ... အရင်တစ်ခါလို Night Club ဖွင့်မယ့်အစီအစဉ်ပျက်ရသလို ဖြစ်သွားမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အတင်းဆွဲထူသည်။

“ဘယ်လဲဟ ... ဇွတ်ပဲ ... ခုနပြောတဲ့ စတိုးဆိုင်ကိစ္စပဲလား”

“ရောက်တော့သိမှာပေါ့”

ဝင်းကို ကားတံခါးပိတ်ပြီးသည်နှင့် ကားကို ဝေါခနဲမောင်းထွက်လိုက် သည်။ ခါးပတ်ပတ်လေ့မရှိသည့် ဝင်းကိုမှာ ဝက် ... ဝက်လူးအိုင်ထဲပြုတ်ကျသလို ဖြစ်သွားတော့သည်။

“မင်းလုပ်လိုက်ရင်လေ ... သောက်ရမ်းချည်းပဲ”

ဝင်းကို၏ ကိုးရိုးကားယားပုံစံကိုကြည့်ပြီး ... စိုးမိုးက တဟီးဟီး ရယ်သည်။

“အူမြူးမနေနဲ့ ... ရှေ့ကိုကြည့်မောင်း ... လမ်းကိုအာရုံစိုက်”

စိုးမိုးကလည်း လမ်းပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေသည့်ကားများကို တစ်စီး ပြီးတစ်စီးကျော်နိုင်ဖို့ကိုသာ အာရုံစိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်း ဟဲဗီးမက်တယ် သီချင်းများကို အသံကျယ်ကျယ်ဖွင့်လိုက်သည်။

သွေးသားကို ဆူပွက်မြူးကြွစေသောတေးသွားများက ကားသံတွင်

ညံ့နေသည်။ ဘေ့စ်အသံ ကျယ်ကျယ်ဖွင့်လိုက်သည်။

ဝင်းကိုက ကားကူရှင်ကိုနောက်သို့လှန်လိုက်ပြီး ပေါက်ကွဲသံစဉ်ကို လိုက်၍ဟစ်ကြွေးနေသည်။

သိပ်မကြာမီမှာပင် သူမဆိုင်နားရောက်လာသည်။ သူမဆိုင်ကို လှမ်း မြင်နိုင်သည့် လမ်းတစ်ဘက်ခြမ်းရှိ ကွမ်းယာဆိုင်လေးနားတွင် ကားကိုထိုးရပ် လိုက်သည်။

“ဘယ်ရောက်နေတာလဲဟ ... ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်လာတာလဲ”

စိုးမိုးသူက ဘာမှပြန်မပြော ... ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းပြီး ကွမ်းယာ ဆိုင်ရှေ့သွားရပ်သည်။

“စင်ဂနယ်နဲ့ ငါးရာဖိုးပေး ... ညီလေး”

အေးဝင်းကိုက သူ့အနားလာရပ်ကာ သူ့လှမ်းကြည့်နေသည့် သူမရှိရာ စတိုးဆိုင်ဆီ လိုက်ကြည့်သည်။

“ဪ ... အဲဒီစတိုးဆိုင်ကလည်း ၂၄နာရီဖွင့်တဲ့ဆိုင်ပဲလား၊ အဲဒီ ဆိုင်မှာ လေ့လာမလို့လား”

“အဲဒီဆိုင်က ၂၄နာရီဖွင့်မဖွင့်တော့ ငါမသိဘူး၊ ငါ့ရင်ကိုငြိတာက တော့ ၂၄နာရီပဲ”

“ဘာကြောင့်လဲ ... ဘာတွေဆက်စပ်နေလို့လဲ”

ကွမ်းယာသယ်ကုလားပေးသည့် ကွမ်းထုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး တစ်ရာထုတ် ယူကာ ဝင်းကိုပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကျန်အထုပ်ကိုလည်း လက်ထဲ ထည့်ပေးကာ ... စတိုးဆိုင်ဘက်သို့ လှမ်းငေးလိုက်ပြန်သည်။ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် သူမ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာသည်ကို တွေ့ရိုက်ရသည်။

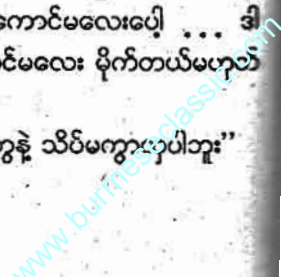
“ဟိုမှာလေ ... ”

သူညွှန်ပြရာသို့ ဝင်းကိုက ပြူးပြီကြည့်ရင်း ...

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်လေ ... အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲဒါ မင်းတို့ကို ငါပြောပြောနေတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့ ... ဒါ ယုယခင်တို့လမ်းလေ ... ဘယ်လိုလဲ ... ကောင်မလေး မိုက်တယ်မဟုတ် လား”

“ငါ့မျက်စိထဲတော့ မင်းရဲ့အရင်ဟာတွေနဲ့ သိပ်မကွာဟပါဘူး”

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြေ

ဝင်းကိုစကားကို စိုးမိုးကဂရုမစိုက်တော့။ လမ်းပေါ်သို့ ထွက်လာနေသည့်သူမကိုသာ မမှိတ်မသန်စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ သူမက အပြင်ထွက်မည့်ဟန်နှင့် အညိုရောင် Shopping Bag ခပ်ကြီးကြီးကိုကိုင်ထားသည်။

“မင်း ... ကားထဲမှာ ခဏစောင့်နေ”

“လုပ်ပြန်ပြီကွာ ... ပြဿနာပဲ ... ဒါကြောင့်မို့ မင်းခေါ်ရာကို မလိုက်ချင်တာ ... ဟိုတစ်ခါ သက်သက်ခိုင်နဲ့ချိန်းတုန်းကလည်း အလုပ်လုပ်နေတုန်းကို အတင်းဆွဲခေါ်လို့ လိုက်ရတယ်။ ခဏဆိုပြီးခေါ်တာ ညှစ်နှာရီမှ အိမ်ပြန်ရောက်တယ်။ အိမ်ဝကစောင့်နေတဲ့ဘိုးတော်က ဆီးပြီးနားရင်းနှစ်ချက်ကျွေးလိုက်တာ နှစ်ရက်လောက်စပ်ဖျင်းဖျင်း အရသာခံစားလိုက်ရတယ်”

စိုးမိုးသူက ဟတ်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး ...

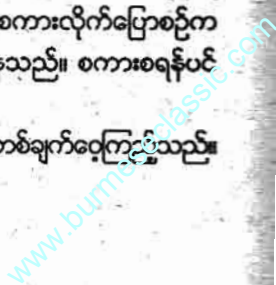
“ဒီတစ်ခါ အရင်လိုမဖြစ်စေရဘူး။ စိတ်ချ ... ကားပေါ်မှာ အေးဆေးတွမ်းဝါး ... သီချင်းနားထောင်ရင်းစောင့်နေ ... အိုကေ ... ညီလေးက သိခွာပြီးသား”

ပြောပြောဆိုဆို ... သူမနောက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်း၍ လိုက်သည်။ ထမ်းမပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် လူရှင်းနေသည်။ ခပ်ဝေးဝေးရှိ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ သူမလျှောက်လှမ်းနေခြင်းဖြစ်သည်။ သူမ၏ နွဲ့နှောင်းညင်သာဟန် ဆွှောက်လှမ်းနေပုံမှာ သူ့အတွက် အလွန်လှနေသည်။ တမင်လှုပ်ခါနေခြင်းဟုတ်သည့် ဣန္ဒြေရရအလှုပ်အရမ်းနှင့် သူမ၏နောက်ပိုင်းအလှက သူ့ကို ခင်ချန်နှုန်းတို့တိုးမြှင့်စေသလိုလို ... အာခေါင်ကိုပဲ ခြောက်စေသလိုလို ...

ကျောလယ်မက စင်းဖြာကျနေသည့်ဆံစများက သူမလျှောက်လှမ်း ချိတ်တိုင်း လွင့်လွင့်ဝဲဝဲ ... ယမ်းယမ်းခါခါ ... သူမနှင့် လက်တစ်ကမ်း အတွာအရောက်တွင် သူမထံမှ ရေမွှေးနံ့နှင့်အတူ ကိုယ်သင်းနဲ့သင်းသင်းလေး ချီရလိုက်သည်။

သူမအနားသို့သာ ရောက်လာသည်။ သူ ... ဘယ်က ဘယ်လို စရည်မှန်းမသိသေး ... မိန်းကလေးပေါင်းများစွာကို စကားလိုက်ပြောစဉ်က သူ့လောက်ရင်မခုန် ... ခုတော့ ... ဒူးပါတုန်ချင်နေသည်။ စကားစရန်ပင် ဆင်စားမရ ...

သူမနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျှောက်မိစဉ် သူမက တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်သည်။

ထိုအခါတွင်တော့ အတွေ့အကြုံက စကားပြောသည်။ သူ ... ဖျတ်ခနဲ ပြုံးပြပစ်လိုက်သည်။ သို့သော် ... သူမကတော့ ဘာလာကြောင်တာလဲဟူသော အကြည့်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ရှေ့ပြန်လှည့်သွားသည်။

သူ၏ နာမည်ကျော်အပြုံးက ပစ်မှတ်ကိုမထိခိုက်နိုင်ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခင်ကောင်မလေးများဆိုလျှင် ... ရှက်ပြုံးလေးပဲပြုံးပြုံး ... ခစ်ခနဲ ပဲရယ်ရယ် ... ရှက်ရိပ်သန်းသည့်မျက်နှာလေးကိုဖွက်ရန် ခေါင်းလေးပဲငုံ့တစ်စုံတစ်ခုတော့ ခံစားပြတတ်သွားကြသည်။ ယခု ... သူမကျမှပင် သူစိတ်ဓာတ်ပါကျချင်လာသည်။

ကျွန်တော့်နာမည် စိုးမိုးသူပါဟု ... ဖွတ်အတင်း မိတ်ဆက်မိလျှင် အနည်းငယ်ကြောင်သွားနိုင်သည်။ နာမည်တယ်လိုခေါ်လဲဟုမေးလျှင် ပြန်မဖြေဘဲ ပေစောင်းစောင်းပြန်ကြည့်သည်ကိုသာ ခံရနိုင်သည်။ ဘယ်သွားမလို့လဲဟု မေးလျှင် ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြုရာကျမည်။ စိတ်ဝင်စားလို့လိုက်လာတာပါဟု ပြောလျှင်လည်း မဖြစ်သေး ...

စိတ်ထဲတွင်ပင် အမျိုးမျိုးရီဟာဖယ်လုပ်ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကားမှတ်တိုင်ကို ရောက်သွားတော့သည်။ နှစ်ဦးသား မလှမ်းမကမ်းတွင် ဘေးချင်းယှဉ်မိကြသည်။ သူမက ... လက်မှရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်သည်။ ဘတ်စ်ကားလာရာလမ်းကို လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ သူကတော့ ... အချိန်ပြည့်နီးပါး သူမကိုသာ ခိုးခိုးကြည့်သည်။

သူမက သူ့ကို ရိုသည်ဟုပင်မှတ်ပုံမရ။ သူ့ဘက်သို့ ဝေ့ဝေ့ဝဲဝဲအကြည့်လေးတစ်ချက်ပင်မလာ ... စောစောကအကြည့်တစ်ချက်တွင် ပြုံးပြခံလိုက်ရသဖြင့် မှတ်သွားတာလည်းပါပေမည်။

မကြာမီ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကားပေါ်မှ လူတစ်ချို့ ဆင်းလာကြသည်။ သူမလည်း ကားပေါ်တက်ရန်ခြေလှမ်းပြင်သည်။ ထိုအခိုက်သူ့ကို တစ်ချက်ဝေ့ကြည့်သည်။ သူ ... ပျော်သွားတော့သည်။ သူမသွားရာလိုက်ရပေတော့မည်။ လမ်းပေါ်တွင် ကျန်နေခဲ့သည့် သူ့ကားနှင့်ကားပေါ်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် အေးဝင်းကိုတို့ကို မေ့သွားတော့သည်။

သူ ကားပေါ်တက်ရန် ကားတံခါးနားသို့တိုးလျှောက်စဉ် ... ကားပေါ်ရှိ လူအုပ်ကြားမှ တိုးထွက်လာသောမျက်နှာတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူ

www.burmeseclassic.com

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြော

JR

ခြေလှမ်းကို ချက်ချင်းဒက်စတော့အုပ်ကာ သုံးလှမ်းခန့် ဘေးတိုက်ရွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ကားပေါ်မှဆင်းလာသူကိုတိမ်းရှောင်ရန် မဆိုစလောက် နောက်ကျသွားတော့သည်။ ထိုဆင်းလာသူမှာ သူ၏လက်ရှိချစ်သူ ယုယခင်မို့။

“ဟိတ် ... ကိုကို ... အံ့မယ် ... ထူးထူးခြားခြား မှတ်တိုင်မှာ ရပ်နေတယ်၊ ဘတ်စ်ကားတွေဘာတွေ စီးတော့မယ်ပေါ့”

သူ့ဘေးတိုက်အရွေ့မြန်၍သာ တော်တော့သည်။ နို့မို့ ... တော်တော် ချစ်ထွေးသွားနိုင်သည်။ သူက ဟန်ဆောင်အပြုံးတစ်ခုကို ခပ်မြန်မြန်ဖန်တီးလိုက်ရင်း ...

“မင်းဆီလာတာလေ ... မင်းအပြင်သွားတယ်ဆိုလို့ မှတ်တိုင်မှာ ဆိုလိုဆုံငြား လာစောင့်ကြည့်တာ”

“အောင်မာ ... ထူးထူးခြားခြား ... ဘာကိတ် ... ”

“လွမ်းလို့”

ခပ်ခနဲရယ်ရင်း သူ့လက်ကို သူမလာတွဲသည်။ အပျော်မျက်နှာကို သူမဖုံးကွယ်၍မရ ... သူ့အတွက် ပိုခက်သွားသည်။ မတွဲပါနဲ့ပြောလျှင်လည်း မဖြစ်။ တွဲသွားလျှင် ... တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိကုန်မြင်ကုန်၍ ကြော်ငြာထိုးသလို ဖြစ်တော့မည်။ သူ ခေါင်းကုတ်ကာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ရတော့သည်။

“လာကိုကို ... ဟိုဘက်ရပ်ကွက်ထိပ်က အအေးဆိုင်မှာ သွားထိုင်မယ်”

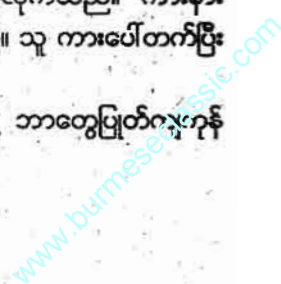
“ခဏလေး ယုယ ... ဒီမှာ ခဏလေးစောင့် ... ကိုကို ခုပဲပြန် ဘာမယ်”

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ကိုကိုရဲ့”

“အအေးဆိုင်ကို လမ်းမလျှောက်ဘဲရောက်အောင်လို့လေ ... သုံး နှစ်ပဲစောင့်”

ပြောလည်းပြော ထွက်လည်းထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။ ကားနား ဆောက်တော့ ဝင်းကိုက ဟောက်တောင်ဟောက်နေပြီ။ သူ ကားပေါ်တက်ပြီး ထော်နိုးလိုက်တော့မှ ...

“သောက်ပလုတ်တုတ် ... လုပ်ပါဦးဟ ... ဘာတွေပြုတ်ကုန်ကုန်

“ဘာမှပြုတ်မကျသေးဘူး။ ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်ပြန်စမ်းကြည့် သူ့နေရာနဲ့သူကွက်တိပဲ ... ရှိတယ်”

“နေ ... နေပါဦး ... အခုပြန်ရပြီလား”

စိုးမိုးသူက ဘာမှပြန်မဖြေ။ ဝင်းကိုစကားအဆုံး ... ကားကိုလည်း အရပ် ... ကွက်တိပင်။ ယုယခင် ရပ်စောင့်နေသည့်နေရာနှင့်လည်း ကွက်တိ

“လာ ... တက်”

မချိုမချဉ်မျက်နှာနှင့် ယုယခင်က ကားပေါ်တက်ထိုင်သည်။

ဝင်းကိုမျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့သွားတော့သည်။

ကားလေးကတော့ ယုယခင်ပြောသည့် အအေးဆိုင်ဆီသို့ ...

အခန်း (၄)

“သားရေ ... မင်း အဖေ့ကို ပွဲရုံလိုက်ပို့လိုက်ဦး”

စိုးမိုးသူ ... သူ့အမေစကားကြောင့် ဖေဖေ့ကို ဘုရင့်နောင်လိုက်ပို့ရသည်။

“သားရေ ... မပြန်နဲ့ဦး ... ဖေဖေ ခိုင်းစရာတစ်ခုရှိသေးတယ်”

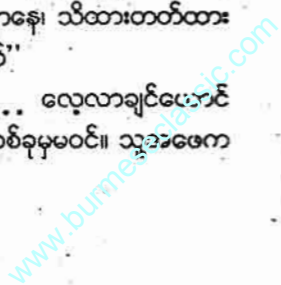
ဟိုငေးဒီငေးနှင့်လိန်ပိန်စောင့်ရသည်မှာ အချိန်တစ်နာရီခန့် ကုန်သွားသော်လည်း ဖေဖေဘာမှမခိုင်းသေး ... သူ မစောင့်နိုင်တော့။ ပွဲရုံထဲမှ အောက်သိုးသိုး ကုန်နဲ့ပေါင်းစုံကိုလည်း သူ မခံစားနိုင် ... ထို့ကြောင့် ...

“ဖေဖေ မခိုင်းတော့ဘူးဆိုရင် ... ”

သူ့အဖေက သူ့စကားမဆုံးမီ ... မျက်မှန်ပေါ်က ကျော်ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့်က သူ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်သိပ်မကောင်း ... ထို့ကြောင့် စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့်ရပ်ထားလိုက်ရသည်။ သူ့အဖေက လက်ပတ်နာရီကိုငုံကြည့်ပြီး ...

“သွားဖို့အချိန်မတန်သေးဘူး ... မင်းပျင်းနေရင် ပွဲရုံမှာ ဘယ်လို ထုပ်ရှားရလဲ ... စီမံရလဲဆိုတာ ကြိုတုန်းလေးလေ့လာနော်၊ သိထားတတ်ထားရင် ... နောင်တစ်ချိန်လိုအပ်တဲ့အခါ သုံးလို့ရတယ်”

သူက စိတ်မပါသဖြင့် ကြည့်ချင်ယောင် ... လေ့လာချင်ယောင် မောင်ပြီး အချိန်ဖြုန်းရပြန်သည်။ ခေါင်းထဲတော့ တစ်ခုမှမဝင်။ သူ့အဖေက

လည်း သတိထားမိနေသည်။ ဆယ်နာရီထိုးကာနီးမှ ...

“ကဲ ... သားလာခဲ့ ... စော်ဘွားကြီးကုန်းက ဒီလိပ်စာအတိုင်း သွားလိုက် ... ပိုက်ဆံ သိန်းငါးဆယ်ပေးလိုက်လိမ့်မယ်၊ ဖေဖေ ဖုန်းဆက်ထား ပြီးပြီ၊ ဖြောင့်ဖြောင့်သွား တန်းတန်းမတ်မတ်ပြန်လာနော် ... ဒီမှာ ကုန်ဖိုးတွေ ရှင်းဖို့ရှိတယ်”

“ဟုတ်”

ထို ‘ဟုတ်’ တစ်လုံးမဆုံးမီ လူက ကားပေါ်ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တော့ ဇောင်းမှလွတ်သည့်မြင်းပမာ ...

အပြန်လမ်းကြောတွင် ကားအနည်းငယ်ချောင်နေသည်မို့ အချိန်ရ တုန်း သူမဆီသွားချင်စိတ် ပြင်းပြင်းပြပြဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ပွဲရုံပြန်ရောက်၍ ခြေချုပ်မိသွားလျှင် မလွယ်တော့။ ထို့ကြောင့် သူမတို့ရပ်ကွက်ဆီ လမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ကွမ်းယာဆိုင်လေးနားတွင် ကားရပ်လိုက်ပြီး စတိုးဆိုင်ထဲသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် သူမကို ကွက်တီတွေ့ရသည်။ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး ကွမ်းယာဆိုင်လေးဆီလျှောက်သွားလိုက်သည်။

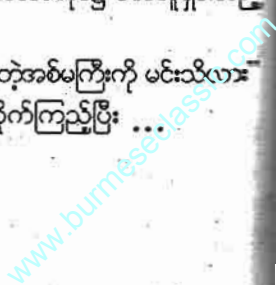
“ကွမ်းယာပဲလား အစ်ကို”

“ငါက ကွမ်းယာသမားမဟုတ်ဘူးကွ ... စီးကရက်တစ်လိပ်ပဲပေး ပါကွာ ... ”

ဆေးလိပ်ကိုနှုတ်ခမ်းတွင်တော့ပြီး မီးမညှိသေးဘဲ သစ်သားခုံတန်းရှည် လေးတွင် ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့အကြည့်ကို သူမထံပို့မိပြန်သည်။ သူမက မှန်ကောင်တာနားတွင်ရပ်ပြီး စာရင်းလုပ်နေလားမသိ။ ကက်ကူလေတာ ဟုထင်ရသည့် အရာတစ်ခုနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

တစ်ခါတလေ နားပေါ်တွင်ဖုံးကွယ်လာဖိသာကေသာကို ဖြူနုသွယ် သောလက်ကလေးဖြင့် သပ်၍သပ်၍ တင်တတ်သေးသည်။ သူထံကိုတော့ လုံးဝ မကြည့် ... သူ့ရောက်နေသည်ကိုပင် သိပုံမပေါ် ... သူကတော့ ... သူမ အကြောင်းကို သိချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ... ကွမ်းယာဆိုင်၌ ဝယ်သူရှင်းသည့် အချိန်တွင် ...

“ညီလေး ... ဟိုစတိုးဆိုင်ထဲက ထိုင်နေတဲ့အစ်မကြီးကို မင်းသိလား”
ကောင်လေးက သူမေးထိုးပြရာကို စူးစိုက်ကြည့်ပြီး ...

“စပို့ရှပ်အဝါနဲ့အစ်မလား ... ရှပ်အင်္ကျီအဖြူနဲ့အစ်မလား”

“ရှပ်အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည်ကို ဖြန့်ချထားတဲ့အစ်မကွာ”

ကောင်လေးက သူ့ကို ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့်ပြန်ကြည့်သည်။

“အဲဒီအစ်မကို အစ်ကိုကြီးကြောနေပြီလား ... ချောတယ်နော်”

သူ့စိတ်ထဲမှာ နားရင်းတီးချင်စိတ်ပေါက်သွားသည်။ သူ ခပ်တည်တည်

ကြည့်လိုက်မှ စကားသံထပ်ထွက်လာသည်။

“ဒါပေမယ့် ... စွာတယ်နော် ... မလွယ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကိုလိုက်တဲ့သူမှန်သမျှကို ပြဿနာရှာပစ်တာချည်းပဲ”

သူ့မျက်ခုံးတစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။ သို့သော် ... သူကလည်း

ဒီကိစ္စဘက်တွင် ပါရမီထူးသူမို့ ... လက်လျှော့ဖို့ဆိုတာ ခေါင်းထဲပင်မထည့်။

“သူ့နာမည်က”

“ပန်းအိအိဖြူ ... တဲ့”

သူက ယုယခင်တို့အိမ်မှာသိထားသည့် နှစ်ထပ်တိုက်လေးကို လက်ညှိုး

ညွှန်ပြကာ ...

“အဲဒီရှေ့အိမ်မှာနေတဲ့ ယုယခင်ကိုရော ... မင်းသိလား”

ချာတိတ်က ကွမ်းချိုးတက်ကာမဲချိတ်နေသော သွားများကိုဖြို၍ ရယ်ပြ

ရင်း ...

“အစ်ကိုသိချင်တာတွေ သိပ်များနေပြီနော်”

စိုးမိုးသူ အထာပေါက်လိုက်ရသည်။ အသံမထွက်ဘဲ ပါးစပ်လှုပ်ရုံ

“ဇွေးမသား၊ ဟုကြိတ်ဆဲလိုက်ပြီး ...

“ကွမ်းငါးရာဖိုးယာလိုက် ဟေ့ကောင်”

“ဟိုတစ်နေ့ကလိုပဲ စင်ဂနယ်နဲ့ပဲလား အစ်ကို”

ငတိလေးအသံ ချက်ချင်းသာသွားသည်။

“အေး”

“အစ်ကိုပဲ ကွမ်းမစားဘူးဆို”

“လျှာမရှည်နဲ့ ဟေ့ကောင် ... ကွမ်းယာမှာသာယာ ငါ့သူငယ်ချင်း

အော်တီးအတွက် ယူသွားမှာ”

ကွမ်းယာနေရင်း 'အဟီး' ဟု ကျိတ်ရယ်လိုက်သေးသည်။

“အစ်ကိုသိချင်တာ မယုယခင်အကြောင်းလား”

“ယုယခင်အကြောင်း မသိချင်ပါဘူး ... ပန်းအိအိဖြူနဲ့ယုယခင်တို့ အဆက်အသွယ်ရှိလားပဲ သိချင်တာ”

“ရှိတာပေါ့ ... တစ်လမ်းတည်းသားချင်းပဲ ... အိမ်ချင်းလည်း သိပ်မှမကွာတာ ... ဒါပေမဲ့ ရင်းနှီးတဲ့အဆင့်တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး”

“ပန်းအိအိဖြူမှာ ချစ်သူရှိလား”

“အပြင်မှာတော့ မသိဘူး ... ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာမရှိတာတော့ သေချာ တယ်”

“တခြားတစ်နေရာရာမှာ ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်ပေါ့”

“တိတိကျကျသိချင်ရင်တော့ ... အစ်ကိုကိုယ်တိုင် အဲဒီအစ်မကို သွားမေးမှရမယ်”

သူ စီးကရက်တစ်လိပ်ထပ်ယူ၍ မီးညှို့လိုက်သည်။

“သူ ... ကျောင်းပြီးသွားပြီလား”

“ကျောင်းတက်တာ မတွေ့မိဘူး”

“စတိုးဆိုင်တော့ အမြဲတမ်းထိုင်တာပေါ့”

“အင်း”

“စပို့ရှပ်အဝါနဲ့က သူနဲ့ဘာတော်လဲ”

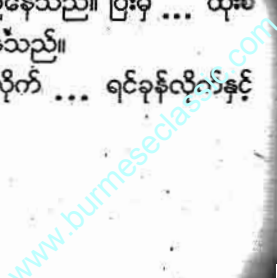
“သူ့အစ်မလေ ... အဲဒီအစ်မက ယောက်ျားရသွားပြီ”

စိုးမိုးသူကလည်း သူ့အစ်မကို စိတ်မဝင်စားပါ။ သူ ... သူမကို လှမ်း၍ကြည့်နေဆဲမှာပင် အမှတ်မထင်ဝေဝဲကြည့်လာသော သူမနှင့် အကြည့် ချင်းဆုံမိသွားသည်။

သူ ရင်ခုန်သံတွေ ချက်ချင်း ကသောင်းကနင်းဖြစ်ကုန်တော့သည်။

သူ စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စီးကရက်ကိုဖိဖွာလိုက်မိသည်။ သူမကလည်း တစ်မိနစ်ခန့်မျှကြာသည်အထိ သူ့ကို တွေ့၍ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ... ထုံးစံ အတိုင်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စာရင်းပြန်တွက်နေသည်။

ထိုသို့ဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံအကြည့်ချင်းဆုံလိုက် ... ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနှင့် မိနစ်များပွန်းကြွေလာသည်။

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြေ

ဈေးဝယ်သူလာလျှင် အပြုံးနုနုလေးလှစ်ဟပြုံး သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာ လှုပ်ရှားနေသည်။ သူမဟန်ကို အဝေးမှကြည့်ရလည်း လှပနေဆဲ ... သူ့ရင်ကို စွဲငြိနေဆဲ ... သူ အရာအားလုံးကို မေ့လျော့နေခဲ့လေပြီ။

စီးကရက်တိုက် လက်ကိုအပူလောင်စေတော့မှ လန့်ဖျတ်ပြုံးအသိဝင်လာသည်။ အသိပြန်လည်လာမှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားမိလာသည်။

သူ့အဖေလွတ်လိုက်သောအချိန်အခါနှင့် ပွဲရုံကို သူပြန်သွားရန် များစွာနောက်ကျနေပြီဖြစ်သည်။

ကားပေါ်တက်ပြီး မောင်းထွက်၍ စတိုးဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် အရှိန်သိမ်သာလျှော့ပြီး သူမကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမကလည်း သူ့ကို အသေအချာပြန်ကြည့်နေသည်နှင့် ... သူ ... ပြုံးပြလိုက်သည်။ သူမကတော့ ထုံးဝပြန်မပြုံးပြပါ။

ထုံးစံအတိုင်း ... သူကတော့ သူ့ကားကို ကျည်ဆံရထားလောက်အမြန်နှုန်းရစေချင်လားမသိ။ လီဗာကို တဆုံးဖိနှင်းလိုက်တော့သည်။

“ဒါဆို ... အိမ်ရောက်တော့ မင်းဘိုးတော်က မင်းကိုပျင်းရောပေါ့”
မင်းထွဋ်က လက်ဖက်ရည်ကို ဇွန်းနှင့်မွှေနေရင်းပြောသည်။ အေးဝင်းကို

သူ့အပျင်းခံရပြီအထင်နှင့် မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းသာရိပ်သန်းနေသည်။

“အပျင်းခံရစရာလားကွာ ... ငါ့ဘက်မှာ မေမေရှိတယ်လေ”

“မင်းလုပ်ပေါက်က တီးချင်စရာလေ”

“ဒါပေမဲ့ ... ငါ့အဖေမမိုက်ဘူးကွ ... ငါက ဘွဲ့ရပြီးတဲ့အရွယ် နေပြီလေ၊ ငါ့အဖေက ဆုံးမရင် လက်ပါချင်နေတုန်း”

“မင်းကလည်း သူ့ဒေါသကို သွားသွားဆွနေတာကိုး”

“ငါက ဖဲရိုက် ... အရက်သောက် ... ဆေးချနေတာမှ မဟုတ်

“မင်း အခုလုပ်နေတာတွေကရော ... မှန်နေတယ်ထင်လို့လား”

“လူဆိုတာ ... အမှားအယွင်းနဲ့ ဘယ်ကင်းနိုင်ပါ့မလဲကွ”

“အမြဲတမ်းမှားနေရင်တော့ ... ခွင့်လွှတ်ခြင်းနဲ့ မထိုက်တန်တော့ဘူးလေ”

“ငါဘာမှားနေလို့လဲ”

“ပန်းအိအိဖြူဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကိုလည်း ... မင်းရဲ့ အရင်က ရည်းစားတွေလိုပဲ ခံစားခိုင်းဦးမယ်မဟုတ်လား”

“ငါ ... သူ့ကိုတော့ ... တကယ်ရင်ထဲက မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ချစ်တာပါကွာ”

“အရင်ကောင်မလေးတွေတုန်းကလည်း ... မင်း ... ဒီအတိုင်းပြောခဲ့တာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... သူတို့က ငါ့မနှစ်သက်တာတွေ ... ငါ့အတွက် စိတ်ပျက်စရာတွေကို လုပ်ခဲ့ကြလို့ပါ”

မင်းထွဋ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်နှင့် ခေါင်းကိုခါရမ်းသည်။

“မင်းကွာ ... ငါတို့လည်း ပြောရတာအပ်ကြောင်းထပ်ပြီး မောလှပြီ ... ကဲ ... ဒါဆိုကွာ ... အခု ပန်းအိအိဖြူဆိုတဲ့ကောင်မလေးကရော မင်းနဲ့ချစ်သူဘဝရောက်ပြီးမှ မင်းမနှစ်သက်တာတွေလုပ်ခဲ့ရင် ... ”

“ဒါ ... ဒါတော့”

“မင်း ... သိပ်မှားနေပြီ စိုးမိုးသူ”

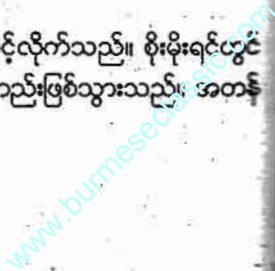
“တော်ပြီ ထွဋ် ... ခုတလော မင်းနဲ့တွေ့လိုက်ရင် ဘယ်လိုနှိပ်ကွပ်ရမလဲပဲ စဉ်းစားနေလားမသိတော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲပေါ်မှ ကားသော့ကိုကောက်ယူပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲက စိုးမိုးသူထွက်သွားသည်။

“ဘယ်ကိုမောင်းမလို့လဲ စိုးမိုး”

စိုးမိုးသူနောက်မှ အရိပ်လိုက်ပေါလာသော ဝင်းကိုကမေးသည်။ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ သုန်မှုန်မျက်နှာထားနှင့် ... ကားကို ပြည်လမ်းမကြီးပေါ်သို့ ဦးတည်လိုက်သည်။

ဝင်းကိုက ပေါက်ကွဲသံစဉ် CD ကိုရွေးဖွင့်လိုက်သည်။ စိုးမိုးရင်ဖွင့်လှည့်ပတ်နေသောသွေးများနှင့်သံစဉ်တို့ တသားတည်းဖြစ်သွားသည်။ အတန်ကြာမှ ...

“ငထွဋ် မကောင်းဘူးကွာ ... အရင်လိုသဘောထားမျိုး ဒီကောင်
မှာ မရှိတော့ဘူးထင်တယ်”

“မင်းထင်လို့ပါကွာ ... ငါတို့က မူလတန်းကတည်းက လုံးထွေး
ပေါင်းသင်းလာခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွာ ... သူ့ညီမဝမ်းကွဲယွန်းမေဇင်ကို ငါလမ်းခွဲ
တတည်းက ဒီကောင် ငါ့အပေါ်တင်းနေတာ ... သူ့ညီမက ငါ့အပြင် တစ်
ပြိုင်တည်းတဲ့နေတာ ရည်းစားနှစ်ယောက်ရှိသေးတယ်၊ အဲဒါကို ဒီကောင်က
သေဘူး၊ ငါကသိသိကြီးနဲ့ ဒီကောင့်မျက်နှာကြောင့်သည်းခံခဲ့ရတာ ... ငါ ဖွင့်
ပြောပြန်ရင်လည်း ဒီကောင်ရှက်သွားလိမ့်မယ်”

“အဲဒါကြောင့်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးကွာ ... သူက ... မင်း
တို့ ကောင်းစေချင်လို့ပြောနေတာဖြစ်မှာပါ”

“အေး ... ငါ့အတွက် တကယ်ကောင်းမယ့်ကိစ္စတွေပြီ”

“ကျွီ ... ”

စိုးမိုးသူက ပြောပြောဆိုဆို ... ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်သည်။
တော့ ... ကားတံခါးဖွင့်ကာ ဘတ်စ်ကားမှတ်တိုင်ဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

မှတ်တိုင်တွင် သူ့အတွေ့ချင် ... အမြင်ချင်ဆုံးတစ်ယောက် ရှိနေသည်။
ရခဲသည့်အခွင့်အရေးမို့ သူ ... ရှေ့ရှေ့နောက်နောက် သိပ်မစဉ်းစား

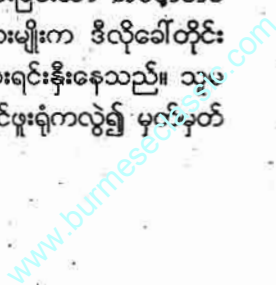
တော့ဘဲ ...

“ပန်းအိအိဖြူ ... ”

သူမက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။ သို့သော် တစ်စုံတစ်ခုကို အဖြေရှာ
မဟန်မျိုးနှင့်သာ စူးစမ်းဟန်အပြည့် ... စိတ်ဝင်စားသည့်အရိပ်အယောင်
တော့မပါ။

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ ... ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ ဟိုမှာ ကားပါ
သယ်”

သူမကမလှုပ် ... သူ့ထံမှ အကြည့်လွှဲသွားခြင်းသာ အဖတ်တင်
သည်။ ဟုတ်သည် ... ပန်းအိအိဖြူလိုမိန်းကလေးမျိုးက ဒီလိုခေါ်တိုင်း
တိုက်ပါမည်တဲ့လား။ သူ့ဘက်ကသာ သူမကို တအားရင်းနှီးနေသည်။ သူ့
ဘက်ကတော့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဖြတ်သွားဖြတ်လာမြင်ဖူးရုံကလွဲ၍ မှတ်မှတ်

ထင်ထင်ပင် ရှိရဲ့လားမသိ။

သူ၏စိတ်ဇော ပြင်းထန် ... လောတတ်ခြင်းက အပွဲပွဲနွဲ့လာသည် စိုးမိုးသူဘဝ ဒီပွဲတွင် ပက်ပက်စက်စက်ခံရမည့်ကိန်းဖြစ်နေစေသည်။ သို့သော်လည်း ...

စိုးမိုးသူပဲလေ ... လိုချင်တာရရန်အတွက် လွယ်လွယ်နှင့်လက်လျှော့တတ်သူမဟုတ်သဖြင့် ...

“လာပါ ပန်းအိအိဖြူ ... မင်းသွားလိုရာကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးပါရစေ”

သူ၏ အတင်းပေးကပ်ပြောဟန်ကြောင့် သူမထံမှ အသံထွက်လာသည်။

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကသိခဲ့ဖူးလို့လဲ”

တစ်ခွန်းတည်း ... သို့သော် ... သူ့အပေါ် တွန်းကန်သက်ရောက်အားကတော့ ပြင်းထန်သည်။ ထို့ကြောင့် ...

သူရင်တွင် အောင့်သက်သက်ခံစားလိုက်ရတော့သည်။

အနီးအပါးမှလူများကလည်း သူနှင့်သူမကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေကြပြီမို့ ...

“ကိုယ့်နာမည် စိုးမိုးသူလေ ... ဟိုတလောကတောင် မင်းတို့စတိုးဆိုင်ထဲမှာ ဆုံခဲ့ကြသေးတယ်လေ၊ မှတ်မိပြီမဟုတ်လား”

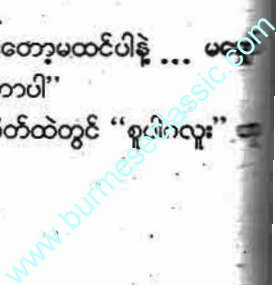
သူမက ပြုံးနေသည်။ ခနဲပြုံး ... ရွဲ့ပြုံးသာဖြစ်သည်။ သူကလည်း အမှန်တရားတစ်ဝက်ကို မုသားများများစွာကွဲ၍ ပြောခြင်းကြောင့်ပင် ...

ဝန်းကျင်နှင့်တစ်သားတည်းကျမည့် စကားလည်းဖြစ်ရမည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အနီးအနားမှလူများကို သူနှင့်ပန်းအိအိဖြူတို့က အနည်းငယ်စိမ်းသက်သည်မိတ်ဆွေများဟု ထင်မှတ်စေမည့်စကားမျိုးကို ကြိဖန်ရွေးဖြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူမထံမှ စကားသံနှင့်လှုပ်ရှားမှု ဘာမှမတုံ့ပြန်လာသဖြင့် သူ ဆက်ရန်ခက်နေသည်။

“လာပါ ပန်းအိအိဖြူရယ် ... တစ်မျိုးတော့မထင်ပါနဲ့ ... မကွဲလင့်ဘဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်တိုးလို့ ကူညီတဲ့သဘောပါ”

သူမက သူ့ကိုစွေစောင်းကြည့်သည်။ စိတ်ထဲတွင် “စုယိဂလူး”

ဆန်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြော

နာမည်တတ်ချင်နေပြီလားမသိ။

“ကျွန်မမှာ ခြေလက်အစုံပါတယ် ... ကိုယ့်ဖာသာပြန်လို့ရတယ်”

“မှန်ပါတယ် ... မင်းပင်ပန်းမှာစိုးလို့ပါ”

“ရှင့်ကိုမှ ကျွန်မမသိတာ”

“ဪ ... ခုတင်ပဲနာမည်ပြောပြီးပြီလေ ... မြင်ဖူးခဲ့တာလည်း

ဒါမကတော့ပါဘူး။ ခုပဲမိတ်ဆွေအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပါတော့လား”

“တစ်မျိုးကြီးပါပဲလား ... မိတ်ဆွေဖြစ်စရာအကြောင်း ဘာမှမရှိဘူး။

ဘာရိုးပါပဲ”

ထိုအချိန်တွင် မှတ်တိုင်သို့ ဘတ်စ်ကားဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ခါတိုင်းကွင် မှတ်တိုင်၌ အမြစ်တွယ်အပင်ပေါက်သည်အထိ စောင့်ရသော်လည်းဘတ်စ်ကားက ဒီနေ့မှ အချိန်တိကျမှန်ကန်နေသည်။

စိုးမိုးသူက နောက်ဆုံးအဖြစ် ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးသည်မို့ ...

“ကားကလည်းကျပ် ... စီးမယ့်လူတွေကလည်း အများကြီး ...

တော့ ပင်ပန်းတော့မှာပဲ ပန်းအိအိဖြူရယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ဒါ ... ကျွန်မဘဝပါ။ ဒါနဲ့ ... ကျွန်မနာမည်ကို

မသိလိုလုပ်သိတာလဲ”

“မင်းနဲ့ပတ်သက်သမျှ ကိုယ် ... မှတ်ထားချင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ”

သူမက မျက်ခုံးတစ်ဖက်ပင့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ...

ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ တက်သွားတော့သည်။

သူ ... ငေးမောရင်းနှင့် ဟတ်ကော့ကြီးဖြစ်ကျန်နေခဲ့သည်။

ဆတ်ဆော့မိတဲ့ သူ့အမှားဟုတော့ မတွေးချင်။

မဝေးရလျှင်သာ တော်ပြီမို့ ...

ဆက်လို့သာ တိုးဝင်ချင်မိတော့သည်။

အခန်း (၅)

စိုးမိုးသူဟန်းဖုန်းမှ ခေါ်သံမြည်လာသည်။ သူ မျက်စိဖွင့်ကာ နံရံဆီ လှမ်းကြည့်တော့ မနက်(၉)နာရီသာရှိသေးသည်။ အိပ်ရေးမဝချင်သေး။ သို့သော်လည်း ဖုန်းကမရပ်မနားမြည်နေသည်မို့ ...

“ဟဲလို ...”

“ကိုကို ... ယုယ ကိုကိုတို့လမ်းထိပ်မှာရောက်နေတယ်။ ကိုကိုထွက်လာခဲ့”

“အာ ... အစောကြီးရှိသေးတယ်ကွာ ... အဲ ... မဟုတ်ဘူး ကိုကို အခုအိမ်မှာမရှိဘူး။ ဝင်းကို ... ဝင်းကိုတို့အိမ်နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်နေကြတာ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ... အခုပဲ ကိုကိုရဲ့မမနဲ့တွေ့ပြီးပြီ၊ ကိုကိုနှင့် နေတုန်း ... မထသေးဘူးလို့ပြောသွားတယ်”

“ဟာ ... အိပ်ရေးမဝသေးဘူးကွာ ... ဒီလိုလုပ်၊ ညနေကျတော့ ကိုကို စောစောလာခေါ်မယ်၊ အိမ်ကပြန်စောင့်နေနော် ... ယုယက လိမ္မာတယ်ကွာ”

“မရဘူးကွာ ... လူက ဒီရောက်နေပါပြီဆို ... ဒီနေ့ Shingpin ထွက်မယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်”

“ကိုယ့်မှာ ရေခန်းနေတယ်ကွာ”

www.burmeseclassic.com

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ယုယမှာ အပြည့်ပါတယ်”

“အဲဒါဆိုလည်း အစောကြီးရှိသေးတယ်ကွာ ... ဘယ် Shopping Center က ဖွင့်ဦးမှာလဲ”

“ကော်ဖီဆိုင်မှာ အချိန်ဖြုန်းဦးမှာလေ”

“ရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားလိုက်တာ ... အရှုပ်ထုပ်မ”

“ဟာ ... ကိုကို ... မသိဘူးကွာ ... အဲဒါဆို အိမ်ရှေ့ထိရောက်တာမှာနော်”

“အေး ... အေး ... စောင့်နေ ... အဲဒီနေရာမှာပဲစောင့်နေ၊ ဘာခဲမယ်”

အိမ်လာလို့တော့မဖြစ် ... ခုချိန်မျိုးတွင် ပို၍မဖြစ် ... ခုတောင် ဘုရားရှင်မက မမနှင့်ချိတ်ဆက်မိနေပြီ။ ဒီထက်ပို၍ အိမ်သားများနှင့်သိက္ခမ်း နှင့် ပေး၍မဖြစ်တော့။ မတော် ... ပန်းအိအိဖြူနားသို့ ဒီသတင်းများပေါက် ကြားသွားကုန်မှဖြင့်။ ရှေ့ဆက်တိုးမဝင်ရဲအောင် ယုယခင်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ခြိတ်ဆိုထားရဦးမည်။

ပိုးဟပ်ဖြူမက လွယ်သည်မဟုတ် ... ဇွတ်ရောက်လာနိုင်သည်။ မမနှင့်တိုးလျှင် ကိစ္စမရှိ။ ဖေဖေနှင့်တိုးလျှင် ရှောင်ရုံနိုင်သည်။ ယခုမှ သူ့အဖေ နှင့် ရာသီဥတုသာယာကာစ ရှိသေးသည်။ 24 Mart ဖွင့်ရန် ဖေဖေထံမှ သဘော ပြည့်ချက်ရပြီး(၃)လအတွင်း အကောင်အထည်ဖော်ရန် စီစဉ်ခိုင်းထားသည်။

မိန်းမတစ်ယောက်၏အလှဆို၍ မျက်နှာလေးတစ်ခုသာ ပိုင်ဆိုင်ပြီး နှုတ်ကိုယ်လည်း ပါးလှပဖြူသွယ်သည့် ယုယခင်ကို အားလုံးက ပိုးဟပ်ဖြူဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုသို့ခေါ်ခံရလျှင် ... သူမ အရမ်းစိတ်ဆိုးသည်။ စိုးမိုးသူတစ် ယောက်တည်းကိုသာ သည်းခံသည်။ ထိုအချိန် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက စိတ်ဆိုးသော်လည်း ပြုံးမြဲမြဲနှင့်ငြူစုပြုခဲရုံမျှသာ ...

“ကိုကို ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... နေမကောင်းဘူးလား”

ယုယခင်က စိုးမိုးသူပခုံးပေါ်ခေါင်းမှိနွဲ့ရင်း ပြောလာခြင်းဖြစ်သည်။ သူမထံမှ အကောင်းစားရေမွှေးနံ့က သူ့ကိုတိုးတိုက်မြူဆွယ်သည်။ ထိုတန်ဖိုး ရှိရေမွှေးနံ့သည်ပင် သူ့ကို ဘာကြောင့်မလှုပ်ခတ်စေနိုင်သည်လဲ ...

“အိပ်ရေမဝလို့ထင်တယ်၊ ခေါင်းထဲမှာ နောက်နေတယ်”

“ဆောရီး ကိုကို”

ဇွတ်ခေါ်မိသည့် သူမ ... တောင်းပန်ရင်း ... မှီနွဲ့နေရာမှခွာကာ သူမရှေ့ပင်ဘက်ခံထဲမှ ရှူဆေးတောင့်ကိုထုတ်ယူသည်။ အဖုံးဖွင့်၍ သူ့နာ ခေါင်းတွင်တော့ပေးကာ ...

“ရှူလိုက် ကိုကို ... ခဏနေရင် ခေါင်းကြည်သွားလိမ့်မယ်”

သူ့ရင်ထဲတွင် လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေသော အကြောင်းတရားတွေကိုသာ ယုယခင်သိခဲ့မည်ဆိုလျှင် ... သူမ၏ရှူဆေးတောင့်လေး မည်သို့မျှကယ်နိုင် မည်မဟုတ်မှန်း သိသွားပေလိမ့်မည်။

သူ ... သူမကိုစွန့်ခွာထုတ်ရန် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုသို့စွန့်ခွာရန်ကြိုးစားကာမှ ... တစ်ဖက်ကလည်း သူမကို ငဲ့ညှာချင်နေသည့် သူ့နလုံးသားကို သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်အံ့ဩနေမိသည်။

“ကိုကို”

“ဟင်”

“ယုယကို ချစ်တယ်နော်”

ယခင်က အကြိမ်ပေါင်းများစွာမေးခဲ့သည်ကို သူကလည်း အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ဖြေပေးခဲ့သည်။ ယနေ့တော့ ခေါင်းညိတ်ပြဖို့ပင် သူဝန်လေးနေခဲ့ သည်။

“ဖြေလေ”

“ဪ ... ယုယကလည်းကွာ ... အကြိမ်ကြိမ်ကြားပြီးသားစကား ကို ... ဒီမှာခေါင်းမကောင်းပါဘူးဆိုမှကွာ”

“မေ့လို့ကိုကို ... သိပ်ခံရခက်နေလား ... ယုယနိပ်ပေးရမလာ ဟင်”

သူမက ပျာပျာသလဲနိပ်ပေးရန်ပြင်သည်။ ခုချိန်မှာတော့ ယုယခင် အယုအယကို သူ မခံချင်သည်မှာ သေချာနေသည်။ အမူလည်း လွန်သွား ခဲ့မို့ ...

“သိပ်မဆိုးပါဘူးကွာ ... ရပါတယ်”

မကြာမီမှာပင် ရုပ်ရှင်စပြုသည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းတိုးဝင်လာသောယုယခင်ကို အငိုက်ကသင့်နေ

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြေ

ဖက်ထားလိုက်ရသည်။ ယခင်ကကဲ့သို့ သူ့ရင်ခွင်မှာ ယုယခင်အတွက် နွေးထွေး နိုင်တော့မည်မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ...

ယခင်အခါများစွာကလို ယုယခင်၏ လှပသောမျက်နှာပြင်အနံ့ အနံ့ မိုးတို့မချွေချုပ်ဖြစ်သည်မှာလည်း မဆန်း ... ထိုသို့နမ်းရန်လည်း သူ့ကိုယ်သူ လိပ်ပြာမလုံနိုင်ဖြစ်နေရသည်။

ယုယခင်က သူ့လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်စဉ် ...

“ကိုကိုလက်ဖဝါးတွေလည်း အေးစက်လို့ပါလား”

“ရုပ်ရှင်ရုံအဲကွန်းက အရမ်းကောင်းတယ်လေ”

ထို့သို့ပြောလိုက်ငြား ... လက်ဖဝါးတင်မက ... သူ့နှလုံးသားပါ အေးစက်နေသည်ကို ယုယခင်မသိနိုင်။ သူ့ဘက်ကလည်း အကြောင်းပြချက် ပေးနိုင်။

အေးဝင်းကိုအိမ်ရှေ့တွင် ကားရပ်ပြီး ဟွန်းတီးလိုက်သည်။ ခဏအကြာ တွင် စွပ်ကျယ်ရှိုင်းပြတ်နှင့် ဝတုတ်ပြဝင်းကိုရုပ်ကြီး ပေါ်လာသည်။

“အင်္ကျီဝတ် ... လိမ့်မယ်”

ချက်ချင်း အင်္ကျီတစ်ထည်ကောက်စွပ်ပြီး ကားပေါ်ရောက်သည်

“ဘယ်လဲ”

“လမ်းထိပ်က ရင်ခုန်နှိုင်းမှာ သွားထိုင်ရအောင်”

“ဟာ ... ညနေဘက်ကြီး ... လက်ဖက်ရည်မသောက်ချင်ပါဘူး

“မင်းက အမြှုပ်ပါတာချင်းအတူတူ ... အဝါရည်မှမှီဝဲချင်တာပေါ့”

“ဟီး ... ဟီး ... ”

ညနေဘက်ဆို ဖြစ်ရည်နှင့်ရစ်ချင်သည့် ဝင်းကိုပင်။ စပ်ဖြဖြလုပ်နေ ဝင်းကိုလက်မောင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ... နာတယ်ကွ ... ငါက လမေ့ဘဲ ခုနှစ်

လန့်မွေးထားတာ”

“အောင်မာ ... ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှအားမနာ ... နွဲ့နေသေးတာ၊
ခေါက်ထီးနဲ့ဆော်ရင်တော့ ခံနိုင်ရည်ရှိတယ်ပေါ့”

“ဟေ့ကောင် ... အဲဒီအကြောင်း အစမဖော်နဲ့ ... စိတ်နာတယ်၊
ရည်းစားစကားလိုက်ပြောလို့ အထုခံရတယ်ဆိုလည်း ခံသာသေးတယ်၊ ခုတော့
ဘာမှလည်းမဘာရဘဲနဲ့”

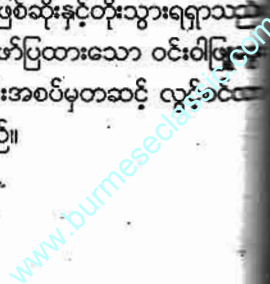
ထိုအကြောင်းကို အစဖော်တိုင်း ဝင်းကိုဒေါပွတတ်သည်။ ဝင်းကို
ဒေါပွလောက်အောင်လည်း ကြံဖန်ကံဆိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆုံးနှစ် ကျောင်းတော်သားကြီးများဖြစ်သော ... စိုးမိုးသူနှင့်
အေးဝင်းကိုတို့ ကျောင်းဝင်းထဲတွင် အိမ်အပြန်ကားမှတ်တိုင်သို့ လမ်းလျှောက်
လာစဉ် မာစတာတန်းတက်နေသည့် စီနီယာတစ်ယောက်နှင့်တွေ့သည်။ သုံး
ယောက်သား နှုတ်ဆက်ကြရင်း ... ဝင်းကိုက ကွမ်းကြိုက်တတ်သူချင်းမို့
အသင့်ပါလာသည့်ကွမ်းယာထုတ်၍ လောကွတ်ပြုသည်။ စီနီယာနှင့်ဝင်းကိုတို့
ကွမ်းကို ပလုပ်ပလောင်း အပြိုင်ဝါးကြရင်း ... သုံးယောက်သား လေပေါကြ
ရင်းနှင့် ဆက်လျှောက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် ကယ်လ်ဒီနားဗင်တစ်စီး သူတို့အနားတွင်ထိုးရပ်ပြီး
စီနီယာကိုနှုတ်ဆက်သည်။ ခဏအကြာတွင် စီနီယာက သူတို့နှစ်ဦးကိုနှုတ်ဆက်
ပြီး ထိုဗင်ကားပေါ်တက်၍ လိုက်သွားသည်။ စိုးမိုးနှင့်ဝင်းကိုကတော့ ဆက်
လျှောက်ကြသည်။ သူတို့ရှေ့ ဆယ်ပေခန့်အကွာတွင် လမ်းလျှောက်နေဆဲ
ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ခပ်စွာစွာဒီဇိုင်းလေးတွေနှင့် သူ
တို့နှစ်ယောက်မှာ စီနီယာနှင့်သူတို့ ရပ်စကားပြောနေစဉ်က ကျော်တက်သွား
ကြသူများဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ ... စောစောက စီနီယာလိုက်ပါသွားသည့် ဗင်ကား
လေးမှာ သူမတို့နှစ်ယောက်အဖြတ်တွင် ... ကားပေါ်မှ မဆင်မခြင်ထွေးလို့
သည့် စီနီယာ၏ကွမ်းတံတွေးကြောင့် သူမတို့ အဖြစ်ဆိုးနှင့်တိုးသွားရရှာသည်။

လူတကာရှုမြင်ငေးစေချင်သဖြင့် လှစ်ဖော်ပြထားသော ဝင်းဝါဖြူ
သည့် ခြေသလုံးသားလေးနှစ်စုံမှာ ပလက်ဖောင်းအစပ်မှတဆင့် လှင့်ခင်ထ
သောကွမ်းတံတွေးကြောင့် အလှပျက်ရတော့သည်။

အရှိုန်နှင့်မောင်းသွားသောကားပေါ်မှ စီနီယာက ထိုအဖြစ်ကို သတိမူမိမည်ပင်မထင် ... သူ့ဘော်ဒါနှင့်လေပေးမပျက် ပါသွားသည်။ သူမတို့ရပ်လိုက်သဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အနီးသို့ရောက်သွားသည်။ ခံလိုက်ရရှာသော မချောနှစ်ယောက်က ... ညစ်ပတ်ပေကျံသွားသည့် သူမတို့ခြေသလုံးများကိုတစ်လှည့် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်လှည့်ကြည့်ကာ လက်သည်တရားခံကို ရှာဖွေရင်း ဒေါပွနေသည်။ သူမတို့အကြည့်က အနီးတွင်ရောက်နေသည့် ဝင်းကို ပါးစပ်ကိုမြင်သောအခါ ရပ်တန့်သွားပြီး ... အကြည့်ကို အနီရောင်အဆင့်သို့ တိုးမြှင့်လိုက်သည်ကို စိုးမိုးသတိထားမိလိုက်သည်။

သူမတို့နှင့်လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရောက်နေသည့် ... သူတို့နှစ်ယောက်လည်း ငေးကြောင်နေမိကြသည်။ ဦးစွာသတိဝင်လာသည့် စိုးမိုးက ဝင်းကိုသတိပေးရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ...

“ခွပ် ... ”

စိုးမိုးနောက်ကျသွားသည်။ ဝင်းကိုခံလိုက်ရသည်။ ဝင်းကိုနဖူးတွင် ချက်ချင်း ဘုသီးကြီးထလာခြင်းက သက်သေပြသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက်အနက် စိတ်မြန်လက်မြန်သူတစ်ယောက်က သူမဒေါသကို ... လက်ထဲတွင်အသင့်ကိုင်ထားသည့် ခေါက်ထီးဖြင့် ဝင်းကိုခေါင်းပေါ်တွင် ဖောက်ခွဲပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အသားလွတ်ကြီးခံလိုက်ရသောဝင်းကိုခမျာ ခေါင်းထဲတွင် ကြယ်တွေထတွေ အစုံလိုက်မြင်သွားရရှာလေသလားမသိ ... ရုတ်တရက် စကားပင်ပြန်နိုင်။

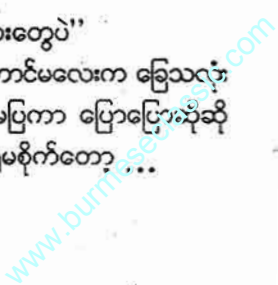
“နောက်တစ်ခါဆို ... ဒီထက်နာမယ်”

“ဟေ့ ... သူနဲ့ဘာဆိုလို့လဲ မင်း ... ဘာလို့ အရမ်းစော်ကားတာလဲကွ”

“ဒီမှာလေ ... မတွေ့ဘူးလား”

“မင်း ... မင်း ... အရိုင်းအစိုင်းမလေးတွေပဲ”

ရိုက်လည်းရိုက် ... ပြောလည်းပြောသည့်ကောင်မလေးက ခြေသလုံးများ ပိုမိုမြင်ရစေသည်အထိ ... ထမီကို ပို၍မပြကာ ပြောပြောဆိုဆို ထွက်သွားကြသည်။ စိုးမိုးပြန်ပြောသည်ကို ဂရုမစိုက်တော့ ...

ထိုအခါမှ အသိပြန်ဝင်လာသည့်ဝင်းကိုက ... သူမတို့ကို ဒေါသဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာလက်တံ့ပြန်ရန် ဟန်ပြင်တော့သည်။ သူမတို့နှစ်ယောက် နောက်သို့ ဝင်းကိုပြေးလိုက်သွားသည်။ စိုးမိုးလည်း မနေသာတော့ဘဲ ဝင်းကို ကို အတင်းလိုက်ဆွဲရသည်။

“ဝင်းကို ... ပြဿနာမရှည်ချင်ပါနဲ့တော့ကွာ ... ပထမနှစ်လေးတွေထင်တယ်၊ ငယ်ကြပါသေးတယ်၊ နောက်ပြီး ... သူတို့လို မင်းဘက်က လက်ပါလို့လည်း မဖြစ်ဘူး၊ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ... ကိုယ့်ဘက်ကပဲ အရုံး ခြစ်ဖို့များတယ်”

“တိရစ္ဆာန်မလေးတွေ”

ထိုအခါမှစ၍ သူငယ်ချင်းများဝိုင်းဖွဲ့မိ၍ စကားနိုင်လှသောအခါတိုင်း “ခေါက်ထီး” ဟု အော်ဟစ်ခြင်းဖြင့် ဝင်းကိုအား နှိပ်ကွပ်အနိုင်ယူစရာ အကွက်ကောင်းတစ်ကွက်ဖြစ်သွားတော့သည်။

“ကျဆိမ့်နှစ်ခွက်ပေး ညီလေး”

“ဟာ ... ဟေ့ ... ဟေ့ ... ငါ့အတွက်မဖျော်နဲ့ ... ငါမသောက်ချင်ဘူး”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ငါပြောပါပကော ... လက်ဖက်ရည်ချိန် ကျော်သွားပြီလို့”

“ငါ စားပွဲကျော်ပြီး မမှီမကမ်းလှမ်းထိုးလိုက်ရင် နာဦးမယ်၊ ပြောပုံက ... ဝါရင့်ဖိုးငနဲကြီးကျနေတာပဲ”

“အဟီး”

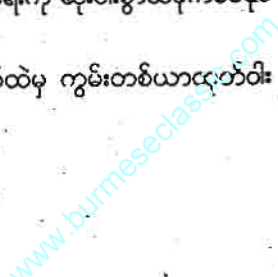
ဟန်းဖုန်းနှင့်ထပ်လျက် စားပွဲပေါ်တင်ထားသည့် စီးကရက်ဗူးကို ဝင်းကိုရှေ့ထိုးပေးလိုက်သည်။

ဝင်းကိုက ခေါင်းရမ်းပြန်သည်။

“ဖြစ်ပြန်ပြီ”

“ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းသည် အချစ်ရေးကို ဆိုးဝါးစွာထိခိုက်စေနိုင်ပါသည် ... တဲ့”

ဝင်းကိုက ပြောပြီး ... ကွမ်းယာထုပ်ထဲမှ ကွမ်းတစ်ယာထုတ်ပြီး သည်။

ဆန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြော

“ရှင်းစမ်းပါဦး ... မင်းရဲ့ဆောင်ပုဒ်အသစ်ကို”

“မင်း ... ငါ့ဦးလေးအငယ်ဆုံး ဦးထွန်းထွန်းလတ်ကို သိတယ် မဟုတ်လား”

“နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်နေတဲ့ ဦးလေးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပ ... အခု အသက်လေးဆယ်ပြည့်တော့မယ်၊ သူ ... ငါ့တို့ အရွယ်က သူနဲ့ရွယ်တူအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ အသည်းအသန်ချစ်ခဲ့ကြတာ ခဲ့ ချစ်သူသက်တမ်းဘာမှမကြာခင် ပြတ်သွားကြတာ ... ခုချိန်ထိ ငါ့ဦးလေး အသည်းကွဲ ... အရက်သမားကြီးဖြစ်ရော”

“အဲဒီအကြောင်းနဲ့ ဆေးလိပ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“ပတ်သက်တာပေါ့ကွ ... ငါ့ဦးလေးအမျိုးသမီးက အဆုပ်မှာ ပေါ့တွေ့ထားလို့ ဆေးသောက်နေတာတဲ့ ... အဲဒါကြောင့် သူ့ဆီလာရင် ဆေးလိပ်မသောက်ပါနဲ့လို့ အသိပေးထားတယ် ... ငါ့ဦးလေးကလည်း မနက် ခပ်ရာထရင်တောင် မျက်စိမဖွင့်ခင် ဆေးလိပ်တိုကိုအံ့ရင်စမ်းတဲ့လူ ... သူ့ မျိုးသမီးရှေ့မှာ မေ့မေ့ပြီး ဆေးလိပ်ကိုကောက်ကောက်ဖွာနေမိတော့ ...

“မင်းဦးလေးကို လမ်းခွဲလိုက်ရောပေါ့ ... အင်းလေ ကျန်းမာရေး ထွက်ကိုးကွ”

“အင်း ... ”

“ဒါနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီးက တခြားလူနဲ့ယူသွားရောဆိုပါတော့”

“ဆုံးသွားပါပြီ ... အဲဒီရောဂါနဲ့ပဲ”

“မင်းဦးလေးက စိတ်နာနာနဲ့ ဆေးလိပ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရော ဆိုပါတော့”

“အေး ... စီးကရက်ပြောင်းသောက်နေတယ် ... ဆေးပေါ့လိပ် သောက်တော့ဘူး”

ပြောပြီး ... ဝင်းကိုက ကွမ်းတံတွေးကို ဖျစ်ခနဲထွေးလိုက်ကာ တည်နှင့်ဆက်ထိုင်နေသည်။ စိုးမိုးသူ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားတော့

ပြီးနောက် ... အတွေးကိုယ်စီဖြင့် အတန်ကြာငြိမ်နေကြသည်။ သူက တစ်ဝက်နီးပါးလောင်ကျွမ်းနေသော စီးကရက်ကို ခပ်တွေ့တွေ့ကြည့် ... ပြာတွေကို ချွေချလိုက်သည်။

“ကြိုးစားပြီးပျော်အောင်နေပေမယ့် ... မေ့လို့မရတဲ့အရာတွေက ခဏခဏပြန်ပေါ်လာတတ်တယ်နော်”

“ဘာလဲဟ ... အစမရှိအဆုံးမရှိနဲ့ ... လုပ်ပြန်ပြီ”

“ပန်းအိအိဖြူကို ငါ ... သိပ်စွဲလန်းနေပြီကွာ”

“ဟိုကတော့ ... မင်းကို လူ့လောကမှာရှိတယ်လို့တောင် မှတ်ရဲ့လား မသိဘူး”

“ပြောမရပါဘူးကွ ... သူလည်း ငါ့ကို တိတ်တိတ်လေး ကြိတ်ပြီး အသိအမှတ်ပြုချင်ပြုထားမှာပေါ့”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ... မင်းရောဂါသည်းလာရင် ဦးကျော်သူအဖွဲ့ဆီကို အကြောင်းကြားပေးဖို့အတွက်လေ”

“မေတ္တာစစ်နဲ့ချစ်တတ်တဲ့သူအပေါ်ကို မင်း အဲလိုမျိုးအမနာပ မတွေ့ စမ်းပါနဲ့ကွာ ... မုဒိတာပွားစမ်းပါ”

“မုဒိတာပွားချင်စရာလေ ... မင်းက ... ရွက်ကျပင်ပေါက် မျောက်လောင်းအသည်းနဲ့”

“အဲဒါ ... ဘာပြောတာလဲ”

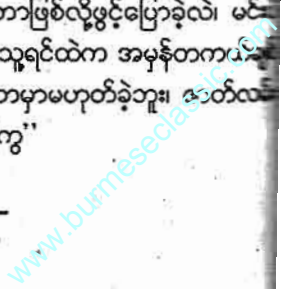
“ဟိုခုန်ဒီခုန်လေ ... မင်းမှာ လက်ရှိ ယုယခင်ရှိနေလျက်သားနဲ့”

“အေးကွာ ... ငါလည်း တစ်ခါတစ်ခါစဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဘာအပြစ်မှ မရှိတဲ့ ယုယခင်အပေါ် မတရားများလုပ်မိနေပြီလားလို့”

“တစ်ခါတစ်ခါမဟုတ်ဘူး မင်း ... အဲဒီပန်းအိအိဖြူဆီကို စိတ်ရောက်ချင်တိုင်းစဉ်းစားရမှာ”

“ဒါပေမဲ့ ... ယုယခင်အနားမှာ ငါ့ဆန္ဒတွေဝေဝဲမနေတော့တာ သေချာတယ်၊ ပန်းအိအိဖြူနဲ့ကျတော့ ... ခုလိုမျိုး နာမည်လေးခေါ်လိုက် ကြားလိုက်ရတာနဲ့တင် ရင်ခုန်သံတွေက လတ်ဆတ်သွားတာ ... ဝုန်းဒိုင်းကြီး သွားတော့တာ ... အဲဒါကြောင့် ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေတာ”

“ဒါဆို ... မင်း ... ယုယခင်ကို ဘာဖြစ်လို့ဖွင့်ပြောခဲ့လဲ၊ မင်း စခဲ့တဲ့ဇာတ်လမ်း ... ဘယ်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် သူ့ရင်ထဲက အမှန်တကယ်နဲ့ နေတဲ့တိုင်အောင် သူ့ဘက်က ဘယ်တော့မှစလောမှာမဟုတ်ခဲ့ဘူး၊ ဇာတ်လမ်း ဆိုတာ စပြီးရင် ဇာတ်သိမ်းလည်းတတ်ရတယ်ကွ”

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြွ

“အေပါကွာ ... အဲဒါ လွန်ခဲ့မိတဲ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် အခု ပြေး
သမ်းပျောက်နေပြီလေ”

အေးဝင်းကိုက စိုးမိုးသူကို သနားစရာသတ္တဝါလို ... စိတ်ပျက်စရာ
သူသားလို ... ပေစောင်းစောင်းနှင့်စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“မင်းအတွက်ပြေးလမ်းက မင်းရှေ့မှာမြင်နေရပါတယ်၊ ရွေးချယ်မှု
နှုန်းကန်ဖို့ပဲလိုတာပါ”

အေးမင်းထွန်းက ကွမ်းတံတွေးကို ဖျစ်ခနဲမြည်အောင် ထွေးလိုက်
သည်။ သူက ... လက်ထဲမှစီးကရက်တိုကို ခပ်မျှင်းမျှင်းရှိုက်ဖွာလိုက်သည်။
စီးကရက်လည်းတို နေလည်းညိုပြီ ...

နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာတော့မည့် နေအလင်းရောင်ဖြင့် နိုင်လွန်ကတ္တရာ
သမ်းမပေါ်တွင် တံလျှပ်တချို့ထင်ဟပ်လာသည်ကို မြင်နေရသည်။

အခန်း (၆)

ပေါ်တီကိုအောက်တွင် မောင်းလာသည့်ဟွန်ဒါအက်ကော့ကို ညင်သာစွာရပ်လိုက်ကာ စက်ပါသတ်လိုက်သည်။ မညင်သာ၍မဖြစ် ဒီချိန်ဆို အိမ်တွင် ဘိုးတော်ပြန်ရောက်နေတတ်သည်။

အိမ်ထဲလှမ်းဝင်စဉ် ဧည့်ခန်းကိုတစ်ချက်ရှိုးလိုက်သည်။ သူ့ထက် အသက်အနည်းငယ်သာပိုကြီးပုံရသည့် လူတစ်ယောက်နှင့်ဘိုးတော် စကားထိုင်ပြောနေသည်။

“သား ခဏနားလိုက် ... ထမင်းစားရင်စား ... ပြီးရင် ဧည့်သည်ကိုလိုက်ပို့ပေးဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ့အဖေရှေ့မှ လူငယ်ကတော့ ...

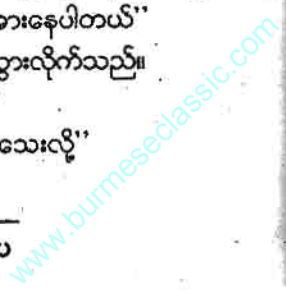
“ဟာ ... မဟုတ်တာဦးရယ် ... လိုက်မပို့ခိုင်းပါနဲ့ ... နေလည်ပူတော့ ပို့ရတဲ့သူပင်ပန်းပါတယ်၊ ကျွန်တော် တက်စီပဲစီးသွားလိုက်ပါမယ်”

“အဲဒီနေ့ပူလို့လည်း လိုက်ပို့ခိုင်းတာကွ ... လိုက်သာသွားပါကွာ ငါ့သားလည်း သူ့လုပ်ငန်းမစဖြစ်သေးတော့ အားနေပါတယ်”

စိုးမိုးသူ အသာလေးဆက်လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ဟဲ့သား ... ထမင်းစားမှာလား”

“မစားသေးဘူး မေမေ ... မဆာသေးလို့”

“မင်း အခုဘယ်ကပြန်လာတာလဲ ... မင်းထွဋ်နဲ့တွေ့ခဲ့လား”

“ဟင့်အင်း ... ဝင်းကိုနဲ့ပဲတွေ့ခဲ့တာ”

“သားမရှိတုန်း မင်းထွဋ် အိမ်ကိုလာသွားသေးတယ်”

သူနှင့် တစ်ခါစကားပြော အဆင်မပြေဖြစ်ပြီးကတည်းက မင်းထွဋ်ထံ သွားသည်မှာ ကြာပြီ။ ယခု သူထံလာခြင်းမှာ အကြောင်းထူးတစ်ခုခုရှိနေ၍ သားမသိ။ ခုတော့ မင်းထွဋ်က တစ်ဦးတည်း မှော်ဘီဘက်တွင် ခြံတစ်ခြံဝယ်၍ နီကံပျိုးမွေးမြူရေးလုပ်ရန် စီစဉ်နေသည်။ စိုးမိုးသူနှင့်အေးဝင်းကိုက နှစ်ယောက် ဆင်း 24 Mart ဖွင့်ချန် စီစဉ်နေကြသည်။

စီးပွားရေးလမ်းကြောင်းပါ ကွဲနေတော့သည်။

စိုးမိုးသူ လုံးဝမမျှော်လင့်သောရပ်ကွက်သို့ ရောက်လာရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ရှေ့မှာမြင်နေရတဲ့လမ်းထဲကို ချိုးဝင်ပါမယ်”

သူလိုက်ပို့ရသည့် သူ့အဖေညွှန်သည်၏စကားက သူ့ကို ပို၍ထိတ်လန့် စရာသွားစေသည်။

“ဘယ်အိမ်လဲ ... ကို ... အဲ ... ”

“ကျွန်တော်နာမည် ဆန်းထွဋ်ဦးပါ”

“ကိုဆန်းထွဋ်ဦးအိမ်က ... ”

“ဟိုရှေ့ကမြင်နေရတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်လေးဘေးက နှစ်ထပ်သစ်သား အိမ်လေးပါ။ ဒီလမ်းထဲလာရတာ ကိုစိုးမိုးသူအတွက် ထူးခြားမှုတစ်ခုခုရှိနေလို့ သား ... ဒီနားရောက်မှ မျက်နှာတစ်မျိုးပြောင်းသွားသလားလို့”

တော်တော်လူကဲခတ်ကောင်းသည့်လူ ... သူက ဟန်ဆောင်မှု

အလွမ်းကျင်တာလဲပါလိမ့်မည်။

“ ကိုဆန်းထွဋ်ဦး စိတ်ထင်လို့ပါဗျာ ... ဒါပေမဲ့ ... ခင်ဗျား စကား

နောင်တစ်ချိန်မှာတော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

အိမ်ရှေ့သို့ရောက်၍ ကားရပ်ပေးလိုက်စဉ် ...

“အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုစိုးမိုးသူ ... ကျွန်တော့်အိမ်ကို

လည်း မှတ်ထားပါဗျာ ... လမ်းကြိုရင်ဝင်လည်ပါ”

“အင်း ... အဲဒီလိုမျိုးလုပ်စရာအကြောင်းတော့ ပေါ်လာမယ်ထင်တယ်”

ကားကိုခေါင်းလှည့်ပြီး အပြုံးနှင့်နှုတ်ဆက်ကာ ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။ ယုယခင်တို့အိမ်ထဲတွင် တိတ်ဆိတ်ပြီး လှုပ်ရှားမှုလည်းမမြင်ရ။ ဆက်မောင်းလာစဉ် ... ပန်းအိအိဖြူကို သူ့ လာခိုးကြည့်ဖူးသော ကွမ်းယာဆိုင်လေးရှေ့ရောက်စဉ် ကားကိုရပ်လိုက်မိသည်။ သူမတို့ဆိုင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ သူမကိုမတွေ့ရဘဲ သူမအစ်မကိုသာလှမ်းမြင်ရသည်။

ကွမ်းယာဆိုင်ခုံတန်းလေးတွင် သူဝင်ထိုင်လိုက်သောအခါ ...

“စီးကရက်ပဲလား အစ်ကို”

“အေး ... တစ်လိပ်ပဲပေးကွာ”

စီးကရက်ကိုမီးငြိစွာရှိုက်ရင်း ပန်းအိအိဖြူတို့ဆိုင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်ကာ ရှာဖွေမိပြန်သည်။

သူ့အကြည့်ကိုသတိထားမိသည့် ကွမ်းယာသည်က ...

“အစ်ကို ... မနက်ကမှမလာဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“ဟိုဆိုင်ကအစ်မ မနက်ကတည်းက ကားမောင်းပြီးထွက်သွားတာ ကျွန်တော်မြင်လိုက်လို့ ... ခုချိန်ထိ ပြန်လာတာမတွေ့သေးဘူး”

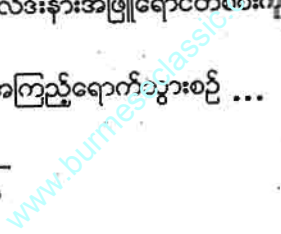
“ဘယ်သွားတာလဲ သိလိုက်လား”

“ခုနက အဲဒီအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ကောင်မလေး ကွမ်းယာလာဝယ်လို့ ကျွန်တော်မေးလိုက်တာ ... သူ့သူငယ်ချင်းမင်္ဂလာဆောင် သွားတယ်လို့ပြောတယ် အစ်ကို”

“ဪ ... ”

ဆက်ထိုင်နေလျှင်လည်း တွေ့ရမြင်ရဖို့သိပ်မရှိသဖြင့် စီးကရက်နိုးရှင်းကာ ကားဆီပြန်လာလိုက်သည်။ သူ ... ကားမောင်းထွက်လာစဉ်မှာပင် လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်ရန်အချက်ပြနေသည့် ကယ်လ်ဒီးနားအဖြူရောင်တပ်မီးကို မြင်ရသည်။

အမှတ်မထင် ထိုကားမောင်းသူထံ အကြည့်ရောက်သွားစဉ် ...

“ဟင် ...”

ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်းလာသည့် ပန်းအိအိဖြူကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူရင်တွင် ပြင်းပြင်းပြပြ လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။

ပန်းအိအိဖြူက သူ့ထက်အရင် သူ့ကိုမြင်ပြီးဟန်ရှိသည်။ သူ လှမ်းအကြည့်မှာပင် ပန်းအိအိဖြူက သူ့ထံမှ အကြည့်ကိုရွှေ့သွားသည်။ သူ ချက်ချင်းကားကိုရပ်လိုက်ရန် စဉ်းစားမိသော်လည်း ပို၍လှပသောခွင်ကို စောင့်သင့်ကြောင်း သဘောပေါက်မိသဖြင့် ... သူမနှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်သို့ ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့ရသည်။

လားရာမတူ၍ ကျောခိုင်းရပေမယ့် ... ခဏတာ ယာယီဝေးကွာရမှုအုသာ ရှာကြံဖြေသိမ့်ရသည်။ တစ်နေ့တွင်တော့ သူမနှင့်နီးသည့်ထိ ကြံစည်ချင်မှာအသေအချာ ...

သူနှင့်သူမ အပြင်မှာ နှစ်ကြိမ်ဆုံခဲ့ပြီး ... နှစ်ကြိမ် သူကလည်းကြီးစားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ စိုးမိုးသူအတွက် နှစ်ကြိမ်လုံးကွဲခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ နှုတ်သွက်ထက်သွက် ... ခြေသွက် စိုးမိုးသူအတွက် ထိုနှစ်ကြိမ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ငြင်းစားသုံးသပ်စရာ တော်တော်များခဲ့သည်။ သူ့ရာဇဝင်မှာ ခါးစရာများဖြစ်ခဲ့သည်။

ယခု ... နောက်ဆုံး သုံးကြိမ်မြောက်ဆုံတွေ့မှုတွင်တော့ ... ပို၍ ဆိုးလေပြီလားမသိ။ နှစ်ယောက်သား ပို၍မြန်ဆန်စွာပင် ကျောခိုင်းထွက်ခွာကြသည်။

နှစ်ဦးလုံး ... ဆန့်ကျင်ရာအရပ်ဘက်သို့ ကားကိုယ်စီမောင်းနေမိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ကြိမ်ဆိုလျှင်တော့ ... လားရာမတူလျှင်လည်း ဇွတ်ကို ချဉ်းယူတော့မယ် ပန်းအိအိဖြူ ...

“ဟိုဗျာ ... ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောရမလဲ ... ရှက်တော့ရှက်သား ဒါပေမဲ့ ... တောက် ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒီလိုထစ်ငေါ့နေလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ စကားကလည်းချောနေမှာ ... အဟင်း”

“ကျွန်တော်နဲ့ပန်းအိအိဖြူတို့ ဆုံမိတာ လေးကြိမ်ပဲရှိသေးပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်အာရုံထဲမှာတော့ ဒီထက်မက စွဲငြိနေတာဗျာ”

ဒါလည်း မကောင်းသေးပါဘူး ... စာသံပေသံ ဆန်လွန်းနေတယ်။

“ဟဲ့ ... မောင်လေး ... အဲဒါဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရုတ်တရက် လူမိခံလိုက်ရသဖြင့် ... သူ တို့လိုတန်းလန်းနှင့် ရှက်သွားတော့သည်။ စိုးမိုးသူက မှန်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ ... ပန်းအိအိဖြူနှင့် နောက်တစ်ကြိမ်ဆုံမိလျှင် ရည်းစားစကားပြောရန်အရေး လေ့ကျင့်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို အခန်းတံခါးမခေါက်ဘဲ စွတ်ဝင်လာသော သူ့အစ်မကမြင်ပြီး ပြုံးစိစိဖြစ်ကာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

“မမက ဘာကိစ္စလဲ ... တံခါးလည်းမခေါက်ဘဲနဲ့”

“အဲဒါထားပါ။ မောင်လေး ဘာလုပ်နေတာလဲဆို ... မှန်ရှေ့မှာရပ်ပြီး တစ်ယောက်ထဲစကားပြောနေတယ်။ သရုပ်ဆောင်ရွေးပွဲဝင်မလို့လား မရတော့ဘူးထင်တယ်။ မင်း အသက်အနည်းနည်းကြီးသွားပြီ”

စိုးမိုးသူက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိသဖြင့် ...

“မမ ... လာစမနေနဲ့နော် ... ငါစိတ်တိုလာပြီ”

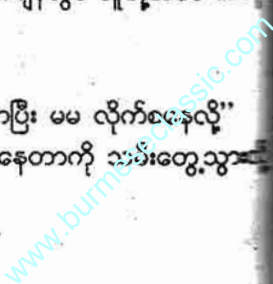
“ထူးဆန်းလွန်းလို့ပါဟယ် ... ရည်းစားတွေမို့လိုပေါက်နေတဲ့ ငါ့မောင်လေးလိုဖိုးစွဲက မှန်ရှေ့မှာ ရည်းစားစကားပြော လေ့ကျင့်နေတယ်ထင်လို့”

သူ့အစ်မ တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ဆက်စနေသည်။ ထို့ကြောင့် သူပဲ အခန်းထဲကထွက်ရန်ပြင်ရတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့အမေ အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“ဘာတွေဆူညံနေကြတာလဲ”

“ဒီမှာလေ ... သွားအခန်းထဲဝင်လာပြီး မမ လိုက်နေလို့”

“မဟုတ်ဘူး မေမေ ... သူ့အရူးထနေတာကို သမီးတွေသွား

သန့် သန့် လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြော

ရက်နေတာ”

“မမနော် ... ငါ စိတ်ဆိုးလာပြီ”

“ကဲကဲ ... တော်ကြစမ်း ... နားညည်းတယ်”

သူတို့အမေက ဝင်လာခဲ့တာတောင် ... သူ့အစ်မက အရယ်မရပ်။

ဖိုးဖိုးသူ အင်္ကျီတစ်ထည်ကိုကောက်စွပ်ကာ အပြင်သို့ထွက်တော့သည်။ သူ့အစ်မ စက်ကွင်းကတော့ မလွတ် ...

“မေမေ့သားကို ဒီအတိုင်းမလွတ်ထားနဲ့တော့ ... ခြေငြိမ်သွားအောင် ခိန်းမပေးစားလိုက်”

“အောင်မယ် ... သူမစွဲတိုင်း သူများကိုလိုက်ပေးစားချင်နေတယ်”

သူ့အစ်မမျက်နှာ ညိုခနဲဖြစ်သွားသည်။

သူ့မေမေက သူ့ကို စူးခနဲကြည့်သည်။

“မယူချင်လို့ ဒီတိုင်းနေတာဟေ့ ... ယူချင်ရင် ဘွဲ့မရခင်ကတည်း

က အိမ်တောင်ပြန်မရောက်ဘူး”

“အိုး ... တော်ကြစမ်းပါဟယ်”

သူတို့အမေက ငေါက်သည်။ သူက အခန်းထဲမှ အမြန်လစ်ထွက်လိုက်

သည်။ ကောင်းတယ် ...

သူ့စကားက မမအရှိုက်ကိုထိသွားပြီ။

အခန်း (၇)

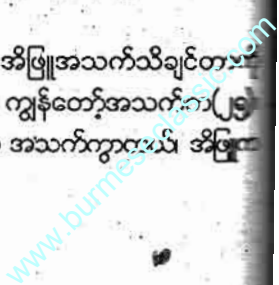
“ပန်းအိအိဖြူဆိုတာ နာမည်နဲ့လူနဲ့လိုက်အောင် နုနုနွဲ့နွဲ့လေးပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကတော့ဆတ်ဆတ်ကျဲကျဲ ... တကယ်တော့ ကျွန်တော်က ပန်းအိအိဖြူရဲ့အစ်မနဲ့မှ သက်တူရွယ်တူဗျ ... ဒါပေမဲ့ သူတို့မိဘတွေနဲ့ ကျွန်တော်တို့မိဘတွေက ရပ်ဆွေရပ်မျိုးဆိုပေမယ့် တအားခင်ကြတာ ... ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေကလည်း မောင်နှမရင်းချာတွေလိုပဲ ခင်ကြချစ်ကြတယ် နှစ်အိမ့်တစ်အိမ် ဝင်ထွက်စားသောက်ကြတာ”

“ဪ ... ဒီလိုလား”

ဆန်းထွဋ်ဦးစကားကိုကြားပြီး ... စိုးမိုးသူ အထူးဝမ်းသာသွားသည်။ သူ့အတွက် အဝင်အထွက်ကောင်းစေမည့် အပိုင်လမ်းကြောင်းတစ်ခုရပြီဟု တွေးကာ ပျော်သွားသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုဆန်းထွဋ်ဦးက ကျွန်တော့်ထက် အသက်ကြီးမယ်ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော် ... ကျွန်တော်နဲ့ပြောမနေပါနဲ့ဗျ ... မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပြောလို့ရပါတယ်။ စိုးမိုးလို့ပဲခေါ်ပါ ... ပြီးတော့ ကိုဆန်းထွဋ်ဦးက ဘယ်နှစ် ခုနှစ် Born လဲ”

“ဟား ... ဟား ... ကိုစိုးမိုးက အိဖြူအသက်သိချင်တာပဲ။ သွယ်ဝိုက်မမေးပါနဲ့ဗျာ ... တည့်မေးလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အသက်က (၂၅) အဲဒီတော့ အိဖြူအစ်မလည်း (၂၅)ပဲ။ သူတို့ညီအစ်မက အသက်ကွာတယ်။ အိဖြူက

(၂၀)ပဲရိုသေးတယ်”

စိုးမိုးသူ အနည်းငယ်ရှက်သွားသော်လည်း သိချင်တာသိရုံမျှ ပျော်သွားသည်။ သို့ဖြင့် သင့်တင့်အောင်တော့ စကားကိုလျော့ချရသေးသည်။

“ဒါဆို ကိုဆန်းထွဋ်ဦးအသက်က ကျွန်တော့်အစ်မနဲ့မှ ရွယ်တူ၊ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမက (၄)နှစ်ကွာတာဆိုတော့ ကျွန်တော့်က(၂၁)လေ”

“ဟုတ်ပါပြီလေ ... ကိုစိုးမိုးသိချင်တာက အိဖြူရဲ့ဘဝအကြောင်းလား ... ဒါမှမဟုတ် နှလုံးသားရေးရာလား”

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ အားလုံးသိချင်တာပေါ့ဗျာ”

ဆန်းထွဋ်ဦးက သူ့ရှေ့ရှိလက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုယူ၍ တစ်ငုံသောက်သည်။

“အိဖြူမှာ ရည်းစားလုံးဝမရှိသေးဘူးလို့ပြောရင် ကိုစိုးမိုးအံ့ဩသွားမလားပဲ”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်တဲ့စကားပါပဲ ... သိပ်တော့မအံ့ဩမိဘူး”

ဆန်းထွဋ်ဦးက ပြီးလိုက်သည်။ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို မကာ တစ်ငုံထပ်သောက်လိုက်ပြီးမှ ...

“အိဖြူကို လိုက်ချဉ်းကပ်တဲ့လူ တော်တော်များတယ်ဗျ ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ခုနကပြောသလိုပဲ ဆတ်ဆတ်ကြံဆိုတော့ ... လန့်ပြေးတဲ့လူနဲ့ လန့်ပြေးတဲ့လူတွေချည်း ဖြစ်ကုန်တယ်”

“လန်းသွားတဲ့လူ မရှိဘူးဆိုပါတော့ဗျာ”

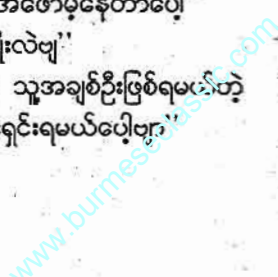
“ဟုတ်တယ်ဗျ ... အဲဒီလိုမျိုးပါပဲ”

“ဒီစကားကတော့ ကျွန်တော်လည်း အကြွင်းမဲ့ယုံပါတယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားခဲ့သမျှ ဆန်ပြုတ်ဖြစ်နေရသေးလို့ပါပဲ ... ကိုယ်တွေ့ပေါ့ဗျာ”

“ပြောရရင်တော့ဗျာ ... အိဖြူမှာ မာနလို့လည်းပြောလို့မရတဲ့ သူ့ရဲ့အစွဲ ... ခံယူချက်ကြောင့် ဒီနေ့အထိ သူ့မှာအဖော်မဲ့နေတာပေါ့”

“ပြောပါဦး ... ဘယ်လိုခံယူချက်အစွဲမျိုးလဲဗျ”

“ဒီလိုဗျ ... သူနဲ့လက်တွဲမယ့်သူဟာ သူ့အချစ်ဦးဖြစ်ရမယ်တဲ့ ပြီးတော့ ... အဲဒီလူဟာ သူ့လိုပဲ နောက်ကြောင်းရှင်းရမယ်ပေါ့ဗျာ”

ထိုစကားကြောင့် သူ့ရင်ထဲ ဒိတ်ခနဲဆောင့်ထိုးသွားကာ ... မသက်
မသာခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့ရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားလိုက်သည်
မှာ ... စိတ်တည်ငြိမ်မှုရစေရန် အချိန်အတန်ကြာ ကြိုးပမ်းလိုက်ရသည်။

စိုးမိုးသူကို အကဲခတ် ... သူ့မျက်နှာကို စာဖတ်နေသည့် အရောင်း
အဝယ်သမား ဆန်းထွဋ်ဦးက ခပ်ဖော့ဖော့စကားကိုတော့ ဆက်ပြောပေးရှာ
သည်။

“အဓိကကတော့ဗျာ ... တကယ်တမ်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
နှစ်နှစ်ကာကာချစ်မိကြရပြီဆိုရင် ဒါတွေကို ထည့်တွက်အားမှာ မဟုတ်တော့
ပါဘူး။ ချစ်တာသာ ပဓာနဖြစ်သွားမှာပါ”

စိုးမိုးက ခပ်ယဲ့ယဲ့သာပြုံးပြလိုက်နိုင်ရှာသည်။ စကားဖြင့် မတုန်ပြန်
နိုင် ...

“ကိုစိုးမိုးရဲ့အကြောင်း ... အဲ ... စိုးမိုးရဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွယ်
ရာတွေကိုတော့ အိဖြူ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ဖြစ်လာအောင် ကိုယ်ပြောပြထားပေး
နိုင်ပါတယ်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ဗျာ ... ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော့်ဖေဖေ
မသိစေချင်ဘူး”

“အဲဒီအတွက်တော့ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျာ ... ဦးနဲ့ကိုယ်က ဟိုတလော
လေးကမှ ပွဲရုံမှာ ကုန်သွားသွင်းရင်းနဲ့ ခင်သွားကြတာ ... သိပ်အရင်းအနှီး
ကြီး အခြေအနေမဟုတ်သေးပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ... ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကိုဆန်းထွဋ်ဦး
အောင်တော့ ပြောပြထားရမှာပေါ့ ... ကျွန်တော့်မှာ ... အခုချိန်ထိပေါ့ဗျာ
အချစ်စစ်ကိုရှာဖွေရင်းနဲ့ ရည်းစားတွေထားခဲ့တာ တော်တော်များခဲ့ပါတယ်။
နာမည်ပျက်တာသာ အဖတ်တင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်တော့်ရည်းစား
ဟောင်းတွေနဲ့ကျွန်တော်က ကွဲခဲ့ပေမယ့် အခင်မင်မပျက်ကြပါဘူး။ ဘာလို့လဲ
ဆိုတော့ ... အခွင့်အရေးရပေမယ့်လည်း သူတို့တဝတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝ
မဖျက်ဆီးခဲ့လို့ပါပဲ”

ဆန်းထွဋ်ဦးက စိတ်ဝင်တစားနားထောင်သော်လည်း ဝေဖန်သလိုလို
မှတ်ချက်ကိုတော့ ပြန်ပေးသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အယူအဆက တစ်မျိုးပဲနော်”

“ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကိုဆန်းထွဋ်ပြောပြပေးမယ်ဆိုရင်တောင် ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့အကြောင်းကို အမြင်ရှင်းသွားအောင် ... အိဖြူကို သေသေချာချာ ပြောပြပေးစေချင်တာပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ပြောပါတယ်”

“အင်း ... အယူအဆတစ်မျိုးရှိတဲ့ စိုးမိုးက ... ခံယူချက်အစွဲရှိ တဲ့ ပန်းအိအိဖြူကိုမှ ချစ်မိတယ်ဆိုတော့ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကိုယ့်ဘက် ကတော့ တာဝန်ကျေစေရမယ်လို့ အာမခံပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကလည်း ... ကြိုပြီးတော့ ကျေးဇူးတင်ထားလိုက်ပါတယ် ဗျာ”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ ... ဒါနဲ့ ... ခုတလော ပန်းအိအိဖြူကို ဆိုင်မှာ ထိုင်တာ သိပ်မတွေ့ရဘူးနော်”

“ကွန်ပျူတာသင်တန်း တက်နေတယ်လေ”

“ဝန်ထမ်းအလုပ် ဝင်မလို့တဲ့လား”

“အဲဒီအကြောင်း အတိအကျတော့မပြောဖြစ်သေးဘူးဗျာ ... ကိုယ် လည်း ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်ရှုပ်ပြီး သူတို့ဆီမရောက်ဖြစ်တာတောင် ကြာပြီ၊ နောက်ဖြန်တော့ အိဖြူကို သွားတွေ့လိုက်ပါဦးမယ်၊ စိုးမိုးရဲ့ ကျစ်အတွက်လေ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ”

“အော်ပရေးရှင်းအိဖြူ အောင်မြင်သွားပြီဆိုရင်တော့ ... အဲဒီ ကျေးဇူးဆိုတာနဲ့ ကျေနပ်ခိုင်းလို့မဖြစ်ဘူးနော်”

“ဟား ... ဟား ... ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကိုဆန်းထွဋ်သဘောကျ ဖြစ် စေရမှာပေါ့”

ရယ်မောပြောဆိုရင်း လမ်းခွဲဖြစ်ကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကိုယ့်ဘက်ကစ၍ လက်ကမ်းရမည်မို့ လျှောက် ဆာသည့်လမ်းကြောင်းမှန်သမျှကို ကြိုးစားဖောက်ကြည့်နေရမှာပင်။ သူ့ဘက်က ဆခုပင် မည်းစေဦးတော့ ... တဖြည်းဖြည်းဖြူလာမည့်နေ့ကို စောင့်ကာ သူ့ကို ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲအရောက် ချောမြူသိမ်းသွင်းရမည်မှာ ကိုယ့်တာဝန်။

ကိုယ့်ကို ခါးသီးသည့်အဆင့် မရောက်လောက်သေးဟု တွေးရင်းနှင့်

ပေါ့ ...

“ငါ မင်းကို ဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမဝေဖန်ချင်တော့ဘူး။ မင်းရဲ့နှလုံးသားရေးရာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေမို့ ဒီရှေ့ လုံးဝမစွက်ဖက် တော့မို့ ငါဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ။ အခု ငါပြောချင်တာက တခြားအကြောင်းအရာ”

စကားကို အလေးအနက်ပြောနေသည့် မင်းထွဋ်ကို ... စိုးမိုးသူက မျက်နှာစေ့စေ့ကြည့်ရင်း အဓိပ္ပာယ်ဖော်မရအောင်လည်း စကားထောက်ပေး လိုက်သည်။

“အင်း ... ဆိုပါဦး”

“မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံးက အရင်တစ်ခါက ငြင်းပြီးပြီဆိုပေမယ့်လည်း ငါကတော့ ဝတ္တရားရှိတယ်ထင်လို့ ... ပြီးတော့ ... ငါတို့ငယ်သူငယ်ချင်း သုံးယောက်ပဲ အတူတူလုပ်ချင်လို့ ထပ်ပြောတာ။ မှော်ဘီဘက်မှာ ငါ ခြံဝယ် ပြီးပြီ။ ရှေ့အပတ်ဆို လုပ်ငန်းစတော့မယ် ... အဲဒါ မင်းတို့ပါချင်တယ်ဆိုရင် ခုချိန်ထိ ရသေးတယ်လို့ပြောတာ”

“မင်းလုပ်မယ့်အလုပ်က စိုက်ပျိုးရေးနဲ့မွေးမြူရေးပဲပေါ့”

“အေး”

“အဲဒါဆို ... ငါပဲပြောလိုက်တော့မယ် စိုးမိုး”

မင်းထွဋ်နှင့်စိုးမိုး စကားပြော အဆင်မပြေဖြစ်မည်စိုးသဖြင့် ဝင်းကို က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“မင်းပဲစဉ်းစားကြည့် ငထွဋ် ... မင်းလုပ်မယ့်အလုပ်နဲ့ လက်ကြော မတင်းတဲ့ငါတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဘယ်လိုအပ်စပ်ပါမလဲကွာ ... မင်းတစ်ယောက် တည်းပဲ လိုမ့်ပြီးပင်ပန်းနေတော့မှာ။ မင်းသိတဲ့အတိုင်း ငါက လူကောင်ကသာ ကြီးနေတာ ... အားမရှိဘူးကွ ... နောက်ပြီး ဘယ်လိုပြောရမလဲ နုတယ် ပေါ့ကွာ”

လက်တရွယ်ရွယ်နှင့် အနားကပ်လာသဖြင့် ဝင်းကိုက လက်ကာခြေ ကာနှင့် သူ့စကားကို ရအောင်ဆက်ပြောသည်။

“ဒီထက်ဆိုးတာရှိသေးတယ်။ မင်းစိတ်မဝင်စားဘူးဆိုတဲ့ 24 Mar ကိစ္စကို ... ငါတို့နှစ်ယောက်က အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဒီနေ့ပဲ အခင်းငှား စာချုပ်ချုပ်တော့မှာ”

မင်းထွဋ်က စိုးမိုးဘက်လှည့်ပြီး ...

သန့် သန့် လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြေ

“ဟုတ်လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ... မင်းလည်း ငါတို့လုပ်ငန်းမှာ ပါချင်တယ်ဆိုရင် ... အခုပါလို့ရသေးတယ်၊ အခုမဟုတ်ပါဘူးကွာ မင်းအနေနဲ့ ပါချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ငါတို့ဘက်က အမြဲတမ်း Welcome ပါ”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ ... ငါလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ အလုပ်များမှာ ... ခြံထဲမှာ အိမ်အသေးလေးဆောက်ပြီးရင် ... ငါက အဲဒီမှာသွားပြောင်းနေတော့မှာ ... နောက်ဆို မင်းတို့နဲ့တွေ့ဖို့တောင် သိပ်လွယ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝင်းကိုက လူကြီးသူမလေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ မောင်မင်းထွဋ်ရယ် ... ခုပြောတာက မောင်ဝင်းကိုလေးတို့နဲ့ အတူပဲ ဥမကွဲလိုက်မပျက်၊ အေးအတူပူအမျှ၊ အိုးမကွာ အိမ်မကွာ စီးပွားရှာပါလားလို့”

အနီးသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် မင်းထွဋ်က ဒီတစ်ခါတော့ အလွတ်ပေးတော့ဘဲ ... ဝင်းကိုလက်မောင်းကို မနာအောင်လှမ်းထိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘိုးတော်ကြီး လေသံမျိုးနဲ့လုပ်မနေနဲ့၊ ငါလည်း ငါ့ဝါသနာနဲ့ငါ လုပ်မယ်၊ မင်းတို့လည်း မင်းတို့သက်သာရာသက်သာကြောင်း အလုပ်ရှာလုပ်”

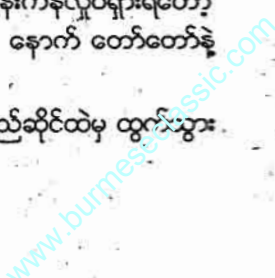
“အဟီး ... ငါတို့လည်း မင်းပြောသလိုပဲလုပ်မှာပါ၊ ဝန်ထမ်းကို နေ့နှစ်ယောက် ညနှစ်ယောက်၊ အရံနဲ့ပါငှားထားမှာ၊ ငါတို့က လိုအပ်သည်များကို စစ်ဆေးညွှန်ကြားတာကိုတောင် ရံဖန်ရံခါပဲလုပ်နိုင်မှာ”

“မင်းတို့နှစ်ကောင်က ဘာတွေအလုပ်များရမှာမို့လဲ”

“ငါက လယ်ရာပြန်စားရေးလေ ... စိုးမိုးက လယ်ရာဖွန်ကြောင်ရေး”

“အေးပါကွာ ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ လိုက်ဖက်ညီပါတယ်၊ ငါကတော့ ဘဝပေးအခြေအနေက မင်းတို့နဲ့မတူဘူး၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားရတော့မယ်၊ အလုပ်လည်းများတော့မှာ ... သွားမယ်ဟေ့ ... နောက် တော်တော်နဲ့ တွေ့မှာမဟုတ်လို့ တစ်ခါတည်းနှုတ်ဆက်ထားခဲ့ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို မင်းထွဋ်က ... လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွား

သည်။ မင်းထွဋ် ဆိုင်အပြင်ရောက်တာသေချာမှ ဝင်းကိုက စကားစသည်။

“ဟိုတစ်နေ့က လှည်းတန်းမှာ ယုယခင်နဲ့ငါတွေ့တယ်။ မင်းဘယ်
ရောက်နေသလဲတဲ့ ... သူ့ဆီကို မလာတာကြာပြီတဲ့ ... တွေ့ရင်ပြောလိုက်
ပါဆိုပြီး မှာလိုက်တယ်”

“ယုယခင်တို့လမ်းကို ငါ မကြာမကြာရောက်ပါတယ်။ ဒါမေမဲ့ သူ့ကို
သွားတွေ့တာတော့မဟုတ်ဘူး။ ငါ့ကားကိုမှတ်မိမှာစိုးလို့ မမစီးတဲ့ကားနဲ့သွားရ
တယ်”

“ဟိုစတိုးဆိုင်က ကောင်မလေးကို သွားသွားငေးနေတာပေါ့လေ”

“ငေးရုံအဆင့်ထက်တော့ ကျော်ခါနီးပါပြီ”

“ငါ့စဉ်းစားမရတာတစ်ခု ရှိနေတယ်ကွ ... အရင်တုန်းကဆို မင်း
လောက်လက်သွက်တဲ့ကောင်မရှိဘူး။ ခု ... ဒီတစ်ယောက်ကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်
ရတာလဲ ... တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်နဲ့ ကျောက်ရုပ်သွက်ချာပါဒလိုက်နေတဲ့
အတိုင်းပဲ”

“ခုတစ်ခါက အရင်ဟာတွေနဲ့လုံးဝမတူဘူးကွ ... ဒီတစ်ယောက်
မနှစ်သက်ပါဘူးဆိုတဲ့အရာကို ငါကကျူးလွန်ပြီးဖြစ်နေပြီ။ နောက်ပြီး ... ဒီ
တစ်ယောက်ကမှ ... ငါရှာနေတဲ့ အချစ်စစ်အချစ်မှန်လို့ ထင်နေတဲ့အတွက်
ငါ့ဘက်က အချွတ်အချော်၊ အမှားအယွင်းဆိုတာ လုံးဝမဖြစ်စေချင်ဘူး။ ဒီတော့
မင်းပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ငါ အထူးသတိထားပြီး လှုပ်ရှားနေတယ်”

ဝင်းကိုက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ကာ ... ဆရာကြီးစတိုင်ဖြင့်
စိုးမိုးသူမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေသည်။

“အထူးသတိထားပြီး လှုပ်ရှားနေတယ် ... ဟုတ်လား ... ဒါဆို
ဘာလို့ ကိုဆန်းထွဋ်ဦးကို မင်းအကြောင်းတွေ ခဏေ့စေ့တွင်းကျပြောလိုက်ရတာ
လဲ ... နောက်ပြီး ရည်းစားဟောင်းတွေအပေါ် ဘယ်လိုစည်းထားပါတယ်
ဆိုတာတောင် ပါလိုက်သေးတယ်။ အဲဒီလူနဲ့မင်းနဲ့ဆိုတာ အခုမှသိတဲ့လူ သူနဲ့
ပန်းအိအိဖြူက တကယ့်ဆွေမျိုးရင်းချာလို အနေအထား ... မင်းမကောင်း
ကြောင်းတွေသိထားမှတော့ သူ့နှမလေးလိုသဘောထားတဲ့ ကောင်မလေးကို
မင်းဘက်ပါနေရင်တောင် တားတော့မှာပေါ့ကွ”

စိုးမိုးသူ ငိုငင်သွားသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်တည်းရှိသည့် စကားဝိုင်းလေးတွင် အတန်ကြာသည် အထိ ငြိမ်သွားသည်။

“ကိုဆန်းထွဋ်ဦးကို ငါယုံလို့ ... ငါ့အပေါ်လည်း နားလည်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ထင်လို့ ငါ့အကြောင်းကို မကွယ်မဝှက်ဘဲ ပြောပြခဲ့မိတာပါကွာ”

“မင်းစိတ်နဲ့ နှိုင်းလိုက်တာကိုးကွ ... သူ့စိတ်နဲ့နှိုင်းလိုက်လို့ ရာဇဝင်နင်းသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ ... အဲဒီအခါမှ အဖတ်ဆယ်ရင်တော့ မင်းတော်ကလည်းဆန်ပြာ ဖြစ်ရတော့မှာ”

“နေပါဦး ဝင်းကိုရ ... အခု မင်းက မင်းရဲ့အတွေးနဲ့တင် ပြောချင်တာ ... ငါက မြောင်းထဲရောက်ပြီး ဗွက်တွေနဲ့ပေသလူးနေပြီ၊ မင်းဟာ ဘာကလေးအတွေးဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အေးဝင်းကိုက မာန်ဝင့်သည့်အပြုံးကို ပီပြင်စွာပြုံးလိုက်ကာ ...

“စောင့်ကြည့်လိုက်လေ”

ဝင်းကို၏ ပိုင်နိုင်သည့်လေသံကြီးကြောင့် ဟုတ်သော်ရှိမဟုတ်သော်ရှိ နှိုင်းတစ်ယောက် မျက်နှာငယ်နှင့်အတူ မောဟိုက်နှွမ်းလျနေသည်မှာ ... ဦးကို မျက်နှာပြုံးကြီးကိုပင် မေ့မကြည့်နိုင်ရှာ။ နှုတ်လှန်ထိုးဖို့ဆိုတာဝေးကွဲခဲ့ တစ်လှည့် ကြမ်းပြင်တစ်လှည့်သာ ငေးကြည့်နေနိုင်တော့သည်။

အခုတောင် ... ပန်းအိအိဖြူကို အဝေးမှသာဝေးဝေးနေရသည်။ ကိုဆန်းထွဋ်က ချွန်တုန်းလုပ်ခဲ့သော် ... သူမတို့ဆိုင်ရှေ့ ဖြတ်လျှောက်တောင် ဝင်ခွင့်ရပါတော့မလားမသိ။

ဘေးအတွက်လေးရမည့်ဘဝတော့ သူမကြုံလိမ့်ပါ။

အခန်း (၈)

အသံပဲကြားကြား ... လမ်းတစ်ဖက်ခြားကပဲမြင်မြင် ... ရင်ဆိုင်
တွေ့တွေ့... မင်းနဲ့ဆက်စပ်ပတ်သက်ရာ အရိပ်အငွေ့တွေချည်းပဲမို့ လွမ်းမေ
တသနေရပါလား ပန်းအိဖြူရယ် ...

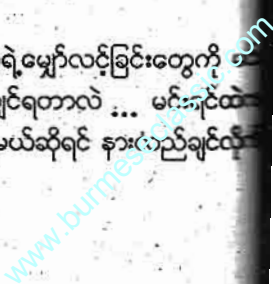
ပြန်လည်တွေးတောမိတဲ့အခါတိုင်း သတိရလွမ်းမောတတ်တဲ့အခါ
တိုင်း လှိုလားတပ်မက်မှုဆန္ဒတွေ ပြင်းပြရတဲ့နေ့ရက်တိုင်းမှာ ... အမည်
မုန်တိုင်းက ကိုယ့်ဘဝကို ... ကိုယ့်ရင် ... ကိုယ့်အသည်းကို ရိုက်ခတ်တုန်
စေခဲ့ပြီ။ အခါခပ်သိမ်းမှာ ဥပေက္ခာတွေလိမ်းကျံထားတဲ့ မင်းရဲ့အမူအပြု
ကိုယ် ဘယ်လိုမှနားလည်လို့မရနိုင်အောင်ပါဘဲလေ ...

မယုံကြည်ချင်ဘူး။

မင်း ကိုယ့်ကိုမုန်းလိမ့်မယ်လို့ ... နောင်ဘဝ နောင်ကမ္ဘာတွေအထိ
ကိုယ် မယုံကြည်ချင်ဘူး။

မင်း ... နှုတ်ခွန်းခြွေ ... စိမ်းကားမှုတွေပဲ ညွှန်းဖွဲ့နေဝေ
မင်းရဲ့မျက်ဝန်းရိပ်မှာ ကိုယ်အလိုလားဆုံး သမုဒယပုံရိပ်တွေ မြင်တွေ့နေ
တယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

ဒီနေ့ထိ နားလည်ယုံကြည်မိတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့မျှော်လင့်ခြင်းတွေကို
ဘာလို့ အပိုင်းအစတွေဖြစ်အောင် ရိုက်ချိုးဖွဲ့ခြွေချင်ရတာလဲ ... မင်းအင်ထဲ
ကိုယ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ဆန္ဒအမှန်ကို ကိုယ်ဖတ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင် နားလည်ချင်လို့

ပန်းသန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြွ

တာ ပန်းအိဖြူရယ် ...

မင်း ကိုယ့်ကို ... အလွယ်တကူ ရက်ရက်ရောရောပေးအပ်ခဲ့တဲ့
မိန်းကားခြင်းလက်ဆောင်မွန်တွေကို ကိုယ့်ရင်မှာ ဇွတ်တရွတ်သိမ်းဆည်းမခိုင်း
မိန့် ... ပြီးတော့ ... လက်မခံပါရစေနဲ့ ...

ပျော်ရွှင်စရာ မျှော်လင့်ခြင်းတွေနဲ့ပြည့်ဝနေတဲ့ မနက်ဖြန်တွေကိုပဲ
ကိုယ်စောင့်မျှော်နေပါရစေ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

အရူးတစ်ယောက်လိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် နှုတ်မှအသံထွက်သည်
အထိ ရုတ်တရက်ရေရွတ်မိသွားသည်။ ပြီးတော့ ... တိုးတိုးသက်သာမဟုတ်
စိတ်လှုပ်ရှားမှုအတိုင်းအတာနှင့်အတူ နှုတ်ထွက်စကားကလည်း မြင့်မားသွား
ခဲ့သည်။

အနီးအပါးမှ ဖြတ်လျှောက်သွားသူတချို့က ... သူ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်
ကြည့် လုပ်သွားကြတော့သည်။

လူစည်းကားလှသော ရန်ကုန်မြို့၏ အနော်ရထာလမ်းမ ပလက်ဖောင်း
ပေါ်မှ သူရပ်ကြည့်နေရင်း ရေရွတ်မိခြင်းဖြစ်သည်။ လမ်းမ တစ်ဘက်ခြမ်း
ထောက်ဖောင်းပေါ်တွင် သူနှင့်ရွယ်တူလူတစ်ယောက်နှင့် ပန်းအိအိဖြူ ...

စကားတပြောပြောနှင့် ပခုံးချင်းယှဉ်လျှောက်သွားကြသည်။

စိုးမိုးသူရင်ထဲတွင် ... ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာကျင်သွားတော့သည်။
လောင်ပြင်းပြသည့် နှလုံးသားတို့ အရည်ပျော်ကျကုန်ပြီလားမသိ။

ထိုစုံတွဲ သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့်တိုင်အောင် သူ့မျက်လုံး
ထဲမှ မထွက် ... သူ့စိတ်အမြင်အာရုံတွင် ထင်ထင်ရှားရှားစွဲနေတော့သည်။

ကြည့်လေမြင်လေရာ သူတို့ပုံရိပ်များသာ ထင်ဟပ်လာသည်မို့ အကြိမ်ကြိမ်
ဆင်းခါရမ်းပစ်နေမိသည်။

သူ့ကားဆီသို့ ဘယ်လိုလှမ်း၍ ဘယ်လိုပုံနှင့်ရောက်ခဲ့မှန်း မသိလိုက်။
သူ့စိတ်က ပန်းအိအိဖြူတို့နောက် ကောက်ကောက်ပါအောင်လိုက်ပါသွားသည့်

“ရက်စက်လိုက်တာ ... ရက်စက်လိုက်တာ ပန်းအိအိဖြူရယ်”

သူ့ဘဝတွင် ကိုယ်တိုင် ပထမဆုံးရေရွတ်မိသော အသုံးအနှုန်း ...
 ပထမဆုံးခံစားမိသော တူးခါးသည့်အရသာ ... ပူလောင်ပြင်းပြသည့်ဆန္ဒ
 မဖြစ်နိုင်ဘူးဟု ကိုယ်တိုင်ပင် နှုတ်ထွက်စကားဆိုထားခဲ့ပြီးကာ
 ဘာကြောင့် စိတ်ညစ်ညူးပင်ပန်းစရာ အတွေးစကို ပွားနေမိရတာလဲဟု ...
 ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ဆင်ခြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ... ခြေကုန်လက်ပန်
 ကျနေသော လူတစ်ယောက်ပမာ ခံစားနေရသည်။

စိတ်ထဲတွင် မွန်းကျပ်ပြီးရှုပ်ထွေးနေသည်မှာ ယာဉ်ကြောတွင် အလွတ်
 အချော်အချော် ... မီးပွိုင့်တွင် အမှားမှားအယွင်းယွင်း ... လူကူးမျဉ်းကူး
 တွင်လည်း ပြစ်မှုကျူးလွန်ကာ အိမ်ရောက်သွားသည်။

အိမ်ရောက်တော့လည်း ... ခြံတံခါးဖွင့်သည်မှာ ကြာလွန်းသည်ဟု
 စောင့်ရသည်မှာစိတ်မရှည် ... ဟွန်းတတိတိ တီးနေသည်။ ပေါ်တီကိုအောက်
 ရောက်သည်အထိ လီဇာကိုမလျှော့ ... ခပ်ပြင်းပြင်းဖိနင်းကာ ပေါ်တီ
 ကျော်ကာနီးမှ ဘရိတ်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းနင်းကာရပ်သည်။

ကားတံခါးကိုဆောင့်ပိတ်ပြီး အိမ်ထဲဝင်လိုက်စဉ် ... ညှိခန်းတွင်
 မဂ္ဂဇင်းထိုင်ဖတ်နေသော သူ့အစ်မနှင့် ... အလှစိုက်ပန်းအိုးကို အသစ်လဲ
 သော သူ့အမေက ခပ်စူးစူးအကြည့်များနှင့် လှမ်းကြည့်ကြသည်။

သူ့အမေနှင့်အစ်မက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ
 မျက်လုံးချင်း အကြည့်နှင့်မေးခွန်းထုတ်ရင်း ကျန်နေကြစဉ် ... သူက
 အခန်းထဲဝင်ကာ တံခါးကိုထမပိတ်ဘဲ ဆက်အိပ်နေရင်း ... နေအပူဒဏ်
 အသားလွတ် အံတုခံနေသည်။

သူ့ရင်မှာခံစားနေရသည့်အပူက နေ့လည်ခင်းနေရောင်ခြည်ပြင်းပြ
 အောက် ရောက်နေသည့် ကိုယ်ပေါ်မှအပူထက် ပိုပြင်းထန်နေလားမသိ ...
 သူကတော့ပက်လက်ကြီး ... နေပူရောင်အောက်တွင် ပေခံမြဲ ... အသား
 ခြောက် လှန်းနေသကဲ့သို့ပင်။ မလှုပ်မယှက် ငေးကြောင်နေမြဲ ...

ဘာကြောင့်လဲ ... ဘာကြောင့်လဲ ... ဘာကြောင့်လဲ ... စဉ်းစား
 သမျှအဖြေမရ ... သူဦးနှောက်လည်း အပူဒဏ်ကြောင့် ကြပ်ရွံ့ကုန်ပြီး
 မသိ ....

www.burmeseclassic.com

“မင်းလွန်နေပြီနော် စိုးမိုး ... တော်သင့်ပြီ”

“ရတယ် ... ဒီနေ့အဖို့ ... မင်း ငါ့ကိုတားဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့”

ရော်နီလမ်းလျှောက် ဘလူးလေဘယ်လ်ပုလင်းကို အုပ်ကိုင်ထားသည့် ဝင်းကို၏လက်ကိုဖယ်လိုက်ပြီး ... စိုးမိုးက ကိုယ်တိုင် တစ်ခွက်ထပ်ငဲ့လိုက်သည်။ ရေမရော ... ဆိုဒါမစပ်ဘဲ တစ်ပက်နီးပါးကို တစ်ချက်တည်း ကောက်မော့လိုက်သည်။ နောက်တစ်ခွက်ထပ်ထည့်စဉ် ဝင်းကိုက လေတိုက်ပွဲ စတင်သည်။

“ပြောမရလည်းချပေါ့ကွာ ... ဒါပေမဲ့ ... မင်းသိပ်ပျော့သွားပါလားကွ စိုးမိုးရ”

“အင်း ... ”

အမြင်အာရုံများ ဝေဝါးထွေပြားနေသည့် စိုးမိုးက ... ‘အင်း’တစ်လုံးမှလွဲ၍ ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်သော်လည်း ပေစောင်းစောင်း ဂျစ်ကန်ကန်ပြန်ကြည့်တာ ...

ရှေ့မှခွက်ကို ဆတ်ခနဲ တစ်ရိုက်ထိုးကောက်မော့လိုက်ပြန်သည်။

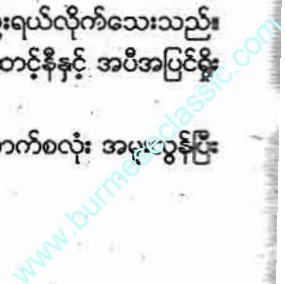
“မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဘယ်တော့မှမခံစားဘူးလို့ ဟစ်ကြွေးပြီး ... ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် သွက်သွက်လက်လက် ပြောင်းခဲ့တဲ့ကောင်က ခုတော့ ... ရက်လွန်အီကြာကွေးကြီး ဖြစ်သွားပါလားကွ ပျော့ဖတ်နေပြီ”

ဝင်းကိုစကားကြောင့် ... ပုလင်းဆီ နောက်ထပ်လှမ်းနေသည့် စိုးမိုးလက် ရပ်တန့်သွားသည်။

“လုပ်လိုက်လေ ... ဆက်ချလိုက်စမ်းပါကွ ငါကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းခါထုတ်ပစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်မလေးတွေအကုန်လုံးကို အခုနေခေါ်လိုက်ပြီး မင်း ဖြစ်ပျက်နေသမျှ ... ခံစားနေသမျှကို ပြုလိုက်ချင်တယ်၊ ဝိုင်းပြီးဟားတိုက် ထိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်းကွာ ... ဟား ... ဟား ... ဟ”

ဖက်တီးဝင်းကိုက ပြောရင်း ကိုယ်တိုင်လည်းရယ်လိုက်သေးသည်။ စိုးမိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ... ဝင်းကိုကိုသာ မျက်ထောင့်နီနှင့် အပီအပြင်စို့နေသည်။

“လုပ်လေ ... ဆက်ချလိုက်စမ်းပါ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အမှူးလွန်ပြီး

မပြန်နိုင်ရင် ... မသကာ ... မင်းအဖေကို ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး လာခေါ်ခိုင်းရုံ
ပေါ့”

သူ့အဖေနှင့်ခြောက်သော်လည်း ... စိုးမိုးက ပုလင်းကိုဆွဲယူကာ
တစ်ခွက်ငဲ့သည်။ ပြီးနောက် ... မသောက်သေးဘဲ အာလေးလျှာလေးဖြင့်။

“ရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစားနေရတယ်ကွ”

“ရင်ထဲမှာ သိပ်ပူနေတယ်မဟုတ်လား”

“အင်း ... ”

“အေး ... ပူမှာပေါ့ ... ဒီလောက်သောက်နေတာကိုး”

“အဲဒီလိုမျိုးပူတာ မဟုတ်ဘူးကွ”

“ဘယ်လိုပဲပူပူ ဒီလိုသောက်နေရုံနဲ့ ပျောက်မလားကွ”

“သိဘူးလေ ... ”

စိတ်ပျက်စိတ်ရှုပ်လာဟန်နှင့် ... ဝင်းကို ခေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ်ယမ်း
သည်။

“မင်းကိုကြည့်ရတာနဲ့ ငါတောင်မူးချင်လာပြီ”

“အောင်မာ ... မင်းကပြောရသေးတယ်၊ ငါက ရူးပါရူးချင်နေတာ”

“အဲဒါ မင်းမလုပ်နဲ့လေ ... ငါကရူးရမှာ၊ အဲဒါ ငါလုပ်ရမှာ ...
အဲဒါ ငါ့အလုပ် ... မင်းကမူးရမှာ”

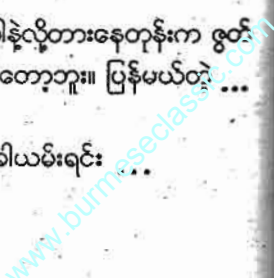
“ဟာကွာ ... ရှုပ်နေတာပဲ ... ကြာတယ် ... အဲဒီတစ်ခွက်ပဲ
သောက်ပြီးရင် ပြန်ကြမယ်၊ ကားကိုတော့ မင်းမောင်းလို့မဖြစ်ဘူး၊ ငါမောင်းမယ်”

စိုးမိုးက ဝင်းကိုကို ရီဝေစွာစိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဪ ... မင်းက ငါ့ကို အရမ်းမူးနေပြီလို့ထင်တယ်ပေါ့၊ မင်းဟာ
လေ ... ဒီကိုကြီးကို သိပ်အထင်စမောတဲ့ ညီလေးပဲ ... လာခဲ့ ... ငါ
မမူးဘူးဆိုတာ လက်တွေ့ပြမယ်၊ တော်ပြီ ... အဲဒီတစ်ခွက်လည်း မသောက်
တော့ဘူး”

ဝင်းကိုက ခေါင်းခါပြန်သည်။ မသောက်ပါနဲ့လို့တားနေတုန်းက ဇွတ်
သောက်သည်။ ယခုသောက်ပါဆိုတော့ မသောက်တော့ဘူး။ ပြန်မယ်တဲ့ ...
သို့သော် ...

ဝင်းကို ပျာပျာသလဲ လက်ရောခေါင်းပါခါယမ်းရင်း ...

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြော

“ဟာ ... မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့ ... မူးရင်မမောင်းရဘူးကွ ... ငါလည်းမစီးရဲဘူး”

စိုးမိုးသူက မဲ့ပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ကာ ဝင်းကိုပခုံးကိုပုတ်၍ ...

“ညီလေး မောင်အေးဝင်းကို ... ဟောဒီကမင်းကိုကြီး စိုးမိုးကလေ ဆယ်နှစ်သားကတည်းက ကားမောင်းလာတာ ... ဆယ်နှစ် ... ဆယ်နှစ် ညီလေး”

စိုးမိုးငမူးက ရွယ်တူချင်းကို ညီလေး ... ကိုကြီး ... ဇွတ်လုပ်ကာ မင်းသားကြီး ဦးကျော်ဟိန်းအိုက်တင်ဖြင့် လက်ဆယ်ချောင်းကို ဟန်ပါပါတောင် ပြနေသေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... လုပ်မနေနဲ့ ... မင်းဖာသာ ခြောက်လသား ကတည်းကပဲ ... လေးဘက်ထောက်ပြီးမောင်းလာမောင်းလာ ငါကတော့ အခုမစီးရဲဘူးဆို မစီးရဲဘူးပဲ”

“မင်းမစီးရဲရင် နေခဲ့ပေါ့”

“ဒါဆိုရင်လည်း ငါ့အိမ်အထိတော့ ငါပဲမောင်းမယ်ကွာ”

ဝင်းကိုက စားပွဲထိုးခေါ်ပြီးငွေရှင်းသည်။ ထို့နောက် ...

“ကဲ ... ကျေးဇူးရှင် ... ထ ... ပြန်ကြရအောင် ... သိပ်နောက် ကျရင် အိမ်ကပွစ်လိမ့်မယ်”

“ငါ ... မပြန်ချင်သေးဘူးကွာ”

“ဟာ ... ပြဿနာပဲ ... မပြန်ချင်ရင် မင်းက ဘယ်သွားချင် သေးလို့လဲ ... သိပ်နောက်ကျသွားမယ်နော်”

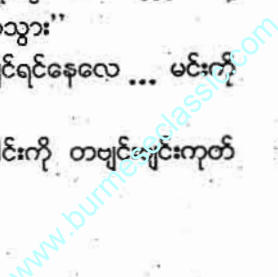
“ပန်းအိအိဖြူဆီကို သွားချင်သေးလို့”

ဝင်းကို ... မျက်လုံးအစုံ ပြုံးကျယ်သွားတော့သည်။

“ဟာ ... အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ... ငါ့အိမ်အကြောင်းလည်း မင်းသိရဲ့သားနဲ့ ... မင်းအိမ်ကလည်း မလွယ်ပါဘူးကွာ လာပါ ... ဒီနေ့ တော့ အိမ်ပဲပြန်လိုက်ကြရအောင် ... နောက်နေ့မှသွား”

“အခုကိုသွားချင်တာကွ ... မင်းမလိုက်ချင်ရင်နေလေ ... မင်းကို သိုက်ပျိုပြီးမှ ငါ့ဘာသာငါဆက်သွားမယ်”

အေးဝင်းကိုက စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်နှင့် ခေါင်းကို တဗျင်းပျင်းကုတ်

သည်။

“မင်း ... အဲဒီလောက် အရစ်ရှည်မှန်းသိရင် မင်းနဲ့တွဲမသောက် ပါဘူးကွာ ... ခုတော့ သောက်ထားတာလေးတောင် ပျောက်သွားပြီ”

စိုးမိုးက ကားသော့ကိုကောက်ယူပြီး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်သည်။ ယိမ်းယိုင်ချင်နေသဖြင့် ဝင်းကိုက တွဲရန်ပြင်သည်။

“အေးဆေးပါ”

ဝင်းကိုလက်ကို ပုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ထဲမှထွက်သည်။ ကားပေါ်အရောက်တွင် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှို့လိုက်သေးသည်။

စတီယာရင်နောက်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ စိုးမိုးဘေးသို့ ဝင်းကိုလာရပ်

ကာ ...

“ငါပဲမောင်းလိုက်ပါမယ်၊ မင်း အေးအေးဆေးဆေးမှေးပြီး လိုက်ခဲ့”

“အဲဒါ မင်းလုပ်ရမှာ ... တက် ... ဟိုဘက်က”

“မင်း ... တကယ်ရတာနော်”

“အေးဆေးပါဆို ... ကွာ”

ကားစက်နှိုးပြီး ညင်သာစွာမောင်းထွက်လိုက်သည်။

“သီချင်း ငါဖွင့်ပေးမယ်၊ ကားကိုသာ ဂရုစိုက်မောင်း”

“နိုး ... မဖွင့်နဲ့ ... ဒီနေ့အဖို့ သီချင်းမလိုဘူး”

ထူးထူးခြားခြား ကားပေါ်တွင်တိတ်ဆိတ်စွာ ... ကားကိုလည်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်မောင်းလျက် ...

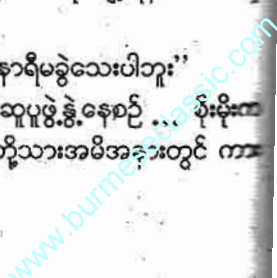
ခဏအကြာတွင် ... ဝင်းကိုတို့လမ်းထဲရောက်လာသည်။ ခြံဝတွင် ဝင်းကိုအမေ ထွက်စောင့်နေသည်။ ခြံရှေ့ကားရပ်ရပ်ချင်းပင် ...

“ဟဲ့ ... ဘယ်တွေ့သဝေထိုးနေကြလို့ ဒီလောက်တောင်နောက်ကျ နေကြတာလဲ”

ဝင်းကိုက သွားတွေအကုန်ဖြုတ်ပြီး ... သူ့အမေကိုချော့ရန် ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းသွားသည်။

“စောပါသေးတယ် မေမေရဲ့ ... ကိုးနာရီမခွဲသေးပါဘူး”

ဝင်းကိုတို့သားအမိ တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်ဆူပူဖွဲ့နွဲ့နေစဉ် ... စိုးမိုးက ကားခေါင်းလှည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဝင်းကိုတို့သားအမိအနားတွင် ကား

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြေ

ကိုရပ်လိုက်ကာ ...

“အန်တီ ... သွားတော့မယ်”

“ဪ ... အေးအေး ... အိမ်ကိုတန်းပြန်နော်၊ ခုနက မင်းအမေ

ဘောင် အန်တီဆီဖုန်းဆက်နေသေးတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

ဝင်းကိုကလည်း ...

“စိုးမိုး ... အိမ်ကိုပဲနော်”

“အေးပါကွာ”

ပြောပြီး ကားကို စိုးမိုးမောင်းထွက်လာခဲ့သည်။

သူ ... အိမ်ကိုပြန်ချင်စိတ် လုံးဝမရှိသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ...

သူ ကာလရှည်ကြာ ထိန်းချုပ်ထားရသောဆန္ဒများကို လွတ်ပေးလိုက်

တာ့သည်။

သူ ... ကားဦးတည်ရာက ပန်းအိအိဖြူတို့လမ်းဆီသို့ ...

အခန်း (၉)

ပန်းအိအိဖြူတို့ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ညဆယ်နာရီထိုးတော့မည် သူမတို့လည်း ဆိုင်ပိတ်ရန် ပစ္စည်းများသိမ်းနေကြပြီဖြစ်သည်။ ပန်းအိဖြူက စိုးမိုးကို မမြင်သေး ... ဘာမှမဆိုင်ဘဲနှင့် ဒါကို ... သူက မကျေမနပ်ဖြစ် နေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ကားတွန်းကို သုံးလေးချက်ထပ်၍နှိပ်လိုက်သည်။

“တိ ... တိ ... တိ ... တိ ... ”

ပန်းအိအိဖြူက အမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့်သည်။

စူးရှပြာညိုသော မျက်ဝန်း ... ခပ်ဟဟပွင့်အာသွားသော နှုတ်ခမ်း ထစ်စုံ ... အံ့ဩမှုယုက်သန်းသွားသော မျက်နှာအမူအရာ ... အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းသွားသော လှုပ်ရှားမှုတို့ကို သူမြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ လျှပ်တပြက် သာ ... ထို့နောက် ...

နားရွက်တွေကို ဖုံးအုပ်နေသောဆံစများကို နားရွက်နောက်သို့သိမ်း ရင်း ... အခြားတစ်ဖက်သို့ အကြည့်ကိုလွှဲသွားသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ထိုင်နေကျကွမ်းယာဆိုင်လေးဆီ သူလျှောက်လှမ်း လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ယိမ်းယိုင်မှုမရှိစေရန်တော့ ကြိုးစားထိန်းမတ်လိုက် ရသည်။ သူ့ကို ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်နေသော ကွမ်းယာဆိုင်ပိုင်ရှင် ကုလား ... ၏အပြုံး ခပ်ဝါးဝါးကိုတွေ့ရသည်။

“ပီကေ ရှိလား”

“မရှိဘူး အစ်ကို ... အစ်ကိုကြည့်ရတာ မှန်လာသလိုပဲ”

သူ ကြိုးစားပြီးပြီမိလေသလားမသိ ... သူ့လှုပ်ရှားမှုအမူအရာ မှန်သမျှ နှေးကွေးလေးလံနေမည်မှာ အမှန်အကန် ...

“အနံ့အသက်ရှိနေတယ် ... စီးကရက်ပဲပေးကွာ”

“အားနာတယ် အစ်ကိုရာ ... အခုလေးတင် ကုန်သွားတယ်”

“ကွာ ... ခက်ပြီ ... ဒီလိုမှန်းသိရင် စောစောကဝယ်ခဲ့ပါတယ်”

“အစ်ကို ... အနံ့ပျောက်ချင်ရင် ကွမ်းစားပါလား”

“ဖြစ်ပါ့မလားဟ ... ငါက ကွမ်းမစားဖူးဘူး။ ကွမ်းမူးတာက ပိုဆိုးတယ်လို့ပြောကြတယ်”

“အာမွှေးစုံနဲ့ယာပေးမယ် ... အနံ့ပျောက်စေရမယ်၊ အစ်ကို ဝါးပြီးရင် လုံးဝမြို့မချနဲ့ မှန်မှန်ထွေးထုတ် ... မမူးစေရဘူးလို့အာမခံတယ်”

ဟုတ်သည်မဟုတ်သည်တော့မသိ ... အားမခံရဲရဲနှင့် ကုလားလေးက သူ့ကွမ်းယာကို စိတ်တိုင်းကျယာနေသည်။

စိုးမိုးက ပန်းအိအိဖြူတို့ဆိုင်ဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ငေးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ပစ္စည်းတွေသိမ်းနေရင်းမှ သူ့ထံသို့ မသိမသာလှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်သော ပန်းအိဖြူကို သူတွေ့ရသည်။ မီးရောင်အောက်မှ ... သွက်လက်သည် သူ့မလှုပ်ရှားမှုကလည်း သူ့အတွက် တိမ်မှူးဖွယ်လှပနေပြန်သည်။

နေ့လည်ခင်းမှမြင်ကွင်းကို ပြန်မြင်ယောင်လာသောအခါ ... သူ့မှာ နှမြောတာသစ်တိတ်တွေ ဝင်လာရသည်။ ပန်းအိဖြူမှာ ချစ်သူလက်တွဲဖော်ရှိနေပြီလားဟူသော အတွေးက သူ့နှလုံးသားကို တစစ်စစ်နာစေသည်။ သူ့ရင်ကို ထမြေ့မြေ့ခံစားရစေသည်။

“ရပြီအစ်ကို”

ကွမ်းယာကို ယူဝါးလိုက်သည်။ ပူသလိုလို ... စပ်သလိုလို ... ခါးသလိုလိုအရသာက သူ့ကိုစတင်နှိပ်စက်သည်မို့ ...

“ဆေးတွေနဲ့လားဟ”

“မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို ... အာမွှေးအရသာပါ ... ဆက်ဝါးလိုက် အစ်ကို ... ဝါးရင်းနဲ့ အစ်ကိုကြိုက်သွားလိမ့်မယ်”

ကုလားလေးက မြှောက်ပေးသည်။ သူကလည်း ကြိုးစားဝါးလိုက်

ကွမ်းတံတွေးထွေးလိုက်နှင့် ... ကွမ်းမစားတတ်သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ပါးစပ် တစ်ခုလုံး ကွမ်းတံတွေးနှင့်ပေပွနေတော့သည်။

“အစ်ကို ... ဟိုအစ်မကို လာကြည့်တာလား”

စိုးမိုးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ... ကွမ်းယာဖိုးသာ လှမ်းပေးလိုက် သည်။

“နောက်ကျလွန်းနေပြီ”

ကုလားလေးဆိုလိုသည်မှာ ဆိုင်ပိတ်ခါနီးအချိန်မှ ရောက်လာသည်ဟု သူနားလည်မိသည်မှာ သူ ... ပန်းအိဖြူကိုတွေ့သည်မှာ နောက်ကျလွန်းနေ ပြီဟုပြောနေသည်။

ဟုတ်သည်။ နေ့လည်ခင်းကမြင်ကွင်းအရတော့ သူ့နောက်ကျသွား ပြီလားဟု တွေးစရာဖြစ်လာသည်။ သူ့နောက်မကျချင် ... မည်သည့်အခြေ အနေပင်ရောက်ရောက် သူ့နောက်မကျချင် ... သူမကို ပိုင်ဆိုင်ချင်သည်။

သူ့အကြည့်က ပန်းအိဖြူတို့ဆိုင်လေးဆီမှ မခွာ ... လမ်းမဘက် မျက်နှာစာတံခါးတွေကို အကူကောင်မလေးက လိုက်ပိတ်နေသည်။ အင်္ကျီတွေ တန်းစီချိတ်ထားသောစတီးစင်ကို ပန်းအိဖြူက တွန်းသွင်းနေသည်။

ထိုအချိန်မှာ အိမ်ထဲမှ အမျိုးသားတစ်ဦးထွက်လာပြီး ပန်းအိအိဖြူ ကို စကားလာပြောသည်။ ချက်ချင်းပင် အသက်ငါးဆယ်ကျော် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးထွက်လာကာ သူတို့နှစ်ဦးကို ဝင်ပြောပြန်သည်။

ခဏအကြာတွင် ... အမျိုးသားမှာ လမ်းထိပ်ဘက်သို့ အပြေးအလွှား ထွက်သွားသည်။

“အဲဒါ မပန်းအိဖြူရဲ့ခဲအိုလေ ... သူ့အစုံမယောက်ျားပေါ့၊ ရပ်စကား ပြောနေတာက အဲဒီအစ်မရဲ့အမေ ... သူတို့အိမ်မှာ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး”

သူနည်းတူ လှမ်းငေးနေသည့် ကုလားလေးထံမှ အသံထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆယ်မိနစ်ခန့်အကြာတွင် လမ်းထိပ်သို့ပြေးသွားသောအမျိုးသား ပြန်ရောက်လာသည်။ ပန်းအိအိဖြူနှင့်သူမအမေတို့က ထိုလူကို ပျာပျာသလဲ ဆီးကြိုစကားပြောကြသည်။ ထိုလူပြန်ပြောစဉ် သူမတို့သားအမိ စိတ်ရှင်ထွေး သကဲ့သို့ အမူအရာပြောင်းသွားသည်။

အမျိုးသားအကြည့်က စိုးမိုးသူရှိရာဆီသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။ သူနှင့်

ဆန်းသန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြော

အား သူတို့အဖြစ်အပျက်တွေက ဆက်စပ်နေလေသလား ... သူ့ကိုပါ အတွေးပွားသွားနေစေတော့သည်။ ထိုအမျိုးသားက ပန်းအိဖြူကို တီးတိုးပြောနေပြန်သည်။

ပန်းအိအိဖြူက သူ့ရိုရာဆီသို့လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့ရင်ခန်းသံတွေ အံ့သြဖွယ်ရာ ပြင်းရှဆူညံသွားသည်။ ပန်းအိဖြူက အမျိုးသားကို တစ်ခုခုပြောမင်း ခေါင်းခါပြနေသည်ကိုတွေ့ရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် သူမအမေက ဝင်ရောက်ပြောဆိုပြန်သည်။ သုံးယောက်သား အပြန်အလှန် အခြေအတင်ပြောဆိုနေကြသည်။ သူ့ပါ သိချင်စိတ်တို့ ဖြစ်ပြလာတော့သည်။

တစ်ဖက်တွင် စိတ်ဝင်စားမှုလွန်ကဲလာ၍လားမသိ ... သူ့ပါ အမူးအိသလိုလိုရှိလာသည်။ ပါးစပ်ထဲမှကွမ်းများကို ထွေးထုတ်ပစ်လိုက်ရာ ရေနှင့်ထုပ်ကျင်းချင်စိတ် ပေါ်လာပြန်သည်။ သူ့ကားထဲတွင် ရေသန့်ဗူးပါသည်ကို နှုတ်ရသဖြင့် ကားဆီသို့လျှောက်သွားလိုက်သည်။

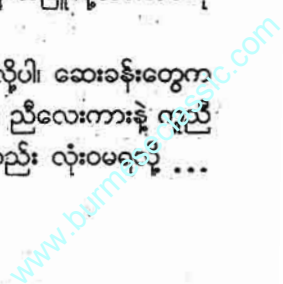
ထိုအချိန်မှာပင် ... ပန်းအိဖြူခဲအိုကလည်း သူ့ထံသို့ ခပ်သွက်သွက် ကျက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ့ခြေလှမ်းများပင် တုန်သွားသည်အထိ ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ရှေ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာအရောက်တွင် ထိုလူကရပ်နေသည်။

“ဒီကညီလေးက ... ပြန်တော့မလို့ထင်တယ်”
မထင်မှတ်ထားသောစကားမို့ ... ကြောင်အမ်းအမ်နှင့် သူလည်း နှစ်ညိတ်ပြမိသွားသည်။

“အားတော့နာပါရဲ့ဗျာ ... ဟိုလေ ... ဖြစ်နိုင်ရင် တစ်ချက်လောက် အညီပေးပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဘာကူညီပေးရမှာလဲ အစ်ကို”
စတိုးဆိုင်လေးထဲမှ လှမ်းကြည့်နေသည့် ပန်းအိဖြူတို့သားအမိကို နှုတ်ဝန်းဒေါင့်မှတစ်ဆင့် လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော့်အမျိုးသမီး နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ။ ဆေးခန်းတွေက နှုတ်ကုန်ပြီလေ၊ အဲဒါ ... ဆေးရုံသွားချင်လို့ပါ။ ညီလေးကားနဲ့ ကူညီပေးဖို့ပေးစေချင်လို့ပါ။ အငှားကားထွက်ငှားတာလည်း လုံးဝမရလို့ ...

လူနာကလည်း ဆေးရုံကိုအမြန်သွားဖို့လိုနေလို့ပါ”

“ရပါတယ် အစ်ကို ... အဲဒီလောက်ပြောဖို့မလိုပါဘူး၊ ကျန်းမာနေ ကိစ္စပဲ ... ကူညီပေးရမှာပေါ့”

“ဟား ... ကျေးဇူးပါပဲဗျာ ... လူနာက ... ဟို ... လမ်း တစ်ဖက်ခြမ်းက စတိုးဆိုင်လေးနောက်မှာပါ”

“အိုကေ ... ရတယ် ... ကျွန်တော် အဲဒီစတိုးဆိုင်ရှေ့ကို မောင်း လာခဲ့မယ်”

စိုးမိုးသူက ကားတံခါးကိုအမြန်ဖွင့်ပြီး ... ကားပေါ်တက်ထိုင်ပြီး ထိုလူက စတိုးဆိုင်လေးဆီ အမြန်ပြန်ပြေးသည်။

ယခုမှပင် ... စောစောက သူတို့ အခြေအတင်ပြောနေကြခြင်းမှာ သူ့ထံမှ အကူအညီတောင်းသင့်မတောင်းသင့် ငြင်းခုံနေကြမှန်း ရိပ်စားမိထား သည်။ သူ ... သွက်လက်စွာ ကားစက်နှိုးပြီး သူမတို့စတိုးဆိုင်ရှေ့တည့်တည့် ကို မောင်းရွှေ့ကာ ရပ်ပေးလိုက်သည်။

ပန်းအိဖြူနှင့်သူမခဲအိုက လူနာကိုတွဲခေါ်လာကြသည်။ ပန်းအိဖြူ အမေက ခြင်းတစ်ခုကိုဆွဲ၍ နောက်မှလိုက်လာသည်။ စိုးမိုးလည်း ကားပေါ် မှ အလျင်အမြန်ဆင်းပြီး နောက်ခန်းတံခါးကို ကြိုဖွင့်ပေးထားလိုက်သည်။

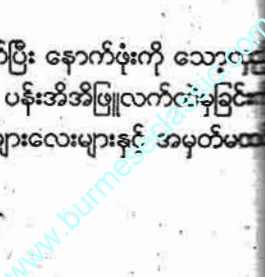
ကားနားရောက်လာသည့်လူနာကို သူ မေးမတွဲတင်ပေးရန် ပြင်လိုက် စဉ် ... ပန်းအိအိဖြူထံမှ ...

“နေပါစေ ... ရပါတယ်ရှင့်”

သူနှင့် နောက်ဆုံးအကြိမ်တွေ့ဆုံစဉ်က ပြောသကဲ့သို့ မာနသံမဟုတ် သော လေယူလေသိမ်းပါ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည့်စကားသံတိုးတိုးကို လက်ခံ ရရှိသည်။ သင်းပျံ့သောသူမကိုယ်သင်းနဲ့ ဝေဝဲလာမှုကိုလည်း ခံစားရရှိသည်။

ကားထဲအရင်ကြိုဝင်ပြီးသည့် သူမခဲအိုက လူနာကို လှမ်း၍ ကြေ ကာ ကားထဲဝင်စေသည်။ သူမက အိမ်ဘက်သို့အမြန်ပြန်ပြေးကာ သူမအလက်ထဲမှခြင်းကို လက်လွှဲယူလာသည်။

စိုးမိုးသူ ကားနောက်သို့အမြန်လျှောက်ပြီး နောက်ဖုံးကို သော့လှူ၍ ဖွင့်ထားလိုက်သည်။ အနားရောက်လာသော ပန်းအိအိဖြူလက်ထဲမှခြင်း ယူလိုက်ရာ ... ဖြူနုသွယ်လျသော သူမလက်ဖျားလေးများနှင့် အမှတ်မထင်

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြော

ထိတွေ့မိသွားသည်။ ပြာညိုသော ပန်းအိဖြူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် အပြုံးရိပ်များ
ညှပ်တပြက်ထင်ဟပ်သွားသည်ဟု ထင်လိုက်ရသည်။ နှုတ်မှလည်း ...

“ကျေးဇူးပါ”

သူက အသိအမှတ်ပြုပြီးပြရာ ... သူမကလည်း နှုတ်ခမ်းလေး
တွန့်ကွေးရုံ ပြန်လည်ပြုံးပြသည်။ သို့သော်လည်း ...

ရှားရှားပါးပါးလက်ခံရရှိသည့် သူမအပြုံးအောက်တွင် ကြည်နူးမနေ
ဘဲ ခြင်းကိုထည့်ကာ နောက်ဖုံးကိုပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကားရှေ့ခန်း
သွက်သွက်လက်လက်လျှောက်ကာ ကားထဲဝင်စက်နှိုးလိုက်ရသည်။ လူနာ
ညည်းသံက ပို၍ကျယ်လောင်လာ၍ပင်။

ပန်းအိအိဖြူ နောက်ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်အပြီးတွင် ... ကားအတွင်းမီးကို
ပေးကာ ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည်။

နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ပန်းအိအိဖြူကို ခိုးကြည့်သည့်စိတ်ကို သူ
ထင်းချိုးနိုင်ထားရသည်။

အခွင့်အရေးယူလွန်းသူဟု ပန်းအိအိဖြူအထင်သေးသွားမှာ သူ့အဖို့
ဆိုလွန်းရသည်လေ ...

မမျှော်လင့်ဘဲ ကံကြမ္မာကပေးသဖြင့် ရရှိလာသည့် ချိုကြည်ဖွယ်ရာ
အဆုံးလေးကို သူ့ဘက်ကတော့ ထာဝရသိမ်းဆည်းထားချင်တော့သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲသားရယ် ... မင်းသာလိုက်မပို့ရင်တော့ ဒုက္ခပဲ ...
နောက်ကျရင် အခြေအနေဆိုးသွားနိုင်တယ်တဲ့’ ... ခုတော့ ...
နိမိလေးရောက်လာခဲ့လို့ တော်ပါသေးရဲ့ ... သိပ်တော့မစိုးရိပ်ရတော့
သို့ ပြောတာပါပဲကွယ် ... ”

စိုးမိုးသူက ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

အန်တီကြီး၏ပြောစကားကို နားထောင်ရုံအပြင် ပြန်ပြော၍မဖြစ်။
အစပ်မှ အရက်နဲ့ရသွားမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။ သူ့လက်မှနာရီကို ကြည့်လိုက်
ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲနေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင်သာမက ဆေးရုံထဲတွင်ပါ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တာဝန်ကျနာဗ်များ၏ စင်္ကြန်တွင်လျှောက်သွားသည့် ဖိနပ်သံသာကြားရသည်။ ညက တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းနေသည်။

သူ့ကိုရည်ရွယ်ပြောသည့် အန်တီကြီးထံမှ စကားသံတိုးတိုးကိုသာ ကြားနေရသည်။ အိမ်မှာကားရှိပေမယ့် ဒီနေ့ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရှေ့ဘီးနှစ်ဘီးစလုံးပြားနေသဖြင့် မောင်းမထွက်နိုင်သည့်အကြောင်းမျိုး ... သမီးနှစ်ယောက်ရှိပြီး သမီးငယ်က ဆိုင်ကိုဦးစီးလုပ်နေတာလေဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်သည်။

“မေမေရေ”

ပန်းအိအိဖြူ၏ခေါ်သံမှန်း ခွဲခြား၍ အလိုလိုသိနေသည်။

သူနှင့်အန်တီကြီးတို့ ပြိုင်တူလိုလိုပင် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ပန်းအိဖြူက ပထမတွင် သူ့အမေကိုကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ... သူ့ထံမှ အကြည့်ခဏရွှေ့စဉ် အပြုံးတစ်ပွင့်ပါလက်ဆောင်ပေးသည်။

သူ့အတွက်တော့ သိပ်ကိုလှပလွန်းသောအပြုံး ... ရင်ကိုစွဲငြိနေသော အပြုံးပင်ဖြစ်သည်။

“မမကြီးက ခေါ်နေလို့”

“ဪ ... အေး ... အေး ... ”

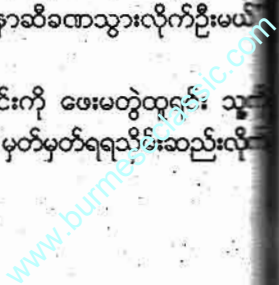
“သားလည်း အိပ်ချင်လှရောပေါ့ကွယ် ... မနက်ကျမှ ဆေးရုံက ဆင်းရမှာပါပဲ ... မစောင့်ပါနဲ့တော့ကွယ် ... အားလည်းနာလှပါပြီ”

“အားမနာပါနဲ့ ... ရပါတယ်ခင်ဗျ”

တိုးတိုးဖွဖွသူပြောသံက အန်တီကြီးကို ပို၍အားနာသွားစေသည်။ အမှန်မှာ သူ့ပါးစပ်မှအနံ့မရစေရန်အတွက် ကြိုးစားထိန်းသိမ်းနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“လူနာကစိတ်ချရပါပြီကွယ် ... ခုလိုလိုက်ပို့တာကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးပါဘူးကွယ် ... ကဲ ... အန်တီတော့ လူနာဆီခဏသွားလိုက်ဦးမယ် သူ ... ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

ပန်းအိအိဖြူက အန်တီကြီးလက်မောင်းကို ဖေးမတွဲထုရင်း သူ့အကြည့်ကာ ပြုံးပြသည်။ ထိုအပြုံးကိုလည်း သူက မှတ်မှတ်ရရသိမ်းဆည်းလိုက်

သည်။

တကယ်ဆိုလျှင် ... ပန်းအိအိဖြူကို စကားပြောခွင့်ရခဲ့ပါက ပြောလိုသည်စကားတွေ သူ့ရင်နှင့်အပြည့် ... ယခု ... ဘယ်လိုမှမျှော်လင့်မထားသောအခွင့်အရေးတွေ ရရှိလာသည်။ သို့သော် ...

သူ ... မပြော ...

ပြောရန်သင့်သော အချိန်အခါမဟုတ် ... ပြော၍ကောင်းသော အခြေအနေလည်းမဟုတ် ... ပြော၍ဖြစ်သော နေရာဒေသလည်းမဟုတ်။

ပန်အိဖြူနှင့် သူမမေမေတို့ သူ့အပါးမှ ထွက်ခွာသွားသော်လည်း သူ့အနီးအနားတွင် ... ပန်းအိဖြူကိုယ်သင်းနဲ့တချို့ ကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ထိုကိုယ်သင်းနဲ့၏ဖြားယောင်းမှုအောက်တွင် မိန်းမောတွေဝေရင်း ... သူ ဆက်ထိုင်နေရကောင်းနိုး ပြန်ရလျှင်ကောင်းနိုး ဝေခွဲမရဖြစ်နေတော့သည်။

ပန်းအိဖြူထံပါးတွင် အခွင့်ရှိသမျှ ဆက်လက်နေထိုင်လိုသည်စိတ်က တားမရ ... ဆီးမရ ...

ယစ်မူးသောအရှိန်ပြေစတွင် လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်မိရာမှ ...

“ဟိုက် ... ”

နာရီခိုင်ခွက်တွင် တင်းမာခက်ထန်နေသော သူ့အဖေမျက်နှာကြီး ပေါ်လာသည်။ ထိုအခါတွင်မှ ... အိမ်ပြန်ချင်စိတ် အသည်းအသန်ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ယခုတော့လည်း သူ၏အိမ်ပြန်ချင်စိတ်က တားမရ ... ဆီးမရ ဖြစ်ရပြန်သည်။

သူပြန်မှဖြစ်မည်။ ဟုတ်သည် ... ယခုအချိန်ဆိုလျှင် သူ့ကြောင့် အိမ်မှာ သူ့အဖေ ဗျာများနေတော့မည်။ သူ့အဖေသည်လည်း ...

အခန်း (၁၀)

မနက်ခင်း စိုးမိုးသူအိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ မနက်(၉)နာရီ ရှိနေပြီ။ အိပ်ရေးမဝချင်သေးသော်လည်း ဆက်အိပ်နေ၍မဖြစ်တော့ ... ဒီနေ့အထူးအလုပ်များမည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် အလုပ်အများဆုံးနေ့လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပါမည်။ လုပ်ရမည့်အချိန်ဇယားကို ညကတည်းက စိတ်ကူးရေးဆွဲပြီးဖြစ်သည်။ သို့မှသာ သူ့အဖေ၏ဒေါသစက်ကွင်းက လွတ်မြောက်ရာ လွတ်မြောက်ကြောင်း ဖြစ်ပေမည်။

ညက တစ်နာရီထိုးခါနီးမှ သူအိမ်ပြန်ရောက်သည်။

သူ့အစ်မက လူကြီးတွေမသိအောင် နောက်ဘက်တံခါးမှ ဖွင့်ထွက်လာသည်။ ခြံထိပ်မှကားဂိုဒေါင်ထဲအထိ ... ကားကိုစက်သပ်ပြီး တွန်းသွင်းရသည်။ ခြံစောင့်နှင့်သူ့အစ်မပါ ဝိုင်းကူကြသဖြင့် အသံတစ်ချက်မထွက်ဘဲနှင့် ကားကို ဂိုဒေါင်ထဲတွင် စနစ်တကျနေရာချနိုင်ခဲ့သည်။

သူ ... အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာသည့်အချိန်တွင် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဒီအချိန်ဆိုလျှင် သူ့အဖေက ပွဲရုံကိုသွားလောက်ပြီ။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် ဟင်းရွက်သင်နေရင်း စကားပြောနေသည့် သူ့အမေနှင့် အစ်မကို တွေ့ရသည်။ သူက သူ့အမေကို နောက်မှသိုင်းဖက်လိုက်ရင်း ...

“မေမေ ... ဘာစားရမှာလဲ”

“လာ ... ထိုင် ... တုတ်စားရမယ်၊ ညတုန်းက ဘယ်အချိန်မှ

ပြန်ရောက်လဲ ... နင့်အဖေ နင့်ကိုသတ်ချင်နေပြီ”

“သိပ်နောက်မကျပါဘူး မေမေရဲ့ ... ညက သားပြန်ရောက်တော့ ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ထင်တယ် ... နော် ... မမ”

သူ့အစ်မက ခေါင်းကို မညိတ်ချင်ညိတ်ချင် ညိတ်ပြသည်။ သူ့အမေကလည်း ယုံကြည်ဟန်မတူပါ ... သို့သော်လည်း ... တစ်ဦးတည်းသော သားယောက်ျားလေးမို့ အချစ်ပိုသည်။ အလိုလိုက်မြဲ လိုက်သည်။

သူ့အစ်မက သူ့အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးနေစဉ် ... သူ့အမေက ဝဲပြုတ်ထမင်းကျော်ကို ပြန်နွေးပေးနေသည်။

“ကဲ ... မောင်လေး ... ညတုန်းက ဘာကြောင့်နောက်ကျတယ် ဆိုတာကို မေမေ့ကိုတော့ အမှန်အတိုင်းပြောပြထားဦးလေ၊ ဒါမှ မေမေက မင်းကို ဖေဖေဒေါသကနေ ကာကွယ်ပေးလို့ရမှာ”

ဒီကိစ္စအတွက် စိုးမိုးသူက ညကတည်းကတွေးထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့ကြောင့် မုသားလည်းပါ လက်လည်းချောအောင် မှင်မပျက်ပြောလိုက်နိုင်သည်။

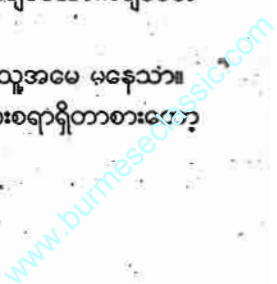
“ညတုန်းက (၉)နာရီလောက်မှာ အိမ်ပြန်လာမလို့ ... အဲဒါ လမ်းမှာ ဝင်းကိုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့တိုးတာ ... အဲဒီလူရဲ့အစ်မ အထက်လန်အောက်လျှော့ဖြစ်လို့တဲ့ ... သူတို့နားကဆေးခန်းတွေကလည်း ပိတ်နေပြီ ဆိုတော့ နီးစပ်ရာဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးပါဆိုပြီး ဇွတ်အကူအညီတောင်းတာနဲ့ အရေးပေါ်အခြေအနေမို့ လိုက်ပို့ပေးရတာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား မောင်လေးရယ် ... မင်း ... ဇာတ်လမ်းဆင်ပြီး ဆီမိန့်နော်”

“ဪ ... မမကလည်း ... သားပြောတာမယုံရင် ကားထဲမှာ သွားနမ်းကြည့် ... အနံ့အသက်တွေကျန်နေဦးမယ်၊ လူနာက ခေါင်းခန်းမှာ ခိုင်ခဲ့တာ ... မမကိုပြောရတာနဲ့ သားတောင် ... စားချင်သောက်ချင်စိတ် သွက်သွားပြီ”

သူ အစားမစားချင်ယောင်ဆောင်လိုက်တော့ သူ့အမေ မနေသာ။

“ကဲ ... ဟုတ်မှာပါ သမီးရယ် ... သား စားစရာရှိတာစားတော့ ပြန်မှ စကားဆက်ပြော”

သူစားသောက်နေစဉ် သူ့အစ်မက မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ငြိမ်စဉ်းစားနေရာမှ ...

“မင်းဆေးရုံလိုက်ပို့တာက (၉)နာရီကျော်ကျော်လောက် ... မင်းအိမ်ပြန်ရောက်တာက တစ်နာရီ ... အဲ ... ဆယ့်တစ်နာရီလောက်ဆိုတော့ ကျွန်တဲအချိန်တွေမှာ ဘယ်တွေသွားနေတာလဲ”

“ရော် ... မမနဲ့တော့ခက်ပြီ၊ ဆားပုလင်းကျနေတာပဲ ... စစ်လိုက်တာ ... ပြန်လာတော့ ဝင်းကိုကို သူ့အိမ်ဝင်ပို့တယ်၊ အဲဒါပြီးတော့မှ သား တစ်ခါကပြောဖူးတဲ့ ရောင်းအားကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ “ 24 Hour ” ဆိုင်ကိုသတိရပြီး ဆိုင်ရှေ့မှာ သွားစောင့်ကြည့်တာ ... ဒါတောင် မေမေတို့ စိတ်ပူနေမှာစိုးလို့ စောစောပြန်လာတာ ... သားက ညဉ့်နက်ပိုင်းကို သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်ချင်တာ”

“အဲဒါများ ... နေ့လည်ခင်းတစ်နေ့ကုန် သွားစောင့်ကြည့်ပေါ့ဟဲ့”

“မမကလေ ... အဲဒါပဲ ... စီးပွားရေးမလုပ်ဖူးတာ သိပ်သိသာတာပဲ၊ သားဖွင့်မယ့်ဆိုင်က “ 24 Mart ” လေ ... နေ့ရောညရော 24 နာရီဖွင့်မှာ နေ့ခင်းပိုင်းကို အကြိမ်ကြိမ်စောင့်ကြည့်ဖူးပြီ ... ညပိုင်းသာ ... မေမေတို့ ကျပ်လွန်းလို့ မစောင့်ကြည့်ရသေးတာ”

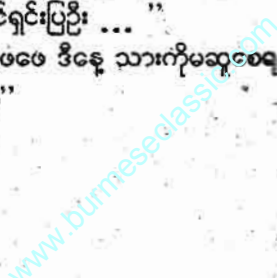
သူ့အစ်မက အဖြီးခံနေရသည်ဟူသာ ထင်နေပုံရပြီး ... သူ့ကို ပေစောင်းစောင်းနှင့်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“သမီးတော့သိပ်မယ့်ဘူး မေမေ ... ဒီကောင် တစ်ခုခုကိုလိမ်နေသလိုပဲ”

“ထားပါသမီးရယ် ... သားလည်း စားစရာရှိတာမြန်မြန်စားနောက်ပြီး ... အဲဒီဆိုင်ကိစ္စလည်း မြန်မြန်အကောင်အထည်ဖော်တော့ ဒါမှ မင်းကို မင်းအဖေက မျက်စိစပါးမွှေးစူးတာသက်သာမှာ ... ညနေကျလို့ မင်းအဖေပြန်လာပြီးမေးရင်လည်း ဟိုဆိုင်ကိုသွားစောင့်ကြည့်နေတဲ့အကြောင်း သေသေချာချာ မင်းအဖေသဘောပေါက်အောင်ရှင်းပြဦး ... ”

“ရှင်းပြမှာ မေမေ ... စိတ်ချ ... ဖေဖေ ဒီနေ့ သားကိုမဆူစေဘူး၊ ပွဲရုံကိုလိုက်သွားပြီးတော့ကို သားရှင်းပြမှာ”

သူ့အစ်မက မျက်ခုံးစုံပင့်ပြပြီး ...

“စိုးမိုးသူတို့ကတော့ နည်းနည်းပိုပြီ”

“တကယ်ပြောတာ မမရဲ့ ... ကဲ ... မေမေ သားကိုမှန်မှန်နည်းနည်းနဲ့ ဆိုင်ဖွင့်မယ့်အခန်းငှားစာချုပ်မှာ စရံချဖို့အတွက် ငါးသိန်းလောက် ထုတ်ပေးလိုက် ... ဒီနေ့အခန်းငှားမယ်၊ စကားပြောဆိုထားပြီးပြီ တစ်ခါတည်း ငှားခကို အပြတ်ချေပါဆိုရင်လည်း နောက်တစ်ခေါက်လာပြန်ယူရမယ်”

“သား ... မင်းအဲဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဖို့ အစစအရာရာလေ့လာပြီးတာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ် မေမေရယ် ... သားလေ့လာနေတာ ကြာပေါ့”

“ပြီးရော ... ဒါဆို အမေပိုက်ဆံသွားယူပေးမယ်၊ အဝတ်အစား ထဲတော့”

သူ့အမေထသွားမှ သူ့အစ်မကကျိတ်မေးသည်။

“မောင်လေး ... နင်ခုနကပြောသမျှအားလုံး အမှန်တွေနော်၊ ဆကယ်ဆို ညကနင်ပြန်လာတာ ဆယ့်တစ်နာရီမှမဟုတ်တာ ... တစ်နာရီ သေ”

စိုးမိုးက မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဪ ... မမကလည်း ... အမှန်တွေပါဆို ... မယုံရင် သားပြောတဲ့ဆိုင်ရှေ့ကို အခုသွားကြည့်လိုက်၊ သားရဲ့ကားဘီးရာတွေ တွေ့လိမ့်ဦး သယ်”

သူ့အစ်မ ဇေဝေဝေနှင့် မျက်စိပေကလပ်ပေကလပ်လုပ်ကာ စဉ်းစားနေတုန်း သူ ... ထမင်းစားခန်းထဲမှ လစ်ထွက်လာခဲ့လိုက်သည်။

“အဲဒါပဲ ဟေ့ကောင် ... ငါ့အမေနဲ့ငါ့အစ်မက မင်းကိုဖုန်းဆက်ပြီး ဘုန်းမေးရင်လည်း ငါပြောတာနဲ့မလွဲအောင် ကြည့်ရှိုးဦး”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ ... မင်းရဲ့အမှန်ကနည်းနည်း ... လဲကြုတ်ကများများ ဆတ်လမ်းကြီးကို ငါပါ ရောယောင်လိမ်ပေးရဦးမှာပေါ့”

“ဒါ လိမ်တာမဟုတ်ဘူးကွ ... လက်ချောစေချင်လို့ မုသားလေး

www.burmeseclassic.com

နည်းနည်းစွက်ပေးတယ်လို့ သဘောထားစမ်းပါကွာ ... ကိုယ့်စကားကြောင့်
လူကြီးတွေ စိတ်ချမ်းသာသွားတယ်ဆိုရင် မင်းလည်းကုသိုလ်ရတာပေါ့ကွာ
ဟုတ်ဘူးလား!”

“အံ့မယ် ... လိမ့်ဖို့ ငါ့ကိုပါလှည့်ဆွယ်လိုက်သေးတယ်၊ မင်းက
တော့ ရှားပါတယ်၊ နာမည်တောင် မောင်မောင်ရှားလို့ပြောင်းလိုက်ဖို့ ကောင်း
တယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကို ငါအကြောင်းကြားလိုက်ရမလား?”

“အကြောင်းကြားလိုက်လေ ... တစ်ခါတည်း မင်းနာမည်ပြောင်း
တာပါ ထည့်ပြောလိုက် ... မင်းနာမည်က ခေါက်ထီးလို့လေ”

“တော်တော် ... ဟေ့ကောင်၊ ငါ အဲဒီနာမည်မပြောင်းဘူး၊ မင်း
လည်းမပြောင်းနဲ့တော့”

“ဟီးဟီး ... အဲဒီလိုလိမ္မာစမ်းပါ ညီလေးရယ်”

“တော်တော်အူဖြူးနေတယ်၊ ညနေကျရင် မင်းအဖေက မင်းကိုပျင်း
ဖို့စောင့်နေမှာနော်”

“မင်းကြည့်လိုက်လေ ... စိုးမိုးတို့ ဘယ်လိုအကွက်ရွှေ့သွားမလဲ
ဆိုတာ ... ငါ့အဖေက စောင့်နေစရာမလိုဘူး၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် ငါ့အဖေရိုရာကို
အရောက်သွားမှာ”

“သတ္တိတွေသိပ်ကောင်းနေပါလားဟ ... ပန်းအိအိဖြူက ဘာဆေး
တွေခွံ့လိုက်လို့လဲ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ... ဆယ်နာရီထိုးပြီ ... မင်းရဲ့ဟိုအိမ်ပွဲစား
မမကြီးဆီဖုန်းခေါ်တော့ ... ငါတို့ ခဏနေရင်လာတော့မှာလို့ အရင်တစ်ခါလို
မလွဲပါစေနဲ့လို့ ... အခန်းငှားပြီးတာနဲ့ မီးဆင်၊ ဆေးသုတ် ... Decoration
တန်းလုပ်မှာ”

“ရက်စံ ... ဘော့စံ”

ဝင်းကိုဖုန်းဆက်ရာမှ အိမ်ရှင်နှင့်တွေ့ရမည်ဆိုသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်
ပြေးရသည်။ စရံချ စာချုပ်ချုပ်ပြီးသည်နှင့် အခန်းပိုင်ရှင်က အခန်းကိုပြုပြင်
လိုလျှင် မြဲပြင်ရန်ခွင့်ပေးသဖြင့် စိုးမိုးသူအဖေထံ ဖုန်းဆက်ရတော့သည်။

“ဖေဖေလား”

“အေး”

“ဖေဖေ အရင်တစ်ခါပြောထားတာလေ၊ Decoration လုပ်တဲ့လူဆို

တာ အဲဒါအခုလွတ်ပေးတော့ ... သားတို့ ဆိုင်ဖွင့်ဖို့ငှားထားတဲ့အခန်းမှာ စောင့်နေမယ်”

“ဟ ... သူက မင်းအလုပ်တစ်ခုပဲလုပ်ပေးဖို့ စောင့်နေတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ ... ချက်ချင်းဘယ်လိုလုပ်ရောက်လာနိုင်မှာလဲ ... ဒါပေမဲ့ မင်းအဲဒီမှာပဲစောင့်နေ အဲဒီလူကို အဖေအရင်ဆက်သွယ်လိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးမှ သားဆီပြန်ဆပ်မယ်၊ အဲဒီနေရာက လိပ်စာပြောစမ်း”

စိုးမိုးသူက လိပ်စာပြောပြပြီး ဖုန်းချလိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် ဝင်းကို တ ...

“စိုးမိုး ... မင်းအဖေ မင်းကိုဆူဖို့မေ့သွားပြီထင်တယ်၊ ဘာသံမှ ကြားရပါလား”

“ဆူဖို့မေ့နေတာမဟုတ်ဘူးကွ ... ဆူဖို့မေ့အောင် မင်းဆရာ ... ငါကလုပ်လိုက်တာ ... မင်း သတိမထားမိလိုက်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဘာလုပ်လို့လဲ”

“ငါ့အဖေအကြောင်း ငါသိတယ်၊ ငါ့အဖေက အလုပ်ခရေဖီသမား၊ ဒါကြောင့် မင်းကို ဒီနေ့ ဟိုအခန်းကို မရရအောင်ငှားရမယ်လို့ပြောတာ ... သူ့ထက်ပိုပြီးအလုပ်များပြုလိုက်တော့ ... ငါ့အဖေစိတ်ထဲမှာ ဆူဖို့သတိရပါ တော့မလားကွ”

“အင်း ... ဟုတ်သား”

“ခုဆို ... သူ့တောင် အလုပ်ပြန်ပေးထားလိုက်သေးတယ်၊ ငါတို့က ဒီမှာအေးဆေးနှပ်ပြီး စောင့်နေရုံပဲ”

“အေးဟ”

“ဒါပေမဲ့ အဆူခံရလည်းတန်တယ်လို့ ငါကတွက်ထားပြီးသားပါကွ၊ ညတုန်းကကိစ္စမှာ ... စဉ်းစားကြည့်ရင် ... ပန်းအိအိဖြူနဲ့ငါနဲ့ နီးစပ်ဖို့ဇာတာ ဝါလာတယ်လို့ ထင်ရတယ်ကွ ... ရင်းနှီးဖို့အခွင့်အရေးက အချိန်ကိုက် ကြဖန်ရခဲ့တာလေ၊ ငါရှာနေတဲ့ စစ်မှန်တဲ့မေတ္တာ၊ ပြီးတော့ ... ဖူးစာရှင်ကို ခုမှ အမှန်တကယ်ဆုံတွေ့ရတာထင်တယ်”

“အေးပါ ... မင်းက တွေးပြီးအူမြူးနေ ... ငါကတော့ အိမ်ပေါ် တ ခေါင်းနဲ့ဆင်းရဲပြီမှတ်တာ ... ငါ့အမေကယ်လို့”

www.burmeseclassic.com

ဝင်းကိုစကားပြောနေစဉ် စိုးမိုးက သူ့အကြည့်ကို ဝင်းကိုမျက်နှာမှ တစ်ဆင့် တစ်ဝိုင်းကျော်သို့ရွှေ့လိုက်မိသည်။ ထိုဝိုင်းမှ ကောင်မလေးများက စူးစူးရှရှနှင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေကြသည်။ သူမတို့အုပ်စုထဲက တစ်ယောက်ကိုး သူ မသိတာသေချာသည်။

ဝင်းကိုက သူ့အကြည့်နေသည်ကိုသတိထားမိပြီး ... ဘာလဲဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် မျက်ခုံးပင့်ပြသည်။ သူက တစ်ချက်မေးဆတ်ပြလိုက်သည်။ ဝင်းကိုက မသိမသာမဟုတ် ... ပေါ်တင်ကြီး ကောင်မလေးအုပ်စုကို လှမ်း ကြည့်သည်။

ဝင်းကိုအကြည့်ကြောင့် ကောင်မလေးများက သူမတို့အကြည့်ကို ရုပ်သိမ်းသွားကြသည်။ ဝင်းကိုက တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်သည်။ ထိုအပြုံးနောက်တွင် နားရင်းတီးချင်စရာစကားများ ထွက်လာတော့မည်ကို သူ့သိသည် ထင်သည့်အတိုင်းပင် ...

“နောက်ထပ် ဇာတ်လမ်းအသစ်တစ်ခု မွေးဖွားလာတော့မယ်ပေါ့”

“ဘာတွေ လိုက်မြောက်ပေးနေတာလဲကွ”

“မမြောက်ပေးရပါဘူးဗျာ ... အရင်ကဆို မင်း ... ဒါမျိုးဆို အလွတ်ပေးဖူးလို့လား”

“ဒီနေ့စိုးမိုးသူက မင်းအရင်ကသိခဲ့တဲ့စိုးမိုးသူ မဟုတ်တော့ဘူးကွ”

“ယုံကြည်ကြည့်လိုက်ရမှလား”

“စောင့်ကြည့်လိုက်လေ”

“ကြည့်ဦးမှာ”

“ဒီရှေ့ဆို ... စိုးမိုးတို့က အတည်စာကျ၊ ရာသက်ပန်၊ ရိုးမြေတူ သားမှတ်မှတ်မယားမှတ်မှတ် လက်ထပ်ပေါင်းသင်းယူမယ့် ချစ်သူသန်သန် လေးကိုပဲ ထားတော့မှာ”

ဝင်းကိုမျက်နှာဖောင်းဖောင်းကြီးပေါ်တွင် လှောင်လို ... ပြောင်သော ထေ့ငေါ့လိုသည့် အရိပ်အယောင်များကို အထင်းသားမြင်နေရသည်။ စိုးမိုး ထိုမျက်နှာကြီးကို မသိယောင်ဆောင် ဥပေက္ခာပြုလိုက်ပြီး ...

“ဖေဖေကလည်း ခုထိဖုန်းပြန်မဆက်ဘူးကွာ ... ဒီမှာ ဆိုင် မြန်မြန်ပြင်ဆင်၊ မြန်မြန်ဖွင့်ပြီး စီးပွားရှာချင်နေလှပြီ”

“ခုမှ ...”

ဝင်းကိုက မိန်းမကြီးလို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးသည်။

“မောင်လေး ... လာဦး”

သူ့အစ်မ ... ဧည့်ခန်းထဲမှ အသံခပ်ဆတ်ဆတ်ဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

သူ့အပြင်မှပြန်လာလာချင်း အခေါ်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲရှိ

စာတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ... သူ မျက်လုံးကစားလိုက်သည်။ ဒီအချိန်ဆို

ဈေးခန်းထဲတွင် သူ့အမေ ပုတီးစိပ်နေလောက်ပြီ။ မမအသံကြောင့် အန္တရာယ်

အသက်ကို သူ ရသလိုလိုရှိလာသည်။

“နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ”

“သား ဘာလုပ်လို့လဲ”

“နင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ထပ်လိုက်နေတယ်ဆို”

စိုးမိုးသူ နည်းနည်းစိတ်အေးသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ...

“ဒါများ ... အထူးအဆန်းကျနေတာပဲ ... မမကလည်း”

“ဘာမမကလည်းလဲ ... နင် ... လွန်နေပြီနော်”

“ဘာတွေလွန်နေလို့လဲ မမရဲ့ ... အရင်ကလည်း ဒီလိုပဲတွဲနေခဲ့

ထက်”

“အရင်ဟာတွေနဲ့ ခုဟာကမတူဘူးဟဲ့”

သူ့အစ်မအသံက မာတင်းပြတ်သားလာသည်။

“နင် ... ကျန်တဲ့ကောင်မလေးတွေ ကြိုက်သလောက်တွဲလို့ရ

... အခုလိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးတွေ လုံးဝမပါစေနဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... မမနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

“မောင်လေးနော် ... နင် ငါ့ကို ဘာမှ ပြန်ပြီးမေးခွန်းထုတ်နေစရာ

ကြောင်းမရှိဘူး။ တားသင့်လို့တားနေရတာပေါ့ဟဲ့ ... နင် မမစကားကို

ထောင်ရင်တော့ ဖေဖေကိုအသိပေးရလိမ့်မယ်နော်”

စိုးမိုးက ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

“သား ကလေးမှမဟုတ်တော့တာ ... အကောင်းအဆိုးကို ခွဲခြား တတ်နေပါပြီ”

“အခုတောင် နင် ... မမစကားကို နားဝင်တော့လို့လား ... မှတ် ထားနော် ... အရေးအကြောင်းဆို ဒီအစ်မကပဲ ကယ်တင်ပေးရတာ”

“သားမေးတာကိုကျတော့ မမ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမဖြေဘဲနဲ့ ... ကဲ ... မမဖြေလေ၊ သူနဲ့ကျမှ ဘာလို့အသည်းအသန်တားရတာလဲ”

“ဆူညံပူညံနဲ့ သားတို့သမီးတို့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲ”

သူ့အစ်မနှုတ်မှ စကားများ ပွင့်အန်ကျလာလုဆဲဆဲတွင် ဘုရားခန်း ထဲမှထွက်လာသော အမေ့၏အသံကြောင့် မမစကားများတန့်သွားသည်။

စိုးမိုးလည်း အခြေအနေကိုနားလည်သွားသည်။

မိခင်ကို အသိပေးသင့်သောကိစ္စများမဟုတ် ...

သူ ရှောင်ထွက်လာကာ အိမ်ခန်းထဲဝင်ခိုလိုက်သည်။

ဆိုင်ဖွင့်ရန်လှုပ်ရှားရသည်မှာ ... အနည်းငယ်တော့ ပင်ပန်းသည်။

သို့သော် ဒီကနေ့စိစဉ်ဆောင်ရွက်သမျှ အကုန်အဆင်ချောသည်။ ညနေ အိမ် ပြန်ရောက်ကာမှ မမရစ်သည်ကိုခံရသည်။

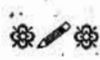
မရှင်း ... ဘာမှမရှင်း ... မမနှင့်ပန်းအိအိဖြူ ဘယ်လိုပတ်သက် သွားသနည်း။ စဉ်းစားမရ ... သူမသိသေးသည့် ဆက်စပ်မှုတစ်ခုခုတော့ ရှိရမည်။

ကိုဆန်းထွဋ်ဦးလား ...

မဖြစ်နိုင် ... ဒီလောက်တည်ကြည်သည့်လူက အိမ်နှင့်လည်း ရင်းနှီးသေးသည်မဟုတ်ဘဲနှင့် ပါဝင်ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိ ... ဒါဆို ယုယခင်လား ...

ယုယက မမနှင့်အဆက်အစပ်ရှိသည်။ မရင်းနှီးပေမယ့် မေးထူး ခေါ်ပြောအဆင့်တော့ရှိသည်။ ယုယခင်က မမကို အတင်းဝင်ရောလိုက်လျှင် ဖြစ်လောက်သည်။ သို့သော်လည်း ...

ယုယခင်ကန့်ကွက်ရုံလောက်နှင့် မမက သူ့ကို ယခုကဲ့သို့တင်းတင်း မာမာ တားမြစ်မည်မဟုတ်။ ဒါဆို ... ဘာကြောင့်လဲ ...

အခန်း (၁၁)

“ပန်းအိအိဖြူ”

“ရှင် ... ခြေ”

ရုတ်တရက် အခေါ်ခံလိုက်ရသဖြင့် လွတ်ခနဲထူးလိုက်ဟန်တူသည်။

“စိုးမိုးသူကိုမြင်ပြီး အသိအမှတ်ပြုမှတ်မိသည့်အပြိုးကို မြင်ရသည်။

ဘတ်စ်မှတ်တိုင်တွင် လူရှင်းနေသည်။

“ဟိုညကလေ ... ရှိနေဦးမယ်ထင်တာ ... နောက်တစ်ခေါက်

ထွက်လာပြီး ... မမြင်တော့မှ ပြန်သွားမှန်းသိလိုက်ရတာ ... ဟို ...

တစ်မျိုးတော့မထင်ပါနဲ့နော် ... ကျွန်မတို့ဘက်က ပျက်ကွက်သလိုဖြစ်သွား

ရပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကားငှားခ ... ဘယ်လောက်လောက် ... ”

စိုးမိုးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“အဲဒီညက ကျွန်တော့်ကားပေါ်မှာ Taxi Boad မတင်ထားမိဘူး

တယ်”

သူနောက်ပြောင်၍ပြောသည်ကို တမင်ပြောသည်ထင်ပြီး သူမ ပို၍

ဆူဆူအားနာသွားကာ ...

“ကျွန်မက ... ကိုစိုးမိုးသူကို Taxi ဆွဲစားနေတယ်လို့ ပြောချင်တာ

မဟုတ်ပါဘူးရှင် ... အထင်မလွဲပါနဲ့ ... ဒါပေမဲ့ အချိန်မတော် အကူ

မပြုတောင်းမိတော့ ကျွန်မတို့မှာ ဝတ္တရားရှိစာယ်ထင်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်ကလည်း စတာပါဗျာ ... အဲဒီကိစ္စအတွက် စိတ်လုံးဝမထားပါနဲ့ ... စေတနာနဲ့ကူညီခဲ့တာပါ”

“အားနာစရာကြီးရှင် ... ဖြစ်နိုင်ရင်ယူလိုက်ပါ”

“အားနာရင် ... မြို့ထဲရောက်တော့ တစ်ခုခုကျွေးပေါ့”

“ရှင် ... ဒါဆို ... ”

“ကျွန်တော့်မှာလည်း ကားမပါဘူး၊ ပန်းအိအိဖြူလိုပဲ ဘတ်စ်တိုက်မလို့”

သူမ ရယ်လိုက်သည်။ ပိုမိုစွဲမက်သွားစေသည့် သူမ၏အရယ်မျက်လေးကို သူ့ရင်မှာ ထာဝရသိမ်းဆည်းထားချင်စိတ် ပေါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သူ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ငေးမိသွားသည်။ သူမက သတိထားမိပြီး မျက်လွှာချသွားမှ သူ့ဘက်က ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။

“စောစောက ဆိုင်ဘက်ကိုသွားကြည့်သေးတယ် ... မတွေ့တာ ပြန်မလို့လျှောက်လာမှ ဒီမှာတွေ့တာ”

“အိမ်ထဲဝင်လိုက်ရောပေါ့ ... မေမေနဲ့မတို့ရှိတာပဲ ... သူတို့ကိုစိုးမိုးသူကို အရမ်းကျေးဇူးတင်နေတာ ... တွေ့လည်းတွေ့ချင်နေကြတယ်”

“အရေးကြီးလို့ ကူညီရတာပဲဗျာ ... အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်နေဖို့မလိုပါဘူး ... လူမမာအခြေအနေ တော်တော်ကောင်းသွားပြီလား”

“ဟုတ်ဂဲ့ ... နောက်ရက်မှာပဲ ထူထူထောင်ထောင်ပြန်ဖြစ်သွားတယ်၊ အခု ဆိုင်တောင်ထိုင်နေပြီ၊ မတွေ့ခဲ့ဘူးလား”

“မတွေ့ခဲ့လိုက်ဘူး ... အကူကောင်မလေးပဲတွေ့တယ်”

“အိမ်ထဲ ခဏဝင်သွားတာထင်တယ်”

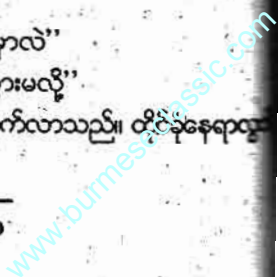
ပြောစရာစကားကုန်သွားသလို ခဏတိတ်သွားကြသည်။

ပန်းအိအိဖြူက ဆံပင်များကို နောက်သို့သိမ်းသပ်လိုက်သည်။ စိုးမိုးက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲလက်တစ်ဖက်ထည့်ရင်း ကားလာမည့်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ပန်းအိအိဖြူ ... အခုဘယ်သွားမှာလဲ”

“သုံးဆယ့်ရှစ်လမ်းက အဒေါ်အိမ်သွားမလို့”

ထိုအချိန်မှာပင် ဘတ်စ်တစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာသည်။ ထိုင်ခုံနေရာထွက်

သန့် သန့် လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြော

မရှိ ... မတ်တပ်စီးများပင် ပြည့်နေပြီ ... ပန်းအိအိဖြူက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့်ရင်း ...

“တက်မယ်လေ”

သူက ခေါင်းကို ခပ်လေးလေးညိတ်ပြလိုက်သည်။

ပန်းအိအိဖြူ ကားပေါ်တက်ပြီး ... သူလည်း နောက်မှလိုက်တက်လိုက်သည်။

ပန်းအိအိဖြူက ကားအတွင်းပိုင်းသို့ တိုးဝင်သွားသည်။ စိုးမိုးက ဗူးလောင်အိုက်စပ်ကာ အနံ့အသက်ပေါင်းစုံနေသည့် အတွင်းပိုင်းသို့ တိုးဝင်ရမှာ တွန့်သွားပြီး ... အပေါက်ဝနားတွင်ပင် ကပ်သပ်ရပ်နေလိုက်သည်။

“တက်ထားပါ။ သွက်သွက်လေးတက်ပေးပါ ... ငါးယောက်တက်၊ ခြောက်ယောက်တက်၊ ခုနစ်ယောက် ... ဟိုရှေ့က အင်္ကျီအနီနဲ့အစ်မ ရှေ့ကို နည်းနည်းတိုးပေးပါ။ အလယ်မှာချောင်ပါသေးတယ်။ နောက်တက်မယ့်လူတွေ ခွီပါသေးတယ်။ ဟိုအစ်ကိုကြီး ရပ်မနေပါနဲ့ဗျာ ဆက်တိုးပေးပါ။ ပြောရတာ ထည်း မောလှပါပြီ”

သူလည်း နားငြီးလှပါပြီဟု စိုးမိုးပါအော်လိုက်ချင်သည်။ စပယ်ယာက သူ့နားနားကပ်၍ မရပ်မနားအော်ပြောနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ စပယ်ယာ၏ ကွမ်းတံတွေးစက်တွေက ... သူ့ပါးနှင့်အင်္ကျီကော်လံသို့ အဆက်မပြတ် ထာမှန်နေသည်။

စောစောကသင်းယုံနေသော ပန်းအိအိဖြူထံမှ ကိုယ်သင်းရနံ့မှာလည်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်သွားလေပြီ။

ကားစထွက်သဖြင့်သာ ... လေအနည်းငယ်တိုး၍ အိုက်စပ်မှုတို့ အတန်အသင့်လျော့ပါးသွားသည်။ ကားစပယ်ယာက ကားခလိုက်တောင်းသည်။

သူထုတ်ပေးရန် ဟန်အပြင်တွင် ...

“ပေးလိုက်ပြီးပြီ ... ”

လူကြားထဲမှ မျက်နှာလေးပြပြီးပြောလိုက်သော ပန်းအိအိဖြူ၏အသံတို့ ကြားလိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းပင် ... ထိုမျက်နှာလေး လူအုပ်ကြားတွင် ပြန်လည်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ကားထွက်လိုလျှင် လီဗာကိုအရမ်းနင်းကာ ... ရပ်လိုလျှင် သင်္ချာကို

ကြမ်းကြမ်းနင်းတတ်သည့် ဒရိုင်ဘာကြောင့် ကားထဲတွင် မတ်မတ်ရပ်၍မရ။ ရှေ့တိုးနောက်ငင်နှင့် ခရီးသည်အားလုံး ယိမ်းယိုင်နေကြရသည်။

မီးပွိုင့်မိ၍ ရပ်စောင့်ရသောအခါ ... အိုက်စပဲခြင်းက ပို၍ပြင်းထန်လာသည်။ စိုးမိုးသူတစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများနှင့်ခွဲနေတော့သည်။ ယခုမှ အဲကွန်းဖွင့်စီး၍ရသည့် ကိုယ်ပိုင်ကားကိုထားခဲ့ပြီး ... ဘတ်စ်တိုးစီးမိသည့် အတွက် နောင်တရချင်လာသည်။

အခြေခံလူတန်းစားတို့၏ ခရီးသွားခြင်းဒုက္ခကို သူ အခုမှစာနာမိတော့သည်။ ပန်းအိအိဖြူလည်း ဘယ်လိုနေမည်မသိ ... ခြေဖျားထောက်၍ ကြည့်သော်လည်းမတွေ့ ... လက်ကိုင်တန်းကိုဆွဲခိုထားသော လက်များစွာကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဖြူသွယ်သော လက်ချောင်းလေးများက အသားရောင်အမျိုးမျိုးကြားတွင် ထင်းခနဲပေါ်လွင်နေသည်။ မမှားနိုင်ပါ ... ပန်းအိဖြူ၏ ဘယ်လက်လက်သူကြွယ်တွင် ပတ္တမြားလက်စွပ်လေးတစ်ကွင်း ဝတ်ထားသည်မို့ ...

ဆင်းရဲမည့်မှတ်တိုင်အနီးရောက်မှ သူမမျက်နှာလေးကို တဖြည်းဖြည်း ပြန်မြင်လာရသည်။ မှတ်တိုင်တွင်ဆင်းပြီးနောက် ...

“သိပ်စိတ်ညစ်သွားပြီ မဟုတ်လား”

ပလက်ဖောင်းတွင် အတူယှဉ်တွဲလျှောက်ရင်း ပန်းအိဖြူက မေးလာခြင်းဖြစ်သည်။ စိုးမိုးက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“စိတ်မညစ်ပါဘူး ... ပျော်တောင်ပျော်သေးတယ်”

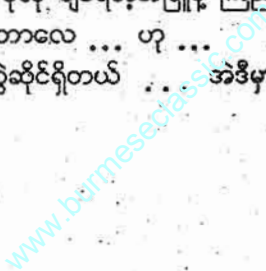
ပန်းအိဖြူကပါ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာလို့ပျော်တာလဲလို့ မမေးတော့ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း”

ပန်းအိဖြူက လူလည်ကြီးသားသမီးလုပ်လိုက်သဖြင့် သူ စကားဆက်ရခက်သွားတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဖာသာ စိတ်ထဲကပဲပြောလိုက်ရတော့သည်။ ကားပေါ်မှာ စိတ်ညစ်ခံထားခဲ့လို့ ... ခုလို ချစ်ရတဲ့အိဖြူနဲ့ ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ အတူယှဉ်တွဲ လျှောက်နေခွင့်ရနေတာလေ ... ဟဲ့ ...

“ဟိုရှေ့ကလမ်းထိပ်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်ရှိတယ် ... အဲဒီမှာ စားမလား”

သန့် သန့် လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြေ

မြို့ထဲရောက်ရင် တစ်ခုခုကျွေးပေါ့ဟု သူပြောခဲ့သည့်စကားကြောင့် ပန်းအိဖြူက မေးခြင်းဖြစ်သည်။

“စောစောက နောက်တာပါ ... ဗိုက်မဆာပါဘူး”

“တစ်ခုခုကျွေးရမှ ကျွန်မ ဝတ္တရားကျေမှာပေါ့”

ပန်းအိဖြူက သူမနားထင်အစပ်မှချွေးတို့ကို ပဝါဖြင့်တို့သုတ်နေရင်း မှ ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်း သူ့မျက်နှာကိုလည်း လှမ်းကြည့်ကာ သူ့ကို ဝါလှမ်းပေးသည်။ သူ့မျက်နှာနှင့်လည်တိုင်တွင် ချွေးပြန်နေသည်။ ပဝါကို ထုမ်းယူပြီး ချွေးမသုတ်ဘဲ ခေါက်၍အိပ်ကပ်ထဲထည့်လိုက်သည်။

ပန်းအိဖြူက သူ့ကို မေးခွန်းမျက်ဝန်းများနှင့် ကြည့်သည်။

စိုးမိုးက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ တစ်သူူးစက္ကူကိုထုတ်ကာ သုံးလေး စထုတ်ယူ၍ မျက်နှာနှင့်လည်တိုင်မှချွေးတို့ကို သုတ်သည်။ ထိုသို့သုတ်နေရင်း နှင့် နောက်ထပ်သုံးလေးစထုတ်ယူကာ ပန်းအိဖြူကိုလှမ်းပေးရင်း ...

“မေးဖျားမှာ ချွေးစလေးတွေရှိနေသေးတယ်၊ ကိုယ်တိုင်သုတ်ပေး ချင်ပေမယ့် ... လက်ခံမှာမဟုတ်လို့၊ ပြီးတော့ ... မသင့်တော်ဘူးလို့လည်း ထင်လို့ ...”

ကိုယ်တိုင်သုတ်ပေးချင်သည့် သူ့ဆန္ဒကြောင့်ဖြစ်မည်ထင်သည်။ သူမ မျက်နှာ ရှက်ရဲရဲလေးဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ တစ်သူူးကိုလှမ်းယူပြီး ကိုယ်တိုင် မျက်နှာပြင်အနှံ့ တို့သုတ်သည်။ သုတ်ရင်းလည်း မေးသည်။

“ကျွန်မသုတ်ပြီးသားပဝါနဲ့ မသုတ်ချင်လို့လား”

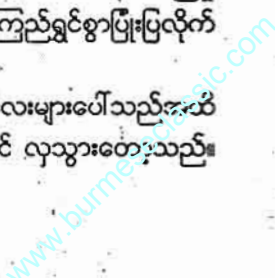
“မဟုတ်ပါဘူး ... အိဖြူရဲ့ကိုယ်သင်းနဲ့လေးတွေမပြယ်ခင် ခေါက် ခြီး အမှတ်တရအနေနဲ့ သိမ်းထားလိုက်ချင်လို့ပါ။ အပိုင်ယူလိုက်ပြီနော်”

ပန်းအိဖြူက ရှက်ဝဲဝဲလေးဖြင့် ...

“ရပါတယ် ... သူ ယူချင်ယူပေါ့”

သူတို့နှစ်ဦးကြားတွင် တစ်စုံတစ်ရာအတိုင်းအတာအထိ နားလည်မှု နှစ်သွားပြီဟု ယူဆမိသဖြင့် ... စိုးမိုးသူက သူမကို ကြည်ရွှင်စွာပြုံးပြလိုက် သည်။

ပန်းအိဖြူကလည်း သွားတက်စွယ် ဖွေးဖွေးလေးများပေါ်သည်အထိ ပြုံးပြသည်။ သူ့မျက်စိထဲ စွဲမက်ဖွယ်ကောင်းအောင် လှသွားတော့သည်။

သူ့ရင်ခုန်သံတွေလည်း သာမာန်အချိန်ထက် ပိုမိုပြန်ဆန်သွားသည်။ သူ့အတွက် မိန်းကလေးများနှင့်ပတ်သက်၍ ရင်ခုန်မှုများအနက် ယခုတစ်ကြိမ်သည် တစ်ခါမှမကြုံဖူးသေးသော ရင်ခုန်နှုန်းအသစ်သာဖြစ်ပါသည်။

“ရှမ်းခေါက်ဆွဲကြိုက်လား”

“မကြိုက်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိဖြူကြိုက်ရင်စားပါ၊ ကျွန်တော် လိုက်ထိုင်ပေးမယ်လေ”

“ဒါဖြင့် ... သူက ဘာကြိုက်တာလဲ”

“ပန်းဆိုးတန်းကကော်ပြန်ကြော် ကြိုက်တယ်”

“ဒါဆို ပန်းဆိုးတန်းသွားမယ်လေ”

“အလကားပြောတာပါ၊ နေလည်းသိပ်ပူနေပြီလေ ... ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်မှာပဲ ထိုင်ကြရအောင်”

“သူ ကြိုက်မှစားပါ”

မိမိကို ဦးစားပေးမှန်းသိသာစေသည့်စကားကို ပန်းအိဖြူထပ်ဆိုသည်

“ဘာမှမစားပါဘူး အိဖြူရယ် ... အအေးတစ်ခုခုပဲ သောက်ပါစေ”

ဆိုင်ထဲရှိစားပွဲတစ်လုံးတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ယခုအချိန်တွင် သူ့အတွက်တော့ အစာထက် ... စကားကိစ္စ ဦးစားပေးစဉ်းစားနေရသည်။ သူ့ရင်ထဲတွင် အတန်ကြာသိမ်းဆည်းခဲ့ရသည့် စကားများကို ယခုအချိန်တွင် ဖွင့်ပြောသင့်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် ကျေးဇူးမို့ အခွင့်အရေးယူရာကျနေမလား။ သူ့အပေါ် သူမသဘောထားကတော့ အလှိုစိမ်းစိမ်းပြတ်ပြတ်မဟုတ်တော့သည်မှာ သေချာနေသည်။

စားပွဲထိုးလေးက သူတို့ရှေ့စားပွဲကို ရေစိုအဝတ်ဖြင့် သုတ်သင်ရှင်းထုပေးသည်။

ပန်းအိဖြူကို ချစ်နေမိပြီဖြစ်ကြောင်း ... သူ ဖွင့်ပြောလိုက်သည့် သူမ စိတ်များဆိုးသွားမလားဟူသော ... သူ့ရင်ထဲမှ သံသယအပူစများလည်း စားပွဲနည်းတူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းပေးနိုင်လျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲဟု ... မဆီမဆိုင် ဆက်စပ်တွေးနေမိသည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၂)

“ဟိုက် ... စိုးမိုးရေ ... မင်း ညတုန်းက အိပ်မက်တွေဘာတွေ ကောင်းရဲ့လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝင်းကိုက လမ်းမဘက်ကိုမျက်စပစ်ပြသည် ... ယုယခင်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ... သူတို့ထိုင်နေရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်လာသည်။ သူတို့ကို စောစောကတည်းက မြင်ပြီး ဟန်တူသည်။ တည့်တည့်ကြီးလှမ်းကြည့်နေသည်။

စိုးမိုးသူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ ဝင်းကိုထံမှ ခပ်ကျိတ်ကျိတ် မပွင့်တစ်ပွင့်အသံထွက်လာသည်။

“လုံးဝ လှုပ်ရှားဖို့မကြိုးစားနဲ့တော့ ... အရမ်းနောက်ကျသွားပြီ”

“အေးကွာ ... စောစောက မြင်လိုက်ရမှာ”

သူ့ရင်ထဲ ဇလးလံထိုင်းမှိုင်းသွားတော့သည်။

စောစောက ... ပန်းအိဖြူနှင့်တွေ့ပြီး အခြေအနေကောင်းသမျှကို ဝင်းကိုအားဖောက်သည်ချစဉ် ... စိတ်ထဲတွင် ပေါ့ပါးရွှင်မြူးသွက်လက်ခဲ့သမျှ ယခုတော့သွားပြီ။

“ကိုကို သိပ်ရက်စက်တယ်”

ဝင်ထိုင်ထိုင်ချင်းပင် ယုယခင်က စတင်တိုက်ခိုက်သည်။ ဝင်းကိုက

ယုယခင်၏အဖော်ကောင်မလေးကို ခုံဆွဲ၍နေရာပေးသည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာတာလဲကွ ... အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ပြီး အသက်ရှူ စမ်းပါဦး”

“ဪ ... ကိုကို ပြောရက်တယ်နော်”

ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသော ယုယခင်မျက်နှာကြောင့် သူ့ပါ ခဏတာခံစားမိ သွားသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ... အတတ်နိုင်ဆုံး မျက်လုံးချင်းမဆုံအောင် သူ ကြိုးစားနေမိတော့သည်။ သူ့ဘက်မှဖောင်းဖြစ်နေသည်မှာ အပီအပြင်မို့ ...

စိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်နှင့် ထိုင်နေသည့်ဝင်းကိုက ဝင်ရောက်၍ အာရှလွဲ ပြောင်းပေးသည်။

“ဘာသောက်ကြမလဲ ... အပူလား ... အအေးလား”

အရှိန်တင်ရန်အားယူနေသည့် ယုယခင်တစ်ယောက် ဘရိတ်အနင်းခံ လိုက်ရသဖြင့် မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့် ... ဝင်းကိုကို ဘုရားရှိုးသည်။ ဝင်းကိုက သွားဖြီးလေးနှင့် ပြန်ကြည့်လိုက်ရှာသည်။

ယုယခင်နှင့် ပါလာသည့်ကောင်မလေးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေရာမှ အနည်းငယ်ပြီးချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။

“ပူနေတယ်၊ ရင်ထဲမှာပူနေတာ ... အပူ ဘယ်လိုလုပ်သောက်နိုင် မှာလဲ ... အပူသာထပ်သောက်ရရင်တော့ တစ်ကိုယ်လုံးပါ ပြာကျသွားမယ် ထင်တယ်၊ အအေးပဲသောက်မယ်၊ ဝင်းမာရော ... အအေးပဲသောက်မယ် မဟုတ်လား”

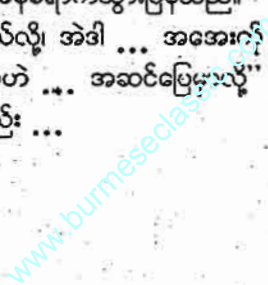
ကောင်မလေးက ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ဝင်းကိုက အအေးနှစ်ဗူးမှာပေးသည်။ ပြီးတော့ ... အေးအေးမနေ မဆီမဆိုင် မပွင့်တစ်ပွင့်ထပ်ပြောသည်။

“အပူကိုအပူနဲ့ဖိရင် အဆင်ပြေမှာပေါ့၊ အပူနဲ့အအေးသွားတွေ့လို့ လန့်ဖျပ်ပြီးကွဲကုန်ရင် ဒုက္ခ”

ယုယခင်မျက်စောင်းက ဝင်းကိုထံ ဒိုင်းခနဲရောက်သွားပြန်သည်။

“ဪ ... ရာသီဥတုကအရမ်းပူတယ်လို့၊ အဲဒါ ... အအေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်း တစ်ခွဲခွဲသောက်ပေးမှ ... အဟဲ ... အဆင်ပြေမှသန့်”
ယုယခင်က သိပ်မကျေလည်သော်လည်း ...

သန့်သန့်လေးနေတိတိတိလေးကြွ

“သိပါတယ် ... ကိုဝင်းကိုကြီး ဝင်မရှည်ပါနဲ့”

ဝင်းကိုမျက်နှာ ပြုံးပြီးဖြီးဖြစ်သွားသည်။ ယုယခင်၏အဖော် ဝင်းမာက ခစ်ခနဲရယ်သည်။ ယုယခင်က သူတို့နှစ်ယောက်လုံးကို မျက်စောင်းဆင့်ထိုးလိုက်ပြီးမှ ... စိုးမိုးဘက်ကို မြှားလှည့်နိုင်သည်။

“ကိုကို ... ဘာလို့ ဒီလောက်တောင်စိမ်းနေတာလဲ”

စိုးမိုးက ... မျက်နှာကို ချက်ချင်းညှိုးပြလိုက်သည်။

“မအားလို့ပါကွာ ... စတိုးဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ဖွင့်ဖို့အရေး ဘယ်လောက်ခက်ခဲမှန်း အခုမှသိရတော့တာ ... ဒီလောက် အသည်းအသန်လှုပ်ရှားနေတာတောင် ခုချိန်ထိမဖွင့်နိုင်သေးဘူး၊ မယုံရင် ဝင်းကိုမေးကြည့်”

“ဟုတ်တယ် ... ငါတို့ မတရားအလုပ်များနေတာ ... မနက်ကတည်းကခုချိန်ထိ ဒီဆိုင်မှာ”

“ဟင် ... ”

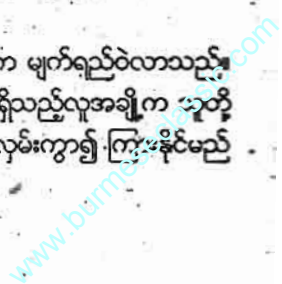
“မနက်ကတည်းက ခုချိန်ထိအလုပ်များနေတာလို့ ... ဒီဆိုင်ကို တောင် ခုနလေးမှရောက်လာနိုင်တော့တယ်၊ ခုမှ ဘရိတ်ဖတ်စံနဲ့နေလည်စာကို ပေါင်းပြီးဆွဲရတာ”

ယုယခင်က မယုံကြည်ဟန်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက်မျက်နှာကို လူးလာဆန်ခပ်ကြည့်ရင်း အကဲခတ်နေသည် ... ပြီးမှ ... မျက်နှာကို ပြန်တင်းလိုက်ပြန်ကာ ...

“တော်ပါ ... မယုံပါဘူး၊ ကိုကိုအကြောင်း မသိရင်ခက်မယ်၊ ဒီမှာတိုကို ... အရင်က ကိုကိုရည်းစားများတာ ယုယသိတယ်၊ သိသိကြီးနဲ့ ကိုကိုတို့ ချစ်ခဲ့တယ်၊ ကိုကိုကို ယုံလည်းယုံကြည်ခဲ့တယ်၊ ယုယဟာ ကိုကို့ရဲ့နောက်ဆုံး ချစ်သူပဲလို့ ယုံခဲ့တာလေ၊ ကိုကိုနဲ့ယုယ ချစ်သူဘဝမှာလည်း ကိုကိုမကြိုက်တာ ယုယ ဘာတစ်ခုမှမလုပ်ခဲ့ဘူး၊ အရာရာ ကိုကို့သဘောကျ ... ကိုကို့ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောခဲ့တာလေ၊ ခုတော့ ... ခုတော့ ကိုကိုရက်စက်တယ်၊ သိပ်ရက်စက်တတ်တယ်”

ယုယခင်စကားက ရှိုက်သံပါလာပြီး ... လူက မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

နေ့လည်ခင်းမို့ ဆိုင်ထဲတွင်လူရှင်းနေသည်။ ရှိသည့်လူအချို့က သူတို့ထံ စူးစမ်းဟန်နှင့် လှမ်းကြည့်ကြသည်။ စားပွဲချင်းအလှမ်းကွာ၍ ကြီးနိုင်မည်

မဟုတ်သဖြင့် သူက ခပ်တည်တည်ပင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

လူက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်နေသော်လည်း ... သူ့စိတ်ကတော့ ပြေးလွှား စဉ်းစားနေရသည်။ သူ့ရဲ့လက်ရှိအကြောင်းတွေ ယုယခင်သိသွားပြီလား ... ပန်းအိအိဖြူနှင့်ပတ်သက်၍ ခံစားရသမျှ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံလိုက်ရရင် ကောင်းမလား ... ထိုဝန်ခံချက်ကပင် ယုယခင်ကို ခံစားရစေပြီး မတရားရာကျနေမလား ...

“ယုယနဲ့ကျမှ ကိုကိုငြိမ်သွားတယ်လို့ထင်ခဲ့မိတာ ... ခုမှ သိပ်မှားသွားမှန်းသိခဲ့ရတယ်”

“မင်းဘာတွေပြောချင်တာလဲ ... ရှင်းရှင်းပြောကွာ ... ငါ တစ်ခုမှ နားမလည်ဘူး”

စိုးမိုး လေသံအနည်းငယ်မာဆတ်သွားသည်။ အရစ်ရှည်လွန်းနေသည့် ယုယခင်ကို သိပ်လည်းစိတ်မရှည်ချင်တော့ ...

ယုယခင်က သူ့ကို တအံ့တဩပြန်ကြည့်နေပြီး ... တစ်စုံတစ်ခုကို ပါးစပ်မှ ထုတ်ပြောသင့်မသင့်ကိုလည်း ချိန်ဆနေဟန်နှင့် တွေ့ကြည့်နေသည်။ ခဏကြာမှ ...

“ပန်းအိအိဖြူဆိုတာကို ကိုကိုသိမှာပေါ့ ... ယုယတို့လမ်းထဲမှာပဲ နေတာလေ”

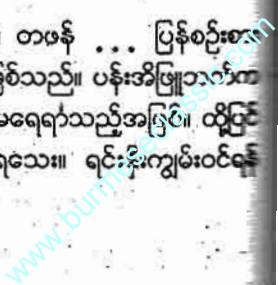
သူ့ရင်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာကတော့ ပို၍အေးစက်သွားသည်။

“သိတော့ ... ”

ယုယခင်က စကားမဆက်ခင် ... တစ်ဆိုင်လုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမမျက်ဝန်းများတွင် တွဲတဲပြုနေသော မျက်ရည်စများကို တစ်သူ့နှင့် ကြိုသုတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုကို သူနဲ့တွဲနေတယ်ဆို”

ဟုတ်တယ်ဟု ဝန်ခံရန်ပြင်လိုက်သည်။ တဖန် ... ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ... သူ့ဘက်ကသာ သေချာနေခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းအိဖြူဘက်က သူ့ကိုလက်ခံမခံဆိုသည်မှာ အတွေးနှင့်ပင် လုံးဝမရေရာသည့်အဖြစ်။ ထို့ပြင် သူ့ဘက်ကလည်း လုံးဝ Propose ပင် မလုပ်ရသေး။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရန်

အစပျိုးသည့်အဆင့်သာ ရှိသေးသည်။

ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နှင့် ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ ဇွမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်တွင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါစားသောက်ဖူးသည်ကိုပင် တွဲနေသည် ဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်လား ... သူ့ခေါင်းထဲတွင် အနည်းငယ်ရှုပ်ထွေးနေ သည်ကြောင့် ယုယခင်၏အမေးကို မေးခွန်းနှင့်ပင်တုန့်ပြန်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

ယုယခင်မျက်နှာ မှိုင်းညှိသွားသည် ... အဖော်လိုက်လာသည့် ကောင်မလေးက မျက်လွှာချိုသွားသည်။ သူတို့ကို မျက်ဝန်းဒေါင့်မှသာ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး သူ မျက်နှာပြန်လွှဲထားလိုက်သည်။

“အသိတစ်ယောက်က မြို့ထဲမှာတွေ့လို့တဲ့ ... ယုယကို လာပြော ထာ”

“ဘယ်သူလဲ ... ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ ... တိတိကျကျပြောလေ တွာ”

ယုယမျက်နှာတည်သွားပြီး နှုတ်ခမ်းတွေတင်းစေ့သွားသည်။ ပိုင်နိုင် ထိကျဟန် မာနရိပ်ျားထင်ဟပ်လာသည်။

“ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘယ်နေရာဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူးကိုကို ... ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာသာ အဓိကပါ”

“အဲဒီပြောတဲ့လူကိုသိရမှ အဖြေပေးနိုင်မယ်”

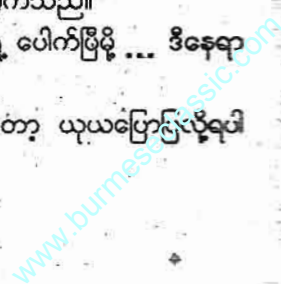
“အဲဒီလူကိုမသိချင်ပါနဲ့ ကိုကိုရယ် ... ယုယဘက်က အပိုင်မို့လို့ ပြောနေတာပါ”

သူ ဝေ့နေပုံနှင့် ဝန်ခံရာရောက်နေမည်မှန်း ယုယခင်တွေးမိပါလိမ့် မည်။ ယုယခင်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဝင်းကိုကလည်း အထာညက်ဟန် ဖြင့် ... စားပွဲအောက် သူ့ခြေထောက်ကို ဖိနပ်ဦးနှင့်ထိုး သတိပေးသည်။ သူ ထုန်းကြည့်ရာ မသိမသာခေါင်းယမ်းပြသည်။

သူ ဘာမှပြန်မပြော ... ငြိမ်ငြိမ်နေလိုက်သည်။

ယုယခင်လည်း သဘောပေါက်သင့်သရွေ့ ပေါက်ပြီမို့ ... ဒီနေရာ တွင် ငြိမ်နေလိုက်သင့်သည်။ သို့သော် ...

“ပြောတဲ့လူကို ကိုကိုရန်သွားမလုပ်ရင်တော့ ယုယပြောပြလို့ရပါ

တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကိုကိုရန်လုပ်လို့လည်း မရတဲ့သူပါလေ”

သူ အနည်းငယ်တွေသွားသည်။ ယုယခင်က သူ့ကိုးစူးစိုက်ကြည့်နေသည်။ ဒီနေရာတွင် ယုယခင်အဖို့ ဆက်မပြောဘဲ လုံးဝရပ်သင့်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူမ မရရအောင်ဆက်ပြောသည်။ ထို ... သူမဆက်ပြောသည့်စကားကြောင့် စိုးမိုးသူ ... ယုယခင်မျက်နှာကို ဆက်၍မကြည့်ချင်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်လား မသိ ...

“ယုယကိုပြောပြတာ ... ကိုကိုမမ”

သူ ... အံ့ဩတကြီးဖြစ်သွားသည်။ ပင်းကိုလည်း ထို့အတူပင်။

“မင်း ... မမကို ဘယ်အချိန်က ဝင်ပူးလိုက်တာလဲ”

“ယုယနဲ့မမက သိတာကြာပြီ၊ ကိုကိုနဲ့ယုယကိစ္စလည်း မမသိတယ် နောက်ပြီး ယုယနဲ့ဆိုရင် သဘောတူတယ်တဲ့ ... ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ဆိုရင်တော့ ...”

သူ စူးခနဲကြည့်လိုက်သဖြင့် ယုယခင်က စကားလမ်းကြောင်းတစ်မျိုး ပြောင်းပြောသည်။

“ကိုကိုတို့ကို မမကိုယ်တိုင် မြို့ထဲမှာတွေ့ခဲ့တာတဲ့ ... ယုယကို မမပဲ ဖုန်းနဲ့လှမ်းပြောပြလို့ ... အဲဒီညက တစ်ညလုံးငိုရတယ် ... သိလား”

ယုယခင်စကားက သူ့ရင်ကို လုံးဝမထိတော့ ... ထို့အတူ သူမမျက်နှာကိုလည်း မကြည့်ချင် ... မမြင်ချင်တော့ ...

သူ့အစ်မက သူနှင့်ပန်းအိအိဖြူတို့ ငြိသွားမှာကို ဘာကြောင့် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေရလဲ ... သူနှင့်ပန်းအိအိဖြူတို့ကြား ဘာကြောင့် ယုယခင်ကို အတင်းပြန်ထိုးထည့်ရသလဲ ... သူစဉ်းစား၍မရတော့ ...

ယုယခင်ပြောသလိုပင် ... သူ မမကိုရန်လုပ်၍မရ ... မှန်သည် သို့သော် ... အကြောင်းရင်းကိုတော့ သူသိရမှဖြစ်တော့မည်။ မမကို အမြန်တွေ့ပြီး အမြန်မေးချင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်သည်။

ကျသင့်ငွေကိုမှန်း၍ ငါးထောင်တန်တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်ချထားလိုက်သည်။

“ဝင်းကို သွားမယ်”

ပြောပြီးပြီးချင်း ဆိပ်ပြင်သို့ခြေလှမ်းစသည်။ အနီးကပ်လာသည်

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြော

စားပွဲထိုးလေးကို ...

“ပိုတာလိုတာ နောက်မှရှင်းမယ် အသေးလေး ... ဒီစားပွဲ သိမ်း
လိုက်တော့”

ငေးကြောင်ကြည့်ကာကျန်ခဲ့သည့် ယုယခင်နှင့်သူမအဖော်ကို ဂရုမစိုက်
တော့။ ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးသဖြင့် ... အကြောင်းသိသည့် ဝင်းကိုက
အပြေးတပိုင်း တံခါးဖွင့်တက်ရသည်။

ဝင်းကို ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ဝေါးခနဲအသံမြည်အောင် ကားကို
မောင်းထွက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဟိုမှာ ယုယခင်တို့ကျန်နေခဲ့တယ်လေ”

“သူတို့ဖာသာလာတာ ... သူတို့ဖာသာ ပြန်လိမ့်မပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ... ”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ ... သူတို့ကို ငါခေါ်လိုက်တာမှမဟုတ်တာ”

ဆိုင်ထဲတွင် ယုယခင်ကတော့ ... အံကျိတ်ကာ ... မဲပြုံးပြုံးရင်း

နိုး၏ ကားနောက်မီးကိုကြည့်၍ ကျန်နေခဲ့သည်။

ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း အိမ်အဝင်ဝမှ ...

“မမ ... ”

ညွှန်ခန်းထဲမှ မည်သူမျှမရှိ။ သူ့အစ်မအိမ်ခန်းကို သွားကြည့်သည်။
မတွေ့ ...

စာဖတ်ခန်း ... ဘုရားခန်း ... ထမင်းစားခန်း ... မီးဖိုခန်း

ချီးခန်း ... အားကစားလေ့ကျင့်ရာအခန်းများကို ကြည့်သည်။ မတွေ့။

အိမ်သာဘက်သို့သွားရန်အပြင်တွင် အိမ်နောက်ဘက်မှ ပန်းပင်စိုက်

ခက်ရင်းကိုကိုင်၍ ဝင်လာသော သူ့အမေနှင့်တိုးသည်။

“ဟဲ့သား ... ဘာရှာနေတာလဲ”

“မမကိုရှာနေတာ”

“မနက်ကတည်းက သူ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဘုရားဖူးထွက်သွားတယ်

“ဟာဗျာ ... ကြာမှာလား”

“တစ်ပတ်ဆယ်ရက်တော့ ကြာမှာပေါ့”

“သွားပြီ ... တမေ့တမောပဲ”

“မင်း ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

ယောက်ယက်ခတ်နေသည့်သူ့ကို သတိထားမိသည့် သူ့အမေက သံသယမျက်လုံးများနှင့်ကြည့်ကာ မေးသည်။

သူ ... ပြော၍မဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသည်။ သူ့အမေကိုပြောလျှင် သူ့အဖေပါ သိသွားလိမ့်မည်။ သူ့အဖေသိလျှင် ပြဿနာက ရှုပ်ထွေးသွားနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အမေကိုပင် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားလိုက်သည်။

အိပ်ပျော်သွားလျှင် လတ်တလောဒေါသတွေ သိချင်စိတ်တွေ အရည်ပျော်သွားမည်တွေးကာ ခုတင်ပေါ် ပတ်လက်လှဲလိုက်ပြီး အိပ်ပျော်ရန်ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် ... အိပ်မရ ...

သူနှင့်ပန်းအိအိဖြူကြားတွင် သူ့အစ်မ ဘာကြောင့်ဝင်ရောက်စွက်စက်နေရသည်ကို သူ မတွေးတတ်တော့ ... သူ့အစ်မနှင့် ပန်းအိအိဖြူဘယ်လိုပတ်သက်နေသလဲ ... တွေး၍လည်းမရ ...

ယုယခင်က ... သူ့ရင်ထဲမှာပူလောင်နေသည်ဟု ပြောခဲ့စဉ်က မတုန်လှုပ်ခဲ့ ... ခုတော့ ...

သူ ... ကိုယ်ချင်းစာရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။

ခွင့်လွှတ်ပါ ... ယုယခင် ...

ရင်တွင်းခံစားချက်ဆိုတာ ... လိုသလို ပြုပြင်ယူလိုရတဲ့အရာ မဟုတ်ဘဲမို့ ...

အခန်း (၁၃)

စတိုးဆိုင်လေးထဲ သူလှမ်းဝင်လိုက်သည်။ စာရင်းတွေတွက်နေရာမှ သူ့အဖေအသစ် ဝင်လာသည်အမှတ်နှင့် ပန်းအိအိဖြူမော့ကြည့်သည်။ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း သူမမျက်နှာပေါ်တွင် အံ့သြဝမ်းသာရိပ်တို့ ဖြတ်သန်းသွားသည်။

ပြီး ... ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေဆယ်လိုက်ကာ ပြုံးပြရင်း ...

“ဪ ... ကိုစိုးမိုးပါလား ... လာလေ”

သူလည်းပြန်ပြုံးပြရင်း သူမရပ်နေသည့် ကောင်တာရှေ့တွင် သွားဆီလိုက်သည်။ သူမကပင် ...

“ခဏလေးနော် ကိုစိုးမိုး”

ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားသည်။ ခဏအကြာတွင် ပြန်ထွက်လာသည်။

“အိမ်ထဲကိုဝင်ပါလား ကိုစိုးမိုး ... မေမေကလည်း တွေ့ချင်လို့တဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ပန်းအိအိဖြူခေါ်ရာနောက်သို့ သူ လိုက်သွားရသည်။

ဧည့်ခန်းကျယ်တစ်ခုထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို ဆောက်သားနှင့်အကွက်ဖော်ကာ ... ကျွန်းပါကေး အပြည့်ခင်းထားသည်။

ဧည့်ခန်းအစွန်းဘက်တွင် ဆိုဖာဆက်တီတစ်ခုချထားသည်။ ဆက်တီခုံတစ်ခုနှင့် ပန်းအိဖြူအမေကို ပုတီးထိုင်စိပ်နေလျက်တွေ့ရသည်။

“လာ ... သား ... ထိုင်”

အပြုံးဖြင့်ဆီးကြို နေရာပေးသည်။ ဆက်တီခုံတစ်လုံးတွင် စိုးမိုးသူ လည်း ဝင်ထိုင်သည်။

“အန်တီတို့က သားကို အမြဲသတိရနေကြတာ”

သူက ပြုံးရုံသာပြုံးလိုက်သည်။ ပန်းအိအိဖြူက အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင် သွားသည်။ အခန်းမှာ ... အဲကွန်းတပ်ထား၍ အေးစိမ့်စိမ့်လေးဖြစ်နေသည်။ ဖုန်တစ်မုန်မရှိ ... ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းတောက်ပြောင်နေသည်။ နံရံအရောင်နှင့်လိုက်ဖက်ညီသည့် ပိုးပြတင်းပေါက်ခန်းစည်းများ တပ်ဆင်ထား သည်ကို သတိပြုမိသည်။

“သမီးကြီးတောင် အပြင်ထွက်သွားတယ်၊ သားကိုလည်း သိပ်တွေ့ ချင်နေတာကွယ် ... မင်းကလည်း ဟိုညကတည်းက တစ်ခါတည်းပျောက် သွားတာလေ”

သူက အားနာပြုံးလေး ပြန်ပြုံးပြရပြန်သည်။

သားက ဘယ်မှာနေတာလဲ ... ဘာအလုပ်လုပ်လဲ ... ကျောင်းသား လား ... ဘာနဲ့ကျောင်းပြီးတာလဲ ... မိဘများက ဘာလုပ်ကြသလဲ စသည် ဖြင့် စုံအောင်မေးခွန်းဖွဲ့လေသည်။

Sunkist နှစ်ပူးနှင့် ကိတ်မုန့်ပန်းကန်ကို ... လင်ပန်းပေါ်တင်ကာ ပန်းအိဖြူ ပြန်ထွက်လာသည်။

“သောက်ပါဦး”

ပန်းအိဖြူက စတိုးဆိုင်ဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။

“အဲဒီလိုပဲကွယ် ... သမီးငယ်က အလုပ်နဲ့လက် သိပ်မပြတ်ရတာ ဘူး၊ ဆိုင်ကို ... သူပဲ အဓိကဦးဆောင်နေရတာဆိုတော့လေ”

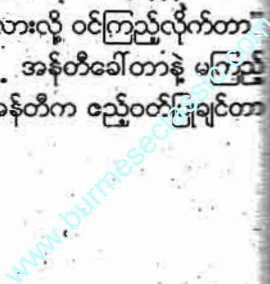
“ဟုတ်ကဲ့”

“သောက်လိုက်ပါဦးကွယ်”

စိုးမိုးက အအေးပူးကိုယူ၍ ဖောက်သောက်လိုက်ကာ ...

“ကျွန်တော်က တီရှပ်အသစ်တွေများရှိလားလို့ ဝင်ကြည့်လိုက်တာ”

“ဪ ... ဒါဆိုကြည့်လေ သားရဲ့ ... အန်တီခေါ်တာနဲ့ မကြည့် လိုက်ရဘူးပေါ့၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... အန်တီက ဧည့်ဝတ်ပြုချင်တာ ပါ၊ သမီးရေ ... ”

“ရှင် ...”

ပန်းအိဖြူ မှန်တံခါးတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်လာသည်။

“မောင်စိုးမိုးသူက တီရှပ်အသစ်တွေကြည့်ချင်လို့တဲ့”

ပန်းအိဖြူက သူ့ကို ပြုံးပြပြီး ...

“လာလေ ကိုစိုးမိုး ... ဆိုင်မှာပဲ ကြည့်မှာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ မတ်တပ်ရပ်ကာ အန်တီကြီးကိုလည်းနှုတ်ဆက်ပြီး ဆိုင်ဘက်သို့ လိုက်သွားလိုက်သည်။

ပန်းအိဖြူက စတီးကွင်းဝိုင်းတွင်ချိတ်ထားသော တီရှပ် ... စပို့ရှပ် ရောင်စုံကို လိုက်ပြသည်။ စိုးမိုးသူက သူမပြသည့်အင်္ကျီများကို ကြည့်ယောင်ပြုသည်။

သူ အမှန်တကယ်ကြည့်နေသည်က အင်္ကျီများကိုရွေးချယ်ပြနေသည့် ပန်းအိဖြူ၏ လက်ချောင်းဖြူဖြူလေးများနှင့် သူမ၏ ဖြူဖွေးသောနားသယ်စပ်တွင် တွဲ၍ကျနေသည့် ဆံနွယ်လေးများကိုသာဖြစ်သည်။ ထိုအခိုက် ...

“ရွှီ ...”

လက်ခေါက်မှုတ်သံသဲ့သဲ့ကြားရ၍ အသံလာရာဘက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ လမ်းတစ်ဖက်ခြမ်းရှိ သူထိုင်နေကျ ကွမ်းယာဆိုင်မှချာတိတ်က လက်မနှင့်လက်ညှိုးကိုဝိုင်းပြီး 'OK' ပုံ လုပ်ပြနေသည်။

သူ သဘောပေါက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် ...

ပန်းအိဖြူမမြင်ရမီ လက်သီးဆုပ်ကာ ပြန်ပြလိုက်ရသည်။

“ဒီအရောင်လေးဆို ကိုစိုးမိုးနဲ့လိုက်လိမ့်မယ်”

ရိုက်နှိပ်ထားသည့်စာတန်းများကို သိပ်သဘောမတွေ့ ... ပန်းအိဖြူက သူနှင့်လိုက်လိမ့်မည်ဟု ပြောသည်ကိုတော့ ဘဝင်တွေ့သည်။

“စာတန်းမပါဘဲနဲ့ စတေကာအရုပ်ကောင်းကောင်းနဲ့ဟာတွေ မရှိဘူးလား”

“ခဏလေးနော်”

စတီခန်းလေးထဲဝင်သွားပြီး တီရှပ်အထုပ်ကြီးမကာ ပြန်ထွက်လာသည်။

“ဒါလေးကြိုက်လား”

ကျားခေါင်းကြီး ပါစပ်ဖြူထားသောပုံမှို သူမကြိုက် ...

“ကျားသတ္တဝါဆိုတာ တခြားဘယ်သတ္တဝါကိုမှ သနားတာမဟုတ်ဘူး

ဒါကြောင့်မကြိုက်”

ပန်းအိဖြူက သူ့ကိုတွေ့ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် တဖြည်းဖြည်းပြီး

သည်။

“ဒါကော ... ”

အရိုးခေါင်းပုံစတစ်ကာများ ... ဒါလည်းမကြိုက် ...

“အန္တရာယ် အမှတ်အသားတွေပဲ”

ဒုတိယအကြိမ် ပန်းအိဖြူပြုံးသည်။

စောစောကပြုံးစဉ်က သွားတက်မပေါ် ... ယခုပြုံးတော့မှ သွားတက်

စွယ်ဖွေးဖွေးလေး ပေါ်လာသည်။

“လှလိုက်တာနော် ... ”

သူ ... နှုတ်မှယောင်ယမ်းပြီး ထွက်သွားသောအသံကြောင့် ပန်းအိဖြူ

က လှည့်ကြည့်သည်။ နှုတ်မထိမ်းသိမ်းနိုင်သူအဖြစ် ပန်းအိဖြူ သူ့ကိုငြိုငြင်

သွားမှာစိုးသည်။ ထို့ကြောင့် လက်ထဲမှတီရှပ်ကိုကြည့်ချင်ယောင် ကမန်းကတန်

ဆောင်ကာ စတစ်ကာကို လက်နှင့်ပွတ်သပ်နေလိုက်သည်။

ထိုအခါမှ ပန်းအိဖြူက အသံထွက်သည်အထိ ရယ်တော့သည်။

သူ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခိုက် ... ကောင်မလေးတစ်အုပ် ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်လာသည်

ပန်းအိဖြူက ...

“ရွေးထားနှင့်နော်”

ပြောပြောဆိုဆို ကောင်တာဘက်သို့ ပန်းအိဖြူထွက်သွားသည်။

စိုးမိုးသူ ထိုအခါမှပင် သက်ပြင်းချပြီး ... စတစ်ကာပုံကို ပွတ်သပ်နေ

မိသောအင်္ကျီကို ပြန်ငုံကြည့်မိသည်။

“ဟာ ... ”

သူပွတ်သပ်နေသည့် စတစ်ကာမှာ ...

ကိုယ်ဟန်ပြမယ်တစ်ဦး၏ပုံ ....

ဘစ်ကနီဝတ်စုံလေးနှင့် ...

ခုမှ ... ပန်းအိဖြူ သူ့ကိုဘာကြောင့်ရယ်သလဲ ... သဘောပေါက်

ပြီး ... ပြန်၍မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာပင် ရှက်နေမိတော့သည်။

ထို့ကြောင့် ...

ပန်းအိဖြူကိုချစ်နေကြောင်း ဖွင့်ဟရန်အတွက် ထုတ်နေသမျှ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်များလည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဘယ်ရောက်ကုန်မှန်းမသိ တော့။ ပန်းအိဖြူ သူ့ထံသို့ ပြန်လှည့်လာသည့်အခါတွင်မူ ...

“ဟိုလေ ... ကျွန်တော်က အရုပ်သိပ်မရိုင်းဘူးဆိုရင် ဝတ်ပါတယ်၊ အိဖြူပဲ ကျွန်တော့်အသားရောင်နဲ့လိုက်ဖက်မယ့် တီရှပ်ငါးထည်လောက်ရွေးပေး ငါလား”

မရသာ ... ရသာလေး သူ့အလိုဆန္ဒနှင့် သူမ ရွေးချယ်မှု တစ်ထပ် ထည်းကျမကျ တီရှပ်ငါးထည်ဖိုးအကုန်ခံကာ စူးစမ်းလိုက်ရတော့သည်။

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် သူနှင့်ဝင်းကိုပါ ကြောင်အမ်းအမ်း ခြစ်သွားရသည်။

ယွန်းမေဇင်မှယွန်းမေဇင်အစစ် ... အမျိုးသားတစ်ယောက်နှင့် နှစ်ထိုင်နေသည်။ သူတို့ ဆိုင်ထဲမဝင်လာမီကပင် ကြိုတင်မြင်ထားဟန်တူ သည်။ လိုအပ်သည်ထက်ပို၍ သရုပ်ဆောင်ပြနေသော အိုက်တင်များက သိသာ နေသည်။

ဘယ်လိုလဲဟူသောသဘောနှင့် ဝင်းကိုက သူ့ကိုလှမ်းကြည့်သည်။

ပြည်ဖုံးကားချပြီးသည့် တစ်ခန်းရပ်ပြဇာတ်မို့ ဂရုပြုနေရန်အကြောင်း ခန့်ဟု တွေးမိသည်။ ပြီး ... သူနှင့် ဘာပတ်သက်မှုမှရှိတော့သည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ... ပလူးပလဲ ယွန်းမေဇင်တို့အတွဲ စားပွဲဘေးကပ်လျက် စားပွဲကို မဝင်ရွေးချယ်ထိုင်လိုက်သည်။ ယွန်းမေဇင်ထံမှ ရယ်သံလွင်လွင်လေး ပျံ့လွင့် သာသည်။ တမင်လုပ်ရယ်သံမှန်း သိသာလှသည်။

“မောင် ... စားလေ”

“ဟင့်အင်း ... ချစ်ခွံ့ကျွေးမှ”

“မောင်ကတော့ ပိုပြီကွယ် ... တကယ်ပဲ ... ဟင်း ... ဟင်း
ဝင်းကိုက အော်ဂလီဆန်ဟန်နှင့် ချောင်းဟန်သည်။

“တချို့ကကြောင်တယ်နော် ... မောင်”

“ဘယ်လိုကြောင်လို့လဲ”

“ပြောရရင် ဟာသဖြစ်ဦးမယ်”

“တကယ်ရယ်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ပြောလေ”

နားမစိုက်သော်လည်း ကြားနေရသည်။ သူငယ်ချင်းမင်းထွဋ်မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။ သူ့ညီမဝမ်းကွဲ ကံချင်တိုင်းကနေပုံကိုလည်း ပြလိုက်ချင်သည်။ စိုးမိုးက ယွန်းမေဇင်ကို ခွာခဲ့သည့်အတွက် မင်းထွဋ်နှင့် အခြေအတင်ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။

“ယွန်းမေဇင်မှာ ... နှလုံးသားတွေ ပဒေသပင်သီးသလိုရှိနေတာ မင်းလက်တွေ့မြင်ပြီနော် ... ဝင်းကို”

ဝင်းကိုကနှုတ်နှင့်မဖြေ ... မဲ့ပြခြင်းဖြင့်သာ တုန်ပြန်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခပ်ဝေးဝေးမှ အရိပ်ဝါးဝါးတစ်ခု ဝဲလွင့်လာသလိုမျိုး လျှောက်လှမ်းလာသည့် ယုယခင်ကိုလှမ်းမြင်သည်။

စိုးမိုးနှင့်ဝင်းကိုတို့ ထိုင်နေရာဝိုင်းအနီးအထိ လျှောက်လာသည့် ယုယခင်က ဝင်မထိုင်သေးဘဲ မေးခွန်းနှင့်စသည်။

“ကိုကို ... ယုယကိုစိတ်ဆိုးတုန်းပဲလား”

စိုးမိုးက ဖြေချင်စိတ်မရှိ၍ ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ... ယုယထိုင်ခုံတစ်လုံးကိုသာ ဆွဲယူ၍ထိုးပေးလိုက်သည်။

ယွန်းမေဇင်တို့ထံ အာရုံရောက်နေသည့် ဝင်းကိုက ယုယခင်အကြားမှ မော့ကြည့်ကာ ...

“ယုယပါလား ... ဘာသောက်မလဲ ညီမလေး”

ယုယခင်က မေးသူဝင်းကိုကိုမဖြေဘဲ ... မမေးသူ စိုးမိုးဘက်သို့ လှည့်၍ ...

“ရင်ထဲမှာပူနေတယ် ကိုကို”

“ဝေ့မနေနဲ့ကွာ ... အအေးပဲသောက်မှာမဟုတ်လား”

ယုယခင် မျက်နှာခပ်ညိုညိုနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့ကြောင့်
ခွဲထိုးလေးတစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်၍ ...

“ညီလေးရေ ... နို့သစ်ခွတစ်ခွက်”

သူမအကြိုက် နို့သစ်ခွအအေးကို မမေ့သေးကြောင်း သတိထားမိ
ဖြင့် ယုယခင်မျက်နှာ အနည်းငယ်ပြန်လန်းဆန်းလာသည်။

“ကိုကို”

“အင်း ... ”

“မမကို ရန်သွားတွေ့သေးလား”

“တွေ့စရာလား ... ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ်တောင် မအားဘူး”

“ဪ ... ကိုကိုတို့အလုပ်ရှုပ်နေပြီပဲ ... ကိုကိုတို့ဆိုင် ဘယ်
ဘွင့်မှာလဲ ... ဖွင့်ပွဲမှာ ယုယကိုမဖိတ်တော့ဘူးလား”

“ဘာဆိုင်ဖွင့်ပွဲမှမလုပ်တော့ဘူး၊ ပစ္စည်းအစုံတင်ပြီးရင် စရောင်းတဲ့
ဟာ ... စဖွင့်တဲ့နေ့ပဲ”

“ဟင် ... ကိုကိုဟာကလည်း ... ဘယ်လိုကြီးလဲ”

စိုးမိုးက ဘာမှပြန်မပြော ... နဖူးစပ်တွင်သီးလာသော ချွေးစက်
ကိုသုတ်ရန် တစ်သျှူးထုတ်နေစဉ် ယုယခင်က သူမလက်ထဲအသင့်ရှိနေ
သည့် တစ်သျှူးစဖြင့် သုတ်ပေးရန်ပြင်သည်။ သူမက မသုတ်မခံဘဲ သူမလက်ထဲ
ဆွဲယူ၍ ကိုယ်တိုင်တို့သုတ်လိုက်သည်။

သူတို့ပြောသမျှ ငြိမ်ပြီးနားစွင့်နေသည့် ယွန်းမေဇင်က သူတို့လှုပ်ရှား
အစအဆုံးကိုကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုံ့သွားသည်။ ဝင်းကိုက ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ဝင်
လာသည်။ ယွန်းမေဇင်ကို ရွံ့ချင်တာလည်းပါပေလိမ့်မည်။

“မင်းကလည်း ... ယုယခင်က ယုယချင်တာကို အရင်လိုပဲငြိမ်ခံ
လိုက်ပါတော့လား ... ခုမှ ပဲများနေတယ်”

ယွန်းမေဇင် နှုတ်ခမ်းပါမဲ့ကျသွားသည်။

စိုးမိုးစိတ်ထဲတွင် ယွန်းမေဇင်ကို အရွံ့တိုက်ချင်စိတ်ဖြစ်လာသည်။

“ကြောင့် ... ”

“သောက်လိုက်ဦးလေ ယုယ”

သူမမျက်နှာအမူအရာကိုကြည့်ပြီး ယုယခင်လည်း သွက်လက်ကာ

ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာသည်။ ယုယခင် အအေးခွက်ကိုယူပြီး တစ်ဝိုက်သောက်ပြီး ချိန်တွင် ...

“ကိုကိုလည်း သောက်ချင်လာပြီ”

ယုယခင်က လှပစွာပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ... စိုးမိုးကိုအအေးတိုက်သည်။ တယုတယပြုစုသလိုမျိုး

ဂရုတစိုက်တိုက်ခြင်းမို့ ...

ယွန်းမေဇင်က အလျှင်အမြန်ငွေရှင်းပြီး ... ဆောင့် ... ဆောင့် ဆောင့်နှင့် ... ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသည်။ ယွန်းမေဇင်နှင့်အတူပါလာသူမှာ ယွန်းမေဇင် ဘာကြောင့်ဒေါသထွက်သွားသည်ကို နားမလည်နိုင်စွာနှင့် ပါသွား ရှာသည်။

စိုးမိုးနှင့်ဝင်းကိုတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိသွား သည်။ ပြီး ... ပြိုင်စွာပြုံးလိုက်မိကြသည်။ ယုယခင် အထာပေါက်မည်မို့ သဖြင့် အသံထွက်ကာမရယ်ရဲကြ ...

စားပွဲထိုးလေးများက ... စိုးမိုးနှင့်ယုယခင်တို့အတွဲကို အားကျစွာ ငေးကြည့်နေကြသည်။

အကြောင်းမသိသဖြင့် အကောင်းမှတ်ကာကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ယုယခင်၏အယုအယကိုခံနေသည့် စိုးမိုးက ယုယခင်နေရာတွင် ပန်းအိအိဖြူကိုအစားထိုးကာ စိတ်ကူးယဉ်နေသည်ကိုသာ ... အားလုံးသိကြ မည်ဆိုလျှင် ...

အခန်း (၁၄)

စိုးမိုးသူ ... ဧည့်ခန်းထဲတွင် ဂျာနယ်ဖတ်နေစဉ် အိမ်ရှေ့မှ လူခေါ်
ဘဲလ်မြည်လာသည်။ သူတစ်ယောက်ထဲ အိမ်စောင့်ဖြစ်နေသဖြင့် တံခါးဖွင့်
ပေးရန် ထလာခဲ့သည်။

“ဟာ ... ကိုဆန်းထွဋ်ဦး”

သံဘာဂျာတံခါးအပြင်ဘက်မှ ဆန်းထွဋ်ဦးက သူ့ကိုပြန်ပြုံးပြသည်။
သံဘာဂျာတံခါးတွင် ခတ်ထားသည့်သော့ကလောက်ကို ဖွင့်ပေးရင်း ...

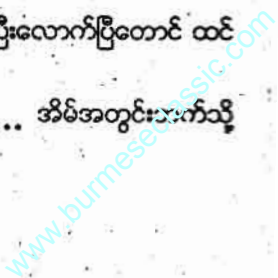
“ပျောက်လှချည်လားဗျ ... ခင်ဗျားအိမ်သွားတော့လည်းမရှိ ...
အိမ်လည်းမလာဆိုတော့ ... ခင်ဗျားကိုပြောထားတဲ့အခြေအနေကို ဘာမှ
ဆော်ရဘူး”

ဆန်းထွဋ်ဦးက အိမ်ထဲဝင်လိုက်လာရင်းမှ ...

“ဟုတ်တယ်ဗျာ ... နည်းနည်းလောဘတက်သွားတာနဲ့ နယ်စပ်
ဘက်ကကို အရေးပေါ်ထွက်သွားတာ ... ဟိုမှာလည်း ကြာသွားတယ်၊
အားနာလိုက်တာဗျာ ... စိုးမိုးကိစ္စကိုတောင် ကိုယ် ဘာမှမကူညီသွားနိုင်ခဲ့
ဘူး”

“ဟုတ်လား ... ကျွန်တော်က ပြောပြီးဆိုပြီးလောက်ပြီတောင် ထင်
နေတာ”

ဆန်းထွဋ်ဦးက ဧည့်ခန်းတွင်ဝင်ထိုင်ရင်း ... အိမ်အတွင်းသက်သို့

ဝေဝဲကြည့်ကာ ...

“အန်ကယ်တို့အန်တီတို့ရော မမြင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်ကလွဲပြီး အိမ်မှာရှိတဲ့လူကုန် ဘုရားသွားကြတယ်လေ”
“ဪ”

“ကဲ ... ဘာသောက်မလဲ ... အအေးလား ... အပူလား”

“တော်ပြီ ... အပြင်မှာ စားသောက်လာခဲ့ပြီ”

“ပန်းအိဖြူနဲ့ကျွန်တော်တောင် တော်တော်လေးခင်မင်နေပြီဗျ”

“ဗျာ ... ”

ဘာမှအံ့သြသင့်စရာမရှိသည့်စကားကို ဆန်းထွဋ်ဦးတစ်ယောက် အလွန်အမင်းအံ့အားသင့်သွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ မျက်နှာလည်း ပျက်သွားသဖြင့် သူစဉ်းစားမရဖြစ်သွားသည်။

“ဘာလို့လဲ ကိုဆန်းထွဋ် ... သိပ်အံ့သြစရာကောင်းနေလို့လား”

“ဪ ... အဟင်း ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ပန်းအိဖြူလို ဆတ်ဆတ်ကျွမ်းကျွမ်းကလေးကို အချိန်တိုတိုအတွင်း စိုးမိုးက ခင်မင်သွားအောင် လုပ်နိုင်လို့ နည်းနည်းအံ့သြသွားတာပါ”

ဆန်းထွဋ်ဦးက သူလွယ်ထားသောကျောပိုးအိတ်ထဲမှ အထုပ်တစ်ထုပ် ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ...

“စိုးမိုးကိုပဲ ပေးခဲ့တော့မယ် ... အန်ကယ်ကိုပေးပေးပါ။ ပြီးတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လာတွေ့သွားတယ်လို့ပါ ပြောပေးပါဗျာ”

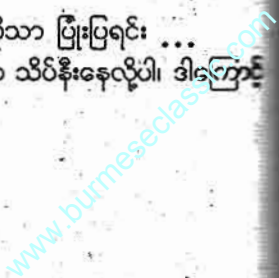
ဆန်းထွဋ်ဦး၏ ပြောင်းလဲသွားသော အမူအရာများကိုကြည့်၍ စိုးမိုး ရင်ထဲတွင် ကသိကအောက်ဖြစ်သွားသည်။ ယခင်က ဆက်ဆံရေးမျိုးမဟုတ် သည်မှာ သေချာနေသည်။

“ကဲ ... ကိစ္စလေးတွေရှိသေးလို့ ကိုယ့်ကိုပြန်ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟာ ... ဖြည်းဖြည်းပေါ့ဗျာ ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ခဏနေ ရင် ဖေဖေတို့ရောက်လာတော့မှာပါ”

ဆန်းထွဋ်ဦးက ဟန်လုပ်အပြုံးတစ်ခုကိုသာ ပြုံးပြရင်း ...

“မဖြစ်လို့ပါဗျာ ... သွားရမယ့်အချိန်က သိပ်နီးနေလို့ပါ။ ဒါကြောင့် ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ပြောလည်းပြော ... ထလည်းထွက်သွားသည့် ဆန်းထွဋ်ဦး၏ ကျောပြင်ကို အဓိပ္ပါယ်မဲ့ငေးမောကြည့်နေမိလေသည်။

စိုးမိုးသူတစ်ယောက် ကားကို ဦးတည်ရာမဲ့လျှောက်မောင်းနေသည်။ ဘေးခုံတွင် ကျောမှိုကိုနောက်လှန်လျက် အိပ်၍လိုက်ပါလာသော ဝင်းကို ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ မနက်ကတည်းက ဝင်းကို ကို ကားပေါ်ခေါ်တင်ကာ တစ်မြို့လုံးအနှံ့ လျှောက်ပတ်မောင်းနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဓာတ်ဆီဖြည့်ချိန်နှင့် ထမင်းစားချိန်မှလွဲလျှင် ရပ်နားခြင်းမရှိ။ တစ်ယောက်ယောက်က တာဝန်ပေးစေခိုင်းသလိုပင် ... မရပ်မနားလျှောက်မောင်းနေသည်။ ဝင်းကိုက အိမ်ပြန်ရန်ပြောသော်လည်း သူကတော့ ငြင်းဆန်ဆဲပင်။ နောက်ဆုံးတော့ ဝင်းကိုတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းဟောက်သည့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားတော့သည်။ သူ့ကို ကားပတ်မောင်းပြီး ချောသိပ်နေသည်ဟု ထင်မှတ်နေသလားမသိ။

“ကွီ ... ”

“ဟဲ့ ... သောက်ခွေး”

အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ဝင်းကိုက ...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မင်းပြောတဲ့ခွေးတစ်ကောင် အတင်းဖြတ်ပြေးလို့လေ”

“ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ”

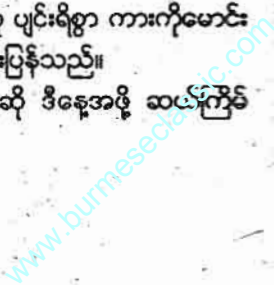
“ဖိုးစိန်လမ်း”

“နီနားကို ဒီနေ့ငါတို့ဖြတ်တာ ဆယ်ကြိမ်မြောက်ထင်တယ်”

“အင်း ... ဟုတ်မယ်ထင်တယ်”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် အဖြေစကားနှင့်အတူ ပျင်းရိစွာ ကားကိုမောင်းနေသည်။ စိုးမိုးကိုကြည့်ရင်း ဝင်းကိုက ခေါင်းယမ်းပြန်သည်။

“မင်း ဒီလိုခေါင်းယမ်းတာလည်း ဒါပါနဲ့ဆို ဒီနေ့အဖို့ ဆယ်ကြိမ်မြောက်ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ထားပါဦး ... ဘာဖြစ်လာလဲလို့ မင်းကိုငါမေးတာ အခါနှစ်ဆယ် ကျော်ပြီ၊ မနက်ကတည်းက ဘာမှပြန်ဖြေသေးဘူး၊ မင်းမဖြေချင်လည်းနေ တော့ ... ညနေ(၅)နာရီဆိုရင်တော့ ငါ အိမ်အရောက်ပြန်ရမယ်၊ ငါ့အမေ မှာလိုက်တာ မင်းလည်းကြားတယ်မဟုတ်လား”

“အေးပါကွာ ... အင်း ... လူတွေ ... မကောင်းဘူးကွာ”

“ဘယ်လူတွေက မကောင်းတာလဲ ... ငါ့ကိုပြောတာလား၊ ဒီလောက် မင်းရဲ့ရှူးကြောင်ကြောင်လုပ်သမျှ လိုက်ပေါပေးနေတဲ့ ... မင်းဒဏ်ကိုအခံရဆုံး သူငယ်ချင်းကို မင်းမို့ပြောရက်တယ်ကွာ”

စိုးမိုးက ဝင်းကို ကို ပြုံးကာဠဲကြည့်ရင်း ... ဘာမှပြန်မဖြေ၊ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်သောက်သည်။ ဝင်းကိုကလည်း သူ့အကြိုက်ဆုံး ကွမ်းတစ်ယာကို ထုတ်ဝါးလိုက်သည်။

“ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးခံစားနေရတယ်ကွ ... တစ်ဆို့ဆို့ကြီးလိုလို အရာရာကိုနားမလည်တော့သလိုလို”

“အင်း ... ခုမှ နည်းနည်းလေး မြွက်ဟတော်မူတော့တယ်၊ ဆက် ပြောသူငယ်ချင်း ... ပြောလေ”

စကားစရတုန်းလေး အဆက်ပြတ်သွားမှာစိုးသဖြင့် ... ဝင်းကိုက အတင်းမြှောက်ပေးသည်။

“မင်းပြောခဲ့သလိုပဲ ... ကိုဆန်းထွဋ်ဦးကို ငါ ယုံကြည်လို့မရတော့ ဘူး”

“ငါထင်တယ်လေ ... ”

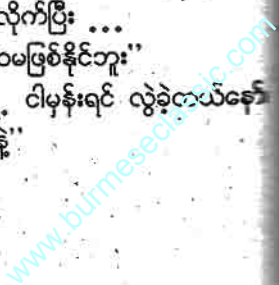
“ဒီလူရဲ့အမူအရာတွေ တစ်မျိုးပြောင်းနေခဲ့တာကြာပြီ၊ ပန်းအိအိဖြူ နဲ့ ဆက်စပ်ပြီးမှပေါ့”

“အဲဒါလည်း ငါထင်ခဲ့ပြီးသားပဲလေ၊ သူပါ ပန်းအိအိဖြူကို ကြိုက် ချင်ကြိုက်နေနိုင်တာပေါ့”

ဝင်းကိုကို စိုးမိုး ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါကတော့ ... လုံးဝ ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“မင်းကလည်း ... ဝင်းကိုပါကွ ... ငါမှန်းရင် လွဲခဲ့တယ်နော် နောက်မှ မင်း ... မျက်ရည်နဲ့မျက်ခွက်မလုပ်နဲ့”

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြွ

“လုံးဝကိုမဟုတ်ဘူးကွာ ... ဒီနေ့ ... ငါ့မျက်နှာပူလို့ လုပ်မိလုပ်ရီလုပ်တဲ့သဘောနဲ့ ကားလျှောက်မောင်းနေတာ ... ဆိုင်မှာလည်း ထိုင်မရ ... အိမ်မှာလည်း မနေချင်ဖြစ်နေလို့”

“ပန်းအိအိဖြူကို အဲဒီလူ သွားပြီးကတုန်းကတိုက်လုပ်တာလောက် စာတော့ ဘာမျက်နှာပူစရာရှိလို့လဲကွာ”

“ဟာ ... မင်းပြောတာနဲ့ရှုပ်ကုန်ပြီ”

“ဘာများရှုပ်စရာရှိလို့လဲကွာ ... တွေးတတ်ရင် ရှင်းရှင်းလေးပါစိုးမိုးရာ”

“မျက်နှာပူလို့ပါလို့ ငါအရိပ်ပြနေတာကို မင်းအကောင်မထင်နိုင်ဖြစ်နေလို့ ရှုပ်ကုန်တာကိုပြောတာကွာ”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို”

“အေး ... ပန်းအိအိဖြူကို ကိုဆန်းထွဋ်ဦးက ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ မှန်မဟုတ်ဘူးလို့ ... အပိုင်ပြောနိုင်တဲ့အကြောင်း ငါ့မှာရှိနေလို့ကွာ”

ဝင်းကိုတစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့် မျက်လုံးအစုံပင် အရောင်ထက်လာသည်။ စိုးမိုးက ဆက်ပြောသည်။

“ဒီနေ့ပဲ ကိုဆန်းထွဋ်ဦးနဲ့ငါ့အစ်မ စေ့စပ်လိုက်လို့ကွာ ... ”

“ဟေ ... ”

ကားကို ထုံးစံအတိုင်း ကွမ်းယာဆိုင်ဘက်အခြမ်းတွင် မရပ်တော့ဘဲ ပန်းအိအိဖြူတို့စတိုးဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ပန်းအိအိဖြူက မှုတ်မထင် လှမ်းကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ တံခါးဖွင့်ပြီးဆင်လိုက်သည်။

ထိုအခါမှ သူမုန်းသိပြီး ပန်းအိအိဖြူမျက်ဝန်းလေး အရောင်လက်သွားသည်ဟု သူ ... ထင်လိုက်မိသည်။

မှန်ဘီဒီပေါ့လက်ထောက်ပြီး လှမ်းကြည့်နေသည်။ အနီးသို့ရောက် ... ပန်းအိအိဖြူက ပြုံးပြကာ ...

“ကိုစိုးမိုး ... ဘယ်ကလှည့်လာတာလဲ”

“ဒီကိုပဲ တမင်လာတာပါ”

“ဪ ... တီရှုပ်ရွေးဦးမလို့လား”

“ဟာ ... ဗျာ”

သူ့ရှက်ပြီး ယောင်ယမ်းအော်သည်ကို ပန်းအိဖြူက သဘောကျကာ သွားတက်လေးများပေါ်သည်အထိ ပြုံးလေသည်။

ဟိုတစ်ခါက သူတီရှုပ်ရွေးစဉ် ဘစ်ကနီဝတ်မော်ဒယ်ပုံ စတစ်ကာက ပွတ်သပ်ရင်း လှလိုက်တာဟုပြောမိသည်နှင့် ရောယောင်ထင်စေမိလိုက်သည် ပန်းအိဖြူကလည်း ပြန်ကာနီးတွင် နောက်တစ်ခါလာဝယ်လျှင် သူကြိုက်သည့် ပုံပါသည့်အင်္ကျီကို မရလိုက်မဖြစ်ရလေအောင် ... ချန်ထားမည်ဟုပြောကာ နောက်ပြောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခု ထိုစကားကို ပြန်၍အစဖော်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

“အိဖြူ”

ပန်းအိအိဖြူ သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။ သူက ပြောသင့်မပြောသင့် ခဏတာချိန်ဆနေလိုက်ပြီးမှ ...

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် အိဖြူကို ကျွန်တော် စကားနည်းနည်းလောက် ပြောချင်တယ်”

သူ့အမူအရာနှင့် စကားအသွားအလာကိုမှန်းဆပြီး ... ပန်းအိဖြူ မျက်လွှာချသွားသည်။ ထို့နောက်မှ အသာငဲ့ကြည့်ရင်း ...

“အခုလည်း ကိုစိုးမိုးစကားပြောနေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ ... အခုပြောတာက အကျွန်တော် ထပ်ပြောမယ့်စကားက ... ဟိုဗျာ ... ဘယ်လိုပြောရမှန်းတော့ မသိတော့ဘူး”

ပန်းအိဖြူက စိတ်ဝင်စားလာဟန်နှင့် မျက်လုံးလေးဝိုင်း၍ နားထောင်နေရာမှ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရှည်းစားစကား တစ်ခါမှမပြောသေးသည့် လူပျိုပေါက်လေးလိုဖြစ်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အားမလိုအားမဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခိုက် ... ဈေးဝယ်မည့်ကောင်မလေးတစ်အုပ် ဆိုင်ထဲဝင်လာသည်။ စကားအဆက်ရခက်နေသည့် စိုးမိုးသူတစ်ယောက် လုံးဝဆက်မချင်သွားတော့သည်။

“ခဏနေနော် ... ဆိုင်မှာက အကူမရှိဘူးဖြစ်နေတယ် ... အကူကောင်မလေးကို အပြင်လွှတ်ထားရလို့”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြုစဉ် ပန်းအိဖြူက အလှကုန်ကောင်တာနောက် သွား
ဆိုင်သည်။ အလှကုန်ကောင်တာရှေ့တွင် စောစောကဝင်လာသည့် ကောင်မလေး
အုပ်စုက တိုးဝှေ့ပြီး တွတ်ထိုးနေကြသည်။

“မမရေ ... ဒီမိတ်ကပ်ဗူးလေးက ဘယ်လောက်လဲ”

“အဲဒါ ဈေးနှုန်းကပ်ထားတယ်လေဟာ ... ကြည့်ပါလား။ အဲဒါ
ကတည်းက ဘော်ဒီစပရေးကို အရင်ဝယ်ရအောင်”

“ဘော်ဒီစပရေးကို နင့်ဖာသာရွေးလေဟယ် ... ငါက လက်သည်းနီ
သည်းရွေးရဦးမှာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဆူညံနေတော့သည်။ အိမ်တွင် သူ့အစ်မ
တံလာဆောင်အတွက် စုဝေးရောက်ရှိလာကြည့် ညီညီမဝမ်းကွဲတွေ တစ်ပြိုင်
ပြီးကို မျက်စိနောက်နားနောက်သဖြင့် ယခုထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီနေရာ
တွင်လည်း အရွယ်တူလေးတွေ ပွက်ပွက်ညံနေသည်နှင့် လာတိုးပြန်လေသည်။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ပြန်ထွက်သွားချင်သော်လည်း ပန်းအိဖြူကို ပြောမည်ဟု
စားခဲထားသည့်စကား မပြောရသေး ... ထို့ပြင် ဖီးလ်ဂပ်ပြီး ပြောမယ့်စကား
များလည်း ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်ဖြစ်ကုန်တော့သည်။

ဆိုင်ထဲဝင်ဝင်ချင်း ပြောမိခဲ့လျှင်ကောင်းမှာ ... သို့သော်လည်း
အချိန်က သူကိုယ်တိုင်ကပြောမထွက် ... အရှိန်ယူရသေးသည်။

ယခု ဈေးဝယ်သူတစ်အုပ်ပြန်ထွက်သွားလျှင် ပြောကိုပြောမှဖြစ်တော့
မည်။ ဒီနေ့လိုအခွင့်အရေးမျိုးက ရခဲသည်။ ထို့ကြောင့် လက်လွတ်မခံချင်။
ထို့ပြင် သူရင်တွင်းခံစားရသမျှကိုလည်း တစ်နည်းနည်းဖွင့်ပြောမှဖြစ်မည်။
အထွက်အောင်သာ ကြိုးစားရတော့မည်ဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ထုပ်စည်းထိုးနေသဖြင့် ဈေးဝယ်သူ
များပြန်သွားပြီး ပန်းအိဖြူ သူ့ရှေ့ပြန်ရောက်လာသည်ကို မသိလိုက် ... ဆိုင်
ထဲပြင်ဘက်သို့ငေးရင်း တွေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီး ... ခုနကဈေးလာဝယ်တဲ့အုပ်စုကို ငေး
တော့မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်”

“ဟာ ... အိဖြူကလည်း”

“ကဲ ... ခုနကပြောချင်တဲ့စကား ... ပြောမယ်ဆိုရင် ပြောဖို့ရ

ပါပြီရှင်”

ပန်းအိဖြူက ရယ်လျှက်ပြောသည်။

“အင်း ... ပြောမှာလေ၊ ဘယ်ကစပြောရမလဲ စဉ်းစားနေတာ”

“ဘာစကားမို့ ဒီလောက်ပြောချင်နေရတာလဲ၊ ဘာလဲ ... ကူညီထားတဲ့ကားခ တောင်းချင်လို့လား”

“ဟာ ... မဟုတ်တာ”

ရှက်ရိပ်သမ်းသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ ပန်းအိဖြူ ထပ်ရယ်ပြန်သည်။ ဒီနေ့တော့ သူကချည်းရှက်နေရတော့သည်။ ဆိုင်ထဲစဝင်ချိန်မှ ယခုအထိ ခဏကြာမှ ပန်းအိဖြူက ရယ်ရိုန်သက်ကာ တည်ငြိမ်စွာပြန်ကြည့်ရင်း ...

“ဘာစကားပြောမှာလဲ”

“ရည်းစားစကား”

တကယ်ပြောထွက်တော့လည်း တဲ့တိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။

သူ့ရဲ့ထိုစကားကြောင့် အိဖြူအံ့ဩသွားမည်။ သို့မဟုတ် တခြားအရာတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာမည်ဟု သူထင်လိုက်ရာ ... မြင်ရသည်မှာ လုံလွဲမှားနေကြောင်းသိလိုက်ရသည်။

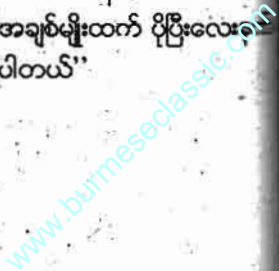
လုံးဝအမူအရာမပြောင်းလဲ ... သာမန်စကားကိုကြားရသကဲ့သို့ပင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် သူ့ကိုရင်ဆိုင်ပြန်ကြည့်နေသည်။ မဟုတ်သေး ...

စောစောလေးကတင် ... ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာနှင့် ရယ်ရွှင်မြူးနေသည့် သူမ၏ရုပ်သွင် ဘယ်ပျောက်သွားလေသနည်း။

စိုးမိုးသူရင်ထဲ တစ်မျိုးတစ်မည်ခံစားလိုက်ရသည်။ ‘အန္တရာယ်အန္တရာယ်ကို ရလိုက်သလိုလိုလည်း ရှိသွားသည်။ သို့သော် ... ခုမှတော့ မထူးပြီ။ စမိသည့်စကားကို ဆွဲဆန်ရပေတော့မည်။’

“အိဖြူကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်၊ မဟုတ်သေးဘူး ... ချစ်တယ်တာနဲ့ မလုံလောက်ဘူး။ ရင်ထဲမှာစွဲနေအောင်ခံစားပြီး ချစ်တာပါ။ ဘယ်ထိ သက်သေမျိုးပဲပြရမရ ... ကျွန်တော်ပြရဲ့ပါတယ်။ သာမန်ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ချစ်တဲ့အချစ်မျိုးထက် ပိုပြီးလေးစားချစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် အဓိကထားပြောချင်ပါတယ်”

ပန်းအိဖြူက ဘာမျှမတုန်ပြန် ...

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးဖြေ

ယခုအချိန်တွင် ပန်းအိဖြူမျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်တို့ လုံးဝပျောက်
ကွယ်သွားပြီဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းအစုံတို့ တင်းတင်းစေ့ထားသည်။

သူ့ကိုရင်ဆိုင်ကြည့်နေသော ပန်းအိဖြူ၏မျက်ဝန်းအစုံတွင် ရင်းနှီး
နိုင်တို့ပျောက်ကွယ်ရုံတင်မက မာနရိပ်များပင် စွန်းထင်းလာသလို ရှိလာသည်။

ယခင် သူနှင့်ဆုံးဖူးသောမိန်းကလေးများဆိုလျှင် ဒီလိုအခြေအနေ
ဆောက်ပါက လက်ကိုဆွဲကိုင်မိနေလောက်ပြီ။ ခုတော့ ... အိဖြူလက်ကိုဆွဲရန်
နေနေသာသာ ... မထိဝံ့မတို့ဝံ့ ဖြစ်နေရသည်။

“ဒါဆို ... ကိုစိုးမိုးကို ကျွန်မမေးမယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ”
မမျှော်လင့်သော မေးခွန်း ... အဖြေကို တစ်ခါဖူးမျှမစဉ်းစားခဲ့
ဘူးသော မေးခွန်း ... ထို့ပြင် ...

သူ ... စဉ်းစားရန်လည်း ဉာဏ်မမီဘူးဟုထင်သော မေးခွန်းဖြစ်နေ
သည်။

“စိတ်ထဲကခံစားချက်ကနေတဆင့် ပေါက်ဖွားလာတဲ့အရာကို လက်
ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုလို့မရနိုင်သလို ... စကားလုံးနဲ့ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ပြရ
လဲ အိဖြူရယ် ... အဲဒီလိုအဖြေရခက်တဲ့အမေးမျိုး မမေးပါနဲ့လား”

“ကျွန်မ ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်လို့ပါ။ နားလည်းမလည်ဘူး။ ခံစား
လို့လည်း မရဘူး။ ဒါဆို ... ကိုစိုးမိုး သဘောပေါက်မှာပါနော်”

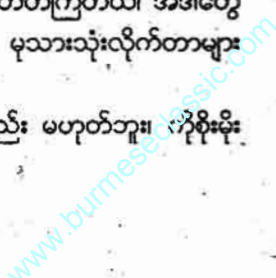
လှလှပပလေး ငြင်းလိုက်တဲ့စကား ...
လှလှပပလေး အဆုံးသတ်လိုက်တဲ့ပွဲသိမ်း ...

ဘက်ဂီယာ အပြုံးထိုးပေးလိုက်သည့်အဖြေ ...
သူ့ရင်ကို ထုရိုက်သွားသကဲ့သို့ပင် ... သူ ... လဲပြိုကျမတတ်

အားအင်တွေကုန်ခမ်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ...
ပွဲပေါင်းများစွာနွဲ့လာသည့် စိုးမိုးသူပဲလေဟု ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်

အန်ပြန်တင်းကာ ...
“လူတိုင်းလူတိုင်းမှာ အချစ်ရှိတယ်၊ ခံစားတတ်ကြတယ်၊ အဲဒါတွေ
အိဖြူမှာမရှိဘူးဆိုတာ ... ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား ... မုသားသုံးလိုက်တာများ
ထားလို့ ... ”

“ဟုတ်ရင်ဟုတ်မယ် ... မဟုတ်ရင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုစိုးမိုး

လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့တော့ ခံစားလို့ရပါတယ်”

စိုးစိုးသာ သက်ပြင်းရှည်ရှည်ချလိုက်ရသည်။ ပန်းအိဖြူကတော့ တကယ့်ပေါ့ပေါ့ပါးပါးစတိုင်ဖြင့် သက်သောင့်သက်သာရပ်နေသည်။

“ကျွန်တော့်မှာ အိဖြူကိုမျှော်လင့်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးလားဗျာ”

“ဘာကိုမျှော်လင့်ချင်တာလဲ”

“အိဖြူရဲ့အချစ်ကိုပေါ့”

“ပြောပြီးပြီလေ”

“ဒါဆို ... အိဖြူ တစ်သက်လုံး ချစ်သူမရှာတော့ဘူးပေါ့”

“ကျွန်မရင်ကို လှုပ်ခတ်နိုင်တဲ့လူ မတွေ့သေးလို့ဖြစ်မှာပါ”

“ကျွန်တော့်မှာ အိဖြူမစဉ်းစားချင်လောက်အောင် လက်မခံနိုင်တဲ့ အချက်တွေ ... အပြစ်အနာအဆာတွေ ရှိနေလို့လား”

ပန်းအိဖြူက စိုးစိုးသူကို မျက်လုံးဝင့်ပြီးကြည့်သည်။

ဘာမျှပြန်မပြော။ ချက်ချင်း မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... အိဖြူကို သိပ် ... သိပ်ချစ်တယ်၊ အဲဒါတို့ တော့ အိဖြူရင်ထဲမှာ ထာဝရစွဲမှတ်ထားပေးပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ မက်မက် မောမောရှာဖွေခဲ့တဲ့ ... ရှာဖွေနေတဲ့ ... ကျွန်တော့်အတွက် အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတာ ... အိဖြူဆီမှာပဲရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ လုံးဝ ယုံကြည်ထားတယ်”

ပန်းအိဖြူ ပြုံးလိုက်သည်။ မဲ့ပြုံးလိုလို ... ခနဲပြုံးလိုလို ခံစားလိုက် ရသည်မို့ စိုးစိုးရင်မှာ မသက်မသာဖြစ်သွားသည်။

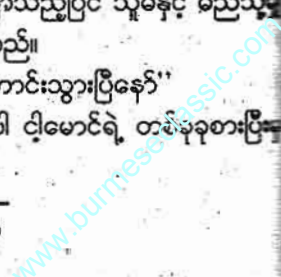
ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ထဲသို့ ပန်းအိအိဖြူအစ်မ ဝင်လာသည်။

“ဪ ... မောင်လေးပါလား၊ တွေ့ချင်တာနဲ့အတော်ပဲ ... လာ လေ အိမ်ထဲကို”

လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေသည့်အခြေအနေကို သတိမထားမိသည့် အစ်မက ဇွတ်ခေါ်နေသည်။ ပန်းအိဖြူက ဘာမှဝင်မပြောသည့်ပြင် သူမနှင့် မည်သို့မှ မပတ်သက်သကဲ့သို့ ဆိုင်ထဲလှည့်ပတ်ငေးနေသည်။

“နေပါစေတော့ မမ ... မမပြန်ကောင်းသွားပြီနော်”

“အေး ... မင်းကူညီလို့ပေါ့၊ လာပါ ငါ့မောင်ရဲ့ တစ်ခုခုစားပြီး”

ပြန်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး မမ”

စိုးမိုးက စကားကိုခဏရပ်ထားပြီး ပန်းအိဖြူကိုလှည့်ကြည့်ပြီးမှ သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

“ခုတော့ ... ကျွန်တော်သွားမှဖြစ်မယ်ကိစ္စလေး ရှိနေလို့ပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွယ် ... ဒါဆိုလည်း ... နောက်တော့ လာလည်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ”

သူ ... ပန်းအိဖြူကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမကတော့ စောစောကအမှုအရအတိုင်း ...

“ဒုက္ခပါပဲနော် ... မလိုလားသူက ရှိနေပါတယ်ဆိုမှ အဲဒီအစ်မက ဆည်း ဇွတ်ခေါ်နေတယ်”

ထိုစကားကလည်း ပန်းအိဖြူ၏ ကျောက်ရုပ်မျက်နှာကို အပြုံးအမဲ အိမ်စွန်းထင်းနိုင်။

သူပြောလိုသမျှတို့ကို အကုန်အစင်ပြောခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း ... သူ့ ခင်တွင် တင်းကျပ်နေသောခံစားမှုကို ပြေလျော့မသွား ...

သူမမနာမည်ကို ပန်းအိဖြူကိုပြောပြလိုက်လျှင် ဘယ်လိုဖြစ်သွားမည်လဲ သူသိချင်လာသည်။ သူမမနှင့်ပန်းအိဖြူတို့ ဘယ်လိုပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုအပြုံးအတေးတွေ ရှိနေသလဲဆိုတာကို သူ သိချင်စိတ်ပြင်းပြလာသည်။

ထို့ပြင် ... ကိုဆန်းထွဋ်ဦးက ပန်းအိဖြူကို ဘယ်လိုသွေးထိုးစကားတွေ ဆိုထားခဲ့လေသည်လဲ ... သွေးထိုးခဲ့ပြီးပြီလား။ မဟုတ်ခဲ့လျှင် သူ့အတွေးနှင့်ဖြေရှင်းသမျှ မရေရာမှုတွေနှင့်သာ လုံးထွေးနေတော့မည်။

ခုလည်း ... အတွေးများ ရှုပ်ထွေးအံ့ဖွဲ့နေသည်မို့ ဘာဆက်တွေးမည်ကိုပင် မစဉ်းစားတတ်တော့။ ထို့ကြောင့် ...

“ကျွန်တော်သွားတော့မယ် ... အိဖြူ”

ပန်းအိဖြူထံမှ တုံ့ပြန်စကားမကြားရမီ ... သူ ဆိုင်ထဲမှထွက်လာခဲ့ ထိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၅)

“ငါတို့ဆိုင်ဖွင့်တာ မနေ့က တစ်ပတ်ပြည့်ပြီနော် စိုးမိုး ... ငါ သတိထားကြည့်နေတာ ရောင်းအားက ငါတို့မျှော်လင့်ထားတာရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံ လောက်ပဲ ရတယ်နော်”

“အေး ... အဲဒါဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ ... ငါ့အမေက နေ့တိုင်းမေးတာ ... မင်းတို့ အိမ်အတွက်က အဲဒီဆိုင်ဆိုတာ အပျော်တမ်းလုပ်ငန်းဖြစ်ပေမယ့် ... ငါတို့ အတွက်တော့ တကယ်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြီးလေ၊ ငါ့အမေက အဲဒီဆိုင်က ဝင်ငွေကို မျှော်လင့်နေတာ ... အဲဒီတော့ နေ့တိုင်းတွက်နေတော့တာ”

“အေးပါကွာ ... ငါသဘောပေါက်ပါတယ်၊ တကယ်ဆို တစ်နှစ် လောက်ကြာမှ လုပ်ငန်းအမြတ်ကို တွက်လို့ ... ခွဲဝေလို့ ကောင်းမှာဖြစ်ပေမယ့် မင်းအတွက်ခြောက်လပြည့်ရင် ... ရသလောက်အမြတ်ကိုတွက်ပြီး ခွဲဝေ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ”

“ငါ့အမေကတော့ စာအုပ်ကြီးအတိုင်းပေါ့ကွာ ... ငွေတိုးနှုန်း ထားတဲ့ အရင်းအနှီးမဟုတ်ပေမယ့် အတိုးနှုန်းနဲ့ ကိုက်မကိုက်တွက်နေတာ တာ”

“လူကြီးတွေကတော့ ဒီလိုပါပဲကွာ ... အိမ်မှာလည်း ငါ့အမေကသာ မပြောတာ၊ ငါ့အဖေကတော့ အတိအကျပဲ ... Calculator ပဲ နှိပ်နေတာ”

www.burmeseclassic.com

ထာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရောင်းအားကတော့ တက်လာမှဖြစ်မှာကွ”

“မင်းကို ငါပြောထားခဲ့တယ်လေ၊ ငါတို့ဆိုင်လူသိဖို့ ... အရှိန်ရဖို့ အနည်းဆုံးခြောက်လလောက် အချိန်ယူရမယ်လို့ ... မနေ့ကတော့ ရောင်းအားနည်းနည်းလောက်တက်တယ်လို့ ပြောပါတယ်ကွ”

“အဲဒါဘာကြောင့်လဲ မင်းသိရဲ့လား ... ကိုဆန်းထွဋ်ဦးက သူ့ဘော်ဒါတွေခေါ်လာပြီး ဖောက်သယ်လုပ်ပေးတယ်လို့ ကြားတယ်နော်”

စိုးမိုးသူမျက်နှာ အောက်သိုးသိုးဖြစ်သွားပြီး ...

“ငါသိပါတယ်”

“အဲဒါနဲ့ ... ငါအံ့ဩလို့မဆုံးဘူး စိုးမိုး ... မင်းအစ်မက ကိုဆန်းထွဋ်ဦးကို လက်ခံလိုက်တာ ငါစဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဖေဖေအစီအစဉ်ပေါ့ကွာ ... ဖေဖေစကားကို နားထောင်တဲ့သမီး အလိမ္မာလေး လုပ်လိုက်တာပေါ့၊ ကိုဆန်းထွဋ်ဦးက ပညာတတ်တာချင်းအတူတူ အရောင်းအဝယ်လုပ်တတ်တယ်၊ စီးပွားရှာတာကျွမ်းတယ်၊ ဘာညာပေါ့ကွာ၊ ငါ့အဖေရဲ့ အကဲခက်ဆုံးဖြတ်ချက်အရပေါ့ ... ငါ့လည်း လူရာသွင်းပြီး တစ်ခွန်းမပြောကြပါဘူး၊ စေ့စပ်မယ့်နေ့ကျမှပဲ အသိပေးကြတာ”

“အခု မင်းနဲ့ကိုဆန်းထွဋ်ဦးတို့ အခေါ်အပြောညက်ရဲ့လား”

သူ့ဘက်ကတော့ အေးဆေးလို့ထင်တာပဲ ... ငါ့ဘက်ကတော့ အိဖြူကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီလူအပေါ် အစာသိပ်မကျေချင်ဘူး။ သူ ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သက်သေပြလို့မရတဲ့အတွက် ခက်နေတာ”

“မင်းနဲ့ပန်းအိဖြူတို့ကိစ္စမှာ အဲဒီလူ ကြားဝင်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပေါ့ကွာ ... မင်းရဲ့အတွေးသက်သက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ”

“အိဖြူနဲ့ငါနဲ့ကြားမှာ ... ပထမတုန်းက အခြေအနေကောင်းသင့်သလောက် ကောင်းနေပြီးသားကွ ... နောက်ပိုင်းမှ ရှုပ်ကုန်တာ၊ နောက်ပိုင်း အဲဒီလူ ငါနဲ့ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာလည်း အမူအရာတွေပျက်လာတယ်၊ ငါကတော့ သူပဲထင်တယ်၊ တခြားလူလည်း စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“အေးနော် ... မင်း ကားအကူအညီပေးပြီးတာစက လုံးဝအေးမြ

အနေကောင်းနေခဲ့တာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဒါပေမဲ့ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်မှာ နောက်ဆုံးတွေ့တုန်းကဆို ... လုံးဝခါးခါးသီးသီးကွာ ... မုန်းတယ်လို့ပြောင်ပြောပြီး မငြင်းလိုက်ရုံတယ်ပဲ”

“အဲဒါကတော့ မင်းညံ့တာလည်း ပါချင်ပါမှာပေါ့ကွာ”

“ငါညံ့တာ ... အေး ... ဟုတ်ချင်လည်းဟုတ်မှာပေါ့ကွာ ... ဒါပေမဲ့ ... သေချာတာကတော့ ... ငါ ... အိဖြူကို အရမ်း ... အရမ်းကိုစွဲလမ်းနေပြီ၊ ခုချိန်မှနောက်ဆုတ်ရဖို့ဆိုရင် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးထင်တယ်”

“မင်းကို တစ်ခါက ငထွဋ်ပြောသလို ... မင်းဝဋ်လည်ပြီထင်တယ်”

“ဝဋ်လည်တာမလည်တာထက် ရှေ့ဘယ်လိုဆက်ရမုန်းမသိဖြစ်နေတာကဆိုးတာ ... အကြံလေးဘာလေးပေးစမ်းပါဦးကွာ”

“ဘာအကြံပေးနိုင်မှာလဲကွာ ... မင်းကမှ ဆရာကြီးအဆင့်လေး ငါပြောတတ်တာကတော့ ... လိုချင်ရင် ဆက်ကြိုးစား ... ဒါပဲရှိတယ်”

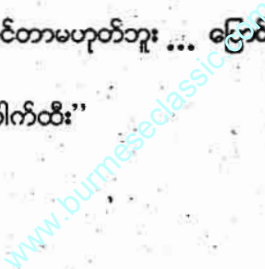
“မင်းလည်းသိခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ... ငါကြိုးစားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမှန်သမျှ ငါနဲ့မငြိခဲ့တာရှိခဲ့လို့လား ... အိဖြူနဲ့ကျမှ ... ငါ့ဘဝမှာ ငါ့ကိုမချစ်ဘူးလို့ ငြင်းတာ သူတစ်ယောက်ပဲရှိဖူးတယ်၊ အေးလေ ... ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ လောကမှာလိုချင်တာကို ရတဲ့အခါရှိသလို ... မရတဲ့အခါလည်းရှိမှာပဲလို့ပဲ တွေးတောမှတ်သား လက်ခံရတော့မှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ကွာ ... ခုတော့ မင်းလည်း အမြင်မှန်ရသင့်သလောက် ရလာပြီပေါ့၊ ဒါနဲ့ဆက်နွယ်ပြီး ဆင်ခြင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဒီထက်နက်နဲတဲ့တရား သဘောတွေပါ မင်းသုံးသပ်မိလာမှာ ... အဲဒီအခါကျရင် ... ကတုံးတုံးပြီး သီလရှင် ... အဲ ... ဘုန်းကြီးသာဝတ်လိုက်ပေတော့”

“စကားကိုကောင်းကောင်းပြောပါကွာ ... အမှန်တကယ်ခံစားနေရသူကို မလှောင်ပါနဲ့”

“ဘယ်လှောင်ရက်မှာလဲကွာ ... လှောင်တာမဟုတ်ဘူး ... ပြောင်တာပါ”

“ဘာကွ ... ခေါက်ထီးနော် ... ခေါက်ထီး”

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြေ

အခွက်ပြောင်နေသည့် ဝင်းကိုတစ်ယောက် ထိုအခါမှ ပြုံးပြုံးပျာပျာ ဖြစ်သွားပြီး ...

“တော် ... ဟေ့ကောင် ... ငါလည်း မလှောင်တော့ဘူး။ မင်း လည်းတော်”

တော်လို့ရပ်လို့မရသည်မှာ ... သူနှင့်ပန်းအိဖြူကြားက ဆက်ထုံး ကြောင့် ... ထိုဆက်ထုံးပြေအောင် ဘယ်လိုဖြေရလဲ။ သူ ... ကြိုးစား စဉ်းစားရဦးတော့မည်။

“အိဖြူ”

“ရှင်”

“ရိုင်းတယ်၊ ဘောင်ကျော်တယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ဗျာ ... အိဖြူ ဆီက အကြောင်းအရာတစ်ခုရဲ့အဖြေကို ကျွန်တော်သိပ်သိချင်နေလို့ပါ။ ကျွန်တော်မေးရင် အိဖြူဖြေမှာလား”

“မေးကြည့်လေ”

“ဟိုတလောတုန်းက မြို့ထဲမှာ ... မှတ်မှတ်ရရ အိဖြူရဲ့အစ်မကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ခဲ့တဲ့နေ့ မနက်ပိုင်း ... အနော်ရထာလမ်းမ ပလက်ဖောင်း တစ်နေရာမှာ ... အိဖြူနဲ့တွဲသွားတဲ့လူက ... ဟို ... အိဖြူနဲ့ ဘယ်လို ဖတ်သက်နေလဲ”

အိဖြူက အတန်ကြာစဉ်းစားနေရသည်။ သူမ Memory မှ Data ကို အသည်းအသန် ကြိုးစားရှာဖွေနေရဟန်တူသည်။ ပြီးမှ အမှတ်ရသွားဟန်ဖြင့်။

“ဪ ... အဲဒါလား ... ”

ဘာမှဆက်မပြောသေးဘဲ အအေးခွက်ထဲမှရေခဲတုံးလေးများကို ချိတ်ဖြင့်မွှေရင်း တွေးတောနေသည်။ ငယ်စဉ်က သူမတို့အိမ်ဘေးကပ်လျှက် နေခဲ့သည့် ကိုမြတ်သစ် ... မန္တလေးသို့မပြန်မီ လက်ဆောင်တချို့ လိုက်ဝယ် ခေးခဲ့စဉ် စိုးမိုးမြင်တွေ့ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ပန်းအိဖြူက စိုးမိုးမျက်နှာကိုလှမ်း ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မရဲ့ရည်ရွယ်ထားသူဆိုရင် ကိုစိုးမိုးနောက်ဆုတ်သွားမလား”
မေးခွန်းကို မေးခွန်းနှင့်တုံ့ပြန်စေမယ့် သူ့မှာ လျှပ်တပြက်အဖြေက

ရှိပြီးသားမို့ ...

“အိဖြူမှာ ချစ်တတ်တဲ့စိတ်မရှိသေးဘူးဆို”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်းနေတာပဲ ... မေးစရာတောင်မလိုဘူးလေ”

သူ့ရင်မှာ ... အနည်းငယ်သာ စိတ်သက်သာရာရသွားသော်လည်း
ပန်အိဖြူ သတိထားမိစေလောက်သည့် သက်ပြင်းချသံကျယ်ကျယ်ကို ချစ်
လိုက်မိသည်။

“အိဖြူရယ် ... ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘာကြောင့်များ ဒီလို
အဖြစ်မျိုးနဲ့မှ လာဆုံနေရတာလဲ ... ကျွန်တော့်ဘဝမှာတော့ အိဖြူဟာ တစ်
ယောက်ဆိုတစ်ယောက် ဆိုသလိုပါပဲ”

ပန်းအိအိဖြူက စိုးမိုးကို မျက်လုံးဝင့်၍ကြည့်သည်။ စိုးမိုးက ညှို့ဝင်
ဆွဲယူသောမျက်ဝန်းများနှင့် ခပ်ကြာကြာလေးကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ မျက်လွှာ
ချရာမှ မျက်နှာကိုပါ တစ်ဖက်သို့လွှဲသွားသည်။

“နောက်ဆုံးတော့ ဒီဆိုင်ကိုခေါ်လာတာ ရည်းစားစကားပြောနဲ့
ဆိုပါတော့”

ပြုံးရိပ်သန်းသောမျက်နှာနှင့် ပြန်ကြည့်ကာ ပန်းအိဖြူကပြောသည်

“ကျွန်တော့်ရင်မှာ အမှန်တကယ်ခံစားနေရသမျှကို ဖွင့်ချမိတာပါပဲ
ရယ်စရာစကားနဲ့ ဖော့မတွေးပစ်လိုက်ပါနဲ့”

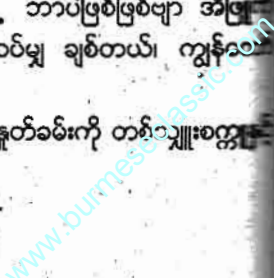
ပန်းအိဖြူ တစ်ချက်ငြိမ်သွားပြီးမှ ...

“ကျွန်မမှာအံ့ချိန်မရဘူး ကိုစိုးမိုး ... ပြောစရာမကျန်တော့ဘူး
ဆိုရင် ... ”

သူ ... ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည်။ ပန်းအိဖြူဘက်မှာတော့ စိတ်
လှုပ်ရှားဟန် တစ်ဆံ့ခြည်မျှမတွေ့ရ ...

“ခဏလေးအချိန်ပေးပါ အိဖြူ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ အိဖြူ
ကျွန်တော်သိပ်ချစ်တယ်၊ အသက်နှင့်ထပ်တူထပ်မျှ ချစ်တယ်၊ ကျွန်မ
မျှော်လင့်နေပါရစေ”

ပန်းအိအိဖြူက ဘာမှပြန်မပြော ... နှုတ်ခမ်းကို တစ်သူ့စက္ကန

အိပ်သုတ်သည်။ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပင် ...

“ပြန်ရအောင် ... ဆိုင်မှာ မမတစ်ယောက်တည်း”

“ကျွန်တော်ကတော့ အိဖြူရဲ့အဖြေကို မျှော်လင့်နေဆဲပဲနော်”

ပန်းအိဖြူက သူ့ကို စူးစိုက်ကာ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်သည်။ ခဏချင်း

ပင် သူမမျက်ဝန်းများ ရိဝေသွားသည်။ ထို့နောက် ... မျက်နှာလွှဲသွားသည်။

ပြီးနောက် အနီးရောက်လာသည့် စားပွဲထိုးလေးကို ...

“မောင်လေးရေ ... အစ်မတို့ ဘယ်လောက်ကျလဲ”

စိုးမိုး ဘာမှဆက်မပြောသာတော့ဘဲ ကောင်တာတွင် အအေးဖိုး

သွားရှင်းလိုက်ရသည်။ အပြန်လမ်းတွင် လေးကန်သောခြေလှမ်းများနှင့်

ပန်းအိဖြူနားမှ ကပ်လျှောက်လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

“နေပူတယ်လေ ... ထီးအောက်ဝင်ပါလား”

ပန်းအိဖြူက သူမခေါက်ထီးလေးကို ဖွင့်ဆောင်းရင်း ပြောလာသဖြင့်

ဒီလိုကျတော့လည်း မဆိုးဟုတွေးကာ သူပျော်သွားသည်။

“အဲဒီလိုမျိုးကြင်နာတတ်ရဲ့သားနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ စိမ်းကားတဲ့စကား

တွေပဲ ပြောထွက်လာတာလဲ အိဖြူရယ်”

သူမက တစ်ချက်ငြိမ်သွားသေးသည်။ ပြီးမှ ...

“နေပူလွန်းလို့ ကျန်းမာရေးအတွက်တွေးပြီးပြောတာ ... နှစ်ယောက်

အတူ လျှောက်နေပြီး ... တစ်ယောက်ထဲပဲ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ဆန်

ထီးဆောင်းသွားတယ်လို့ အများကထင်မှာစိုးလို့ ... ထီးအောက်မဝင်ချင်

လည်းနေ ... ‘အဲဒီမှာရပ်နေခဲ့’

ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားသည့် ပန်းအိဖြူနောက်သို့

စိုးမိုးသူပြေးလိုက်ပြီး ထီးအောက်သို့ဝင်လိုက်ရသည်။

“အဲဒီလိုမျိုး စိတ်မတိုတတ်ရဘူးလေ ... ဟယ် ... ဒီကောင်မလေး

ရုပ်လေးကလည်း ချောလိုက်တာ၊ ဖွေးဥနုဖတ်လို့ ... သဘောကလည်း

ကောင်းလိုက်တာ ... ဘယ်ခါကြည့်ကြည့်ပြီးလို့ ချိုလို့ ... အဲဒီလိုချီးမွမ်း

ဆိုစကားမျိုးကို မက်မောစမ်းပါ”

“သိနိုင်ဘူးတော် ... ကျုပ်တို့ကတော့ ရုပ်ကလည်းဆိုးဆိုး ...

စိတ်ကလည်း ပုပ်ပုပ်ပဲ”

“အဲဒီလို မဟုတ်တာတွေမပြောချင်စမ်းပါနဲ့ ... ကဲပါ ... ဒီက အစ်မချောချောလေးအတွက် ကျွန်တော်ကပဲ ထီးဆောင်းပေးပါရစေ”

ပြောပြောဆိုဆို သူမလက်ထဲမှထီးကို ဆွဲယူလိုက်ရာ ...

“သူ့ခေါင်းနဲ့လွတ်အောင် လက်ကို အမြင့်ကြီးမြှောက်ပြီးဆောင်းပေး နေရတာ ခုမှပဲသက်သာသွားတော့တယ်”

“မမလေးသာဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင် တစ်ဘဝတာလုံး ထီးတော်မိုးအဖြစ်နဲ့ Service ပေးမယ့်သူပါ”

“ပြောပြန်ပြီလား ... ”

“နိုး ... နိုး ... မပြောတော့ဘူး၊ ပါးစပ်ပိတ်ပြီး ထီးတော်မိုး တာဝန်ကိုပဲ ကျေပွန်နေပါပြီ”

ပန်းအိဖြူက အပြုံးမြဲမြဲဖြင့် ဆက်လျှောက်သည်။

စိုးမိုးကတော့ မယုံရဲယုံရဲ ... ခဏတာလေးရရှိသည့်ကြည့်နူးလေးကိုပဲ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေရသည်။ မွန်းတည့်နေအောက် ခေါက်ထီးလေး တစ်ချောင်း ... မလုံတလုံအောက်တွင် နှစ်ယောက်တည်းလေ ...

သူမထံမှ သင်းပျံ့လာသည့် ကိုယ်သင်းရနံ့လေးကတစ်မျိုး ...

အတူယှဉ်တွဲလျှောက်ရာမှ ... ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အလှုပ်အခင် အထိအတွေ့က တစ်ဖုံ ... ဘယ်လိုပင် သူ့ရင်ကိုချောမြူနေသော်လည်း ပရမ်းပတာရင်ခုန်နှုန်းကို ထိန်းသိမ်းကာ ... သူ့ကတိအတိုင်း ဆက်လျှောက် ရတော့သည်။ သို့သော်လည်း ... နှုတ်ဖျားက မဖွင့်ဟသာသည့် သူ့စကားမှ ရင်မောရပါလား အိဖြူရယ် ... ဟုသာ ...

အခန်း (၁၆)

စိုးမိုးသူ ညဉ့်ခန်းထဲဝင်မည်ပြုစဉ် ညဉ့်ခန်းထဲ၌ သူ့အမေနှင့်အတူ သူ့အစ်မကိုပါ တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ... မဝင်တော့ဘဲ ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လှမ်းလိုက်သည်။ ပန်းအိအိဖြူကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့အစ်မကို မကျေနပ်ခြင်း တို့အတူ ဆန်းထွဋ်ဦးကိုလည်း စကားမပြောချင်။ ထို့ကြောင့် အိမ်မှာရှိနေလျှင် အခန်းအောင်နေတတ်သည်သာ များသည်။

“သမီးမောင်လည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်မသိဘူး၊ တမိုင်မိုင်တတွေ တွေ့နဲ့”

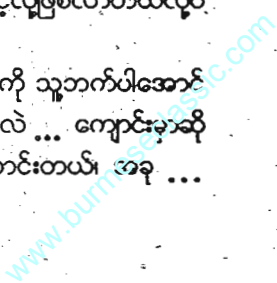
“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ မေမေရယ် ... ဟိုကောင်မပြုစားထားတာ နေမှာ ပေါ့။ သမီးပြောထားတဲ့ကြားက အဲဒီကောင်မဆီကို ခုထိသွားတုန်း ... သမီး တော့ အဲဒါမျိုးတွေနဲ့ ဆွေမျိုးမတော်နိုင်ဘူး”

“သမီးရယ် ... ပြီးတာတွေလည်းပြီးပြီပဲ”

“မပြီးနိုင်ဘူး မေမေ ... သူတို့ကြောင့် သမီးအရှက်ရခဲ့တာ၊ သမီး တော့ တစ်သက်မကျော့ဘူး”

“အဲဒီလိုလည်း သဘောမထားနဲ့လေ၊ ဖြစ်သင့်လို့ဖြစ်လာတယ်လို့ပဲ ယူဆမှပေါ့ကွယ်”

“သမီးတို့စေ့စပ်ထားတာကိုသိလျှက်နဲ့ ကိုမျိုးကို သူ့ဘက်ပါအောင် မာယာချိုခွဲဆောင်ယူသွားတာ ဘယ်လောက်ခံရခက်သလဲ ... ကျောင်းမှာဆို သမီး ခေါင်းမဖော်ရဲဘူး၊ ပြန်တွေးမိရင် သိပ်ရှက်ဖို့ကောင်းတယ်၊ အခု ...

မာယာချိုညီမကရော ဘာထူးလို့လဲ ... မောင်လေးမှာ ချစ်သူငုတ်တုတ်ရှိမှန်း သိလျှက်နဲ့ အကပ်ခံနေတာ”

စိုးမိုးရင်မှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသည်။ သူ့အစ်မက ဒေါသဖြစ် ဖြစ်နှင့် ပြောနေသဖြင့် ... သူထိုင်နေရာ ထမင်းစားခန်းမှ အကုန်ကြားနေ ရသည်။

“သမီးမောင်အကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့ ... သူစိတ်တွေ့တုန်း ခဏနေမှာပေါ့ကွယ်”

“နာမည်ပျက်တာပေါ့ မေမေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... သူတို့ထဲကို မောင်လေးပါသွားမှ သမီးတို့ပဲရင်ကျိုးရမှာ”

စိုးမိုး ခုမှသဘောပေါက်သွားတော့သည်။ ထို့အတူ ... မမကိုလည်း တော်တော်စိတ်တိုသွားမိသည်။ မမက သူကြိုက်တာသူလုပ်ပြီး ... သူများ တကာလုပ်ချင်သည်ကိုတော့ သူနှင့်မကြည်လင်သူဖြစ်နေသဖြင့် အတင်းလိုက် ပိတ်ပင်နေသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ... လူတစ်ယောက်တွင် ... ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်ခွင့်တော့ ရှိနေသင့်သည်။

မမ မတရားဘူး။ လုံးဝမတရားဘူး။

မမဘက်ကအပိုင်းကို သူသိရပြီ ... ကိုဆန်းထွဋ်ဦး ဝင်မွှေခဲ့သည့် အကြောင်းကို သူမသိရသေး ... ထိုလူကိုလည်း မမေးချင်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် အိဖြူကိုပဲ တိုက်ရိုက်မေးလိုက်မှ ရှင်းသွားတော့မည်။ ရှုပ်နေလည်း ရှင်းလိုက် ရုံပင် ...

သူ အခန်းထဲပြန်ဝင်ပြီး အဝတ်အစားပြန်လဲလိုက်သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှ အဖြတ်တွင် ...

“သား ... ဘယ်လဲ”

“ဝင်းကိုတို့အိမ် ... ပြီးရင် ဆိုင်ကိုဆက်သွားမှာ”

“မောင်လေး ... နင် ခြေမရှုပ်နဲ့နော်”

ဘာမှပြန်မဖြေ ... သူ့အစ်မကို ပေစောင်းစောင်းသာ တစ်ချက် ပြန်ရှိုးပြီး အိမ်ထဲမှထွက်သည်။

သူ့အစ်မ ထိုင်မရ ... ထမရ ဒေါသနှင့်ကျန်ခဲ့သည်။

www.burmeseclassic.com

အန်သန်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြေ

အရင်တစ်ခါထိုင်နေကျ ပန်းအိဖြူတို့လမ်းနှင့်နီးသည့် အအေးပြာ
မှာပင် ထိုင်ဖြစ်ပြန်သည်။ သူ စကားပြောချင်၍ ခေါ်ထုတ်လျှင်လိုက်လာပေး
သည့် ပန်းအိဖြူကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါင့်ကျကျစားပွဲတွင် နေရာယူပြီး အအေးမှာပြီးသည်နှင့် ...
“အိဖြူ ...”

သူမကမထူး ... မျက်လွှာလှန်ကြည့်ခြင်းဖြင့် လာတုံပြန်သည်။
“ကျွန်တော့်အတွက်အဖြေ စဉ်းစားပြီးပြီဇနား”

ပန်းအိအိဖြူ သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးနောက် ...

ဆိုင်အပြင်ဘက် အဝေးတစ်နေရာသို့ ရီဝေစွာ အတန်ကြာကြည့်နေ
သည်။ ပြီးမှ ...

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုစိုးမိုး ... ရှင် ... နောက်ကျ
သွားပါပြီ ... ရှေ့လထဲမှာပဲ ကျွန်မကို အိမ်ကစေ့စပ်ပေးတော့မှာ”

“ဗျာ ...”

သူ့ရင်ကို ဆောင့်တွန်းခံလိုက်ရသကဲ့သို့ ... နှင့်နှင့်နဲနဲခံစားရစေ
နိုင်သည့် စကား ...

သူ့အမူအရာတွေ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးပျက်ယွင်းသွားမှာ သေချာသည်။
ပန်းအိဖြူက သူ့ကိုမကြည့် ... ဆိုင်အပြင်သို့သာ ရီဝေစွာငေးမောနေမြဲမို့
တော်တော့သည်။ မျက်နှာပူ၍ တမင်အကြည့်လွှဲထားတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ခဏကြာမှ ... သက်ပြင်းမောတစ်ခုကို ချလိုက်နိုင်သည်။

မလာမီက ... ပန်းအိဖြူနှင့်တွေ့လျှင် မေးရန် ... ပြောရန်
စဉ်းစားထားခဲ့သမျှတို့လည်း မှတ်ဉာဏ်မှ လုံးဝပျောက်ဆုံးကုန်တော့သည်။

သူ့မှာ ပြောစရာမရှိ ...

တွေးတောစရာ နတ္ထိ ...

စဉ်းစားစရာတို့လည်း လုံးဝ ခန်းခြောက်နေလေပြီမို့ ...

သူသည်လည်း ဦးတည်ရာမဲ့ငေးမောခြင်းမှ တပါး ...

နှစ်ဦးလုံး အတန်ကြာသည်အထိ ငေးငိုင်ရေမိကြရာမှ ပန်းအိဖြူထံမှ

အသံဦးစွာထွက်လာသည်။
“ပြန်ရအောင်”

မာယာ “ဟုတ်တယ် ... ပြန်ရမှာပေါ့ ... ခုတော့ ပြန်ကြဖို့ကလွဲပြီး ဘာများရှိတော့လို့လဲ”

ပြောရင်းနှင့် စိုးမိုးသူက ပန်းအိအိဖြူမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ စူးစူးနစ်နစ်နှင့် သူ့ရင်မှာ တစ်သက်စာစွဲထင်မှတ်နေစေသည်အထိ မှတ်မှတ် သားသားအာရုံခံစား၍ကြည့်သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် ဒီလိုကြည့်ခွင့်ရဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း သေချာနေ၍လည်း သူ့အကြည့်ကို တော်တော်နှင့်မခွာ။

ပန်းအိဖြူကလည်း ပထမ သူနည်းတူရင်ဆိုင်ကြည့်သည်။ ခဏကြာ မျက်လွှာချသွားသည်မှာ ပြန်မော့မလာတော့။ သူ့ရဲ့ ကြွေကွဲခံစားမျက်ဝန်းကို ပန်းအိဖြူ မြင်သွားမှာတော့ သေချာသည်။

တစ်ပါးသူရင်ခွင်ကို ခိုဝင်တော့မည့်အိဖြူကို သူကတော့ ... တမောမောင်ငေးလို့မဆုံးနိုင်တော့ ...

ပန်းအိဖြူက နှေးကွေးစွာမတ်တပ်ရပ်မှသာ ... သူလည်း လေးလေးစွာဖြင့် သူမနောက်မှ ဆိုင်အပြင်သို့လျှောက်သည်။

ကားပေါ်တွင် ထိုင်စောင့်နေသည့်ဝင်းကိုက အချိန်ကြာမည်ဟု ထင်မှတ်ထားရာမှ ခဏလေးနှင့်ပြန်လာသဖြင့် အံ့သြသည့်မျက်နှာနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည်။

နှစ်ဦးစလုံး၏ မျက်နှာအမူအရာကို မြင်သဖြင့် ...
ဝင်းကိုနှုတ်မှ တစ်ခွန်းမျှမမေး ...

ထိုင်နေကျလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ ဒေါင့်ကုန်းစားပွဲတွင် တစ်ယောက်ထဲထိုင်နေသည့် ဝင်းကိုထံ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ ခုံလွတ်တစ်ခုဆွဲကာ ထိုင်လျှင်ထိုင်ချင်း ဝင်းကိုက ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ပြောသွားပြီလား”

သူ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ဝင်းကိုကို ဘုကြည့်သာပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ... ညက တော်တော်ပွဲကြမ်းလိုက်တယ်ဆို”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

www.burmeseclassic.com

ဆန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြွ

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... မနက်က ငါ့ဖုန်းဆက်တော့ မင်းအမေပြော
ပြတာ ... မင်း ညကမူးမြီးတော့ အစ်မနဲ့ယောက်ဖကို ရစ်တယ်တဲ့ ... ပြော
ချင်ရာပြော ... စွပ်စွဲချင်တာစွပ်စွဲပြီး သောင်းကျန်းတယ်တဲ့ ... ပြီးတော့
တီဗွီကို ရိုက်ခွဲပစ်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ... အဲဒါကြောင့် ငါ မနက်ကနီးလာတော့ အမေနဲ့
မက ငါ့ကိုစကားမပြောကြတာကိုး ... ဒါပေမဲ့ ငါ ... တီဗွီကိုတော့ တွေ့ခဲ့
သလိုပဲ”

“အောင်မာ ... အဲဒါ ဒီမနက်စောစော မင်းယောက်ဖက ပြေးဝယ်
ပြီး အစားထားတာက ... အဲဒီကိစ္စတွေအကုန်လုံး မင်းအဖေမသိအောင်
အားလုံး ဝိုင်းဖုံးဖိထားကြတာ”

“ငါ ... ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“အဆိုးဆုံးကတော့ ... ပန်းအိအိဖြူလက်ထပ်တော့မှာကို အရှူးကြီး
ထို အိပ်ရာထဲကနေ ထထအော်နေတာကို ... သူတို့အကုန်လုံး မကြားချင်မှ
အဆုံးတဲ့”

“ဟာ ... သေပြီဆရာလို့ အော်ရတော့မယ်ထင်တယ်”

ထိုအချိန်မှာပင် သူတို့ဝိုင်းအနီးသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာသည်။

ဝင်းကိုက ...

“ဟာ ... ကိုဆန်းထွဋ်ဦး ... လာ ... ထိုင်လေ”

စိုးမိုးက တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။

“စိုးမိုးကို ကိုယ် စကားနည်းနည်းပြောချင်လို့ လိုက်လာတာပါ”

ဆန်းထွဋ်ဦး စကားစလာသဖြင့် စိုးမိုး မျက်နှာပြန်လှည့်လိုက်ရသည်။

“ကိုယ်နဲ့ပန်းအိအိဖြူဟာ ရပ်ဆွေရပ်မျိုး ... ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့

ညီမလေးအဆင့်ထက် ဘာမှမရှိဘူး။ စိုးမိုးထင်နေသလို ပတ်သက်မှု မရှိခဲ့ပါဘူး။

စိုးမိုးကို ကိုယ်တားသလိုလို ... မနာလိုသလိုလိုလည်း လုပ်ပြခဲ့ရတာတွေက

ကိုယ့်ဆန္ဒတွေမဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ စိုးမိုးအိမ်ကလဲ့တွေရဲ့ဇာတ်ညွှန်းကို ပါဝင်ကပြ

ပေးမိတာပါ ... ဒီနေ့ထိ စိုးမိုးနဲ့ပတ်သက်တဲ့စကားတွေကို ပန်းအိဖြူနဲ့

မပြောမိသေးပါဘူး။ မယုံရင် ပန်းအိဖြူကိုမေးကြည့်လို့ရပါတယ်။ စိုးမိုးကို

ချောက်တွန်းတဲ့စကားပြောဖို့ဆို ဝေလာဝေးပေါ့”

“ပန်းအိဖြူ စေ့စပ်တော့မယ်ဆိုတာ စိုးမိုးပြောမှသိတာပါ။ အဲဒီလောက်အထိ ပန်းအိဖြူတို့အိမ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ ကင်းကွာနေတာပါ ... ဒါကြောင့် ဒီနေ့တော့ ပန်းအိဖြူတို့အိမ်ကို တမင်ဝင်ဖြစ်ပါတယ်။ ပန်းအိဖြူနဲ့တော့ မတွေ့ဘူး။ သူ့အစ်မ မာယာချိုနဲ့ပဲတွေ့ပြီး စိုးမိုးနဲ့ပန်းအိဖြူတို့အကြောင်း တော်တော်များများပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီစကားဝိုင်းဆွေးနွေးချက်ရဲ့ အကျိုးဆက်အနေနဲ့ စိုးမိုးအတွက် ... မာယာချိုက ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးတစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ ဖတ်ကြည့်ရင် အဖြေရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ဆန်းထွဋ်ဦးက စိုးမိုးထံ စက္ကူအိတ်လေးတစ်အိတ် လှမ်းပေးသည်။

“အဆုံးသတ်အနေနဲ့ ပန်းအိဖြူရဲ့အစ်မအရင်း မာယာချိုရဲ့ပြောစကားကိုပဲ ပြန်ပြောချင်ပါတယ်။ စိုးမိုးနဲ့ပန်းအိဖြူတို့ရဲ့ အချစ်ရေးကိစ္စက စိုးမိုးနဲ့ပန်းအိဖြူတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ ခံစားကြရမှာ ... ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းကြရမှာဖြစ်ပါတယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန်တွေးတော ခံစားဖြေရှင်းနိုင်ပါစေချာ ... ကျွန်တော် သွားတော့မယ်”

ဆန်းထွဋ်ဦးက ထိုင်နေရာမှ ထပြီးလျှင် ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ ... ကိုယ်တို့လည်း နောက်လထဲမှာ အိမ်ခွဲနေဦးစီစဉ်ထားပါတယ်”

ပြောပြီး ဆိုင်ထဲမှထွက်သွားသည်။ ဆန်းထွဋ်ဦးကျောပြင်ကိုကြည့်ကာ ဝင်းကိုက ...

“မင်းယောက်ဖလည်း မင်းကို တော်တော်လန့်သွားတယ်နဲ့တူတယ်။ စိုးမိုးက မပြီးချင်ပြီးချင် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး ... ဆန်းထွဋ်ဦးပေးခဲ့သည့် စက္ကူအိတ်ထဲမှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ဆွဲထုတ်နေရင်းမှ ...

“သူပြောခဲ့သလိုပဲပေါ့ကွာ ... သူလည်း သူ့အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို သူ့ကိုယ်တိုင်အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ဖြေရှင်းရမှာပေါ့”

အခန်း (၁၇)

ဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေးကို ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။ ဝိုင်းစက်ညီညာလှပ
သည့် စာလုံးလေးတွေက ... ချစ်သောပန်းအိအိဖြူ လက်ရေးလေးတွေ
တဲ့ ...

ကိုယ့်နှလုံးသားကို ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်တော့ဘူး။
ဘာကြောင့်လဲ ...
အဲဒီလူကို ဘာကြောင့် အာရုံထဲစွဲမြဲနေရတာလဲ ...
အို ... ထပ်တွေ့ရတော့မယ့်လူမှ မဟုတ်ပါဘဲနဲ့လေ ...

အံ့ဩစရာပဲ ...
သူ့ရောက်လာတယ်။ သူ့အကြည့်တွေကို တို့နှလုံးသားက ဘာဖြစ်လို့
လိုလိုလားလား လက်ခံချင်နေရတာလဲ ...
သူနဲ့တွေ့ရင် ... တို့ရဲ့အမူအရာတွေကို ဟန်ဆောင်ထိန်းချုပ်ထား
ပေမယ့် အသိစိတ်ထဲမှာတော့ သူဟာ ... တို့အတွက် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီး

သူလို ဘာကြောင့်ဖြစ်နေတာပါလိမ့်။

သူ ... ရစ်ဝဲလာတာလား။

တို့နောက်က လိုက်လာတာလား။ အနားရောက်မှပဲ သတိထားမိတော့တယ်။ သူ့ပုံက တစ်ခုခုကိုဖွင့်ဟချင်သလိုပဲ ... ရင်ထဲကခံစားချက်တွေ ဖြစ်မှာပါ။

အို ... တို့ရင်ထဲမှာ လိုက်ဖိုနေခဲ့တာ ... သူ ... သိသွားမှာ စိုးလှတယ်။

လူကြားထဲမှာတောင် မရှောင်ဘူး။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ... သူ့ကား လိုက်ခဲ့ပါတဲ့။

သေတောင်မစီးဘူးမှတ် ... ပန်းအိအိဖြူ ... တဲ့ ...

အခြေခံလူမှုရေး ကိုယ်ကျင့်တရားတောင် မသိဘူးလား။ ကိုယ့်မှာ ကားပါတာနဲ့ လမ်းမှာတွေ့တဲ့မိန်းကလေးကို ခေါ်တင်လို့ရမှာလား။

စိုးမိုးသူတဲ့ ... မမေးဘဲနဲ့ သူ့နာမည်ကို ဖွင့်ဟကြေညာလိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ... သူက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် စိုးမိုးနိုင်သူပါပဲ။

သူ့အကြောင်းစုံမသိပေမယ့် အပေအတေမဟုတ်တာတော့ သိသာတယ်။ ယောက်ျားပီသပြီးချောမွေ့တဲ့ သူ့အသွင်က တို့ကိုညှို့ငင်နိုင်ပါတယ်။

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြွ

တို့အပါးမှာ အသနားခံပြီး ... သမင်ယောင်ဆောင်နေတဲ့ကျားတွေ
 ဘို ပစ်ပစ်ခါခါငြင်းထုတ်နိုင်ပေမယ့် သူနဲ့ကျမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ...
 ရင်ခုန်တာဟာ အချစ်လား ...
 မငြင်းပယ်နိုင်တာဟာ အချစ်ကြောင့်လား ...
 အမြဲတမ်းမဟုတ်တောင် သူတကာထက် သူ့အပေါ် အလေးပေးတွေး
 နှိမ့်တာမို့ ... ဒါကိုပဲ အချစ်လို့သတ်မှတ်ရရင် ဖြစ်သင့်ပါ့မလား ...
 ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... သူသာသိရင် သိပ်သိပ်ပျော်သွားမှာ ...

✍

လူကြီးတွေပြောလေ့ရှိကြတဲ့ စကား ... ဘာတဲ့ ... ကံစိမံရာတဲ့။
 သူနဲ့တို့ နီးကပ်လာစေဖို့ အမျှော်လင့်ဘဲ ... စီမံလာတဲ့ကံတရားကို
 စားလိုက်ရတယ်။ အဲဒါကြောင့်ပဲ ...
 မေမေနဲ့မမအမြင်မှာ သူဟာ ကျေးဇူးရှင်လေးဖြစ်သွားတာပေါ့။
 အဲဒီညက သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေဟာ အရင်ကထက်ရီဝေနေသလိုပဲ ... မေမေ့ကို
 ထွက်ခေါ်ပြီး နာရီဝက်လောက်အကြာမှာ အပြင်ကိုထွက်လာတော့ သူမရှိတော့
 ဘူး။
 တို့ရင်ထဲမှာ လစ်ဟာသွားသလိုပဲ ...
 အဲဒီညက တို့ ကောင်းကင်ကကြယ်တွေကိုပဲ ရေတွက်နေမိတယ်။
 သူ့အကြောင်း မတွေးမိအောင်လို့ပေါ့။

✍

တို့အတွက်တော့ ကားတိုးစီးရတာ ရိုးနေပါပြီ ... ဓာတ်ဆီဖိုးကို
 များရေးနဲ့တွက်ပြီးမှာ အကုန်ခံချင်တဲ့မမကြောင့် အရေးပါတဲ့ ခရီးစဉ်ကလွဲရင်
 အိမ်က ကိုယ်ပိုင်ကားကို ယူမသုံးတတ်တော့ဘူး။
 နို့မို့ဆို ... ချွေးစိုရှုံ့မဲ့နေတဲ့ မင်းမျက်နှာလေးကိုမြင်ပြီး မခံစားရ
 အောင် ကိုယ်ကားပြန်ယူပြီးမှ ခေါ်သွားပါတယ်။

✍

ချွေးတွေပေးနေတဲ့လက်ကိုင်ပဝါကို မက်မောနေတဲ့လူကလည်း
သေးတယ်။ တကယ်လိုချင်ရင် ... အသစ်တစ်ထည်ကို ပေးရတယ်ဆို ဟုတ်
သေး ... ဒါပေမဲ့ ... ပဝါပေးရင်ဝေးရတတ်တယ်တဲ့ ... ဟယ် ... သူနဲ့
က ချစ်သူမဟုတ်ဘာမဟုတ် ... အဲဒီစကားနဲ့ ဘာမှဆိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး
နော်။ ခုတော့ ယူပြီးမှပြန်မတောင်းချင်တော့ပါဘူး။

သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြန်တောင်းယူလို့မရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတာတွေလည်း
ရှိနေတာပဲ ... အဲဒါက ... ကိုယ့်ရဲ့စေတနာတွေရယ်ပေါ့။

သူရောက်မလာပေမယ့် သူထိုင်ခဲ့တဲ့ကွမ်းယာဆိုင်လေးဟာ ကိုယ်
စိတ်တွေ ဖြန့်ကျက်ရာနေရာလေးတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပေါ့။

မတွေ့ရတော့လည်း ရင်ထဲမှာဟာတယ်။

အမှတ်မထင်ရောက်လာတဲ့ တစ်ညကို အောက်မေ့သတိရတယ်။
ဒီထက်တော့ မပိုသင့်ဘူးလို့ ... တို့နှလုံးသားကို အသိတရားကထိန်းကွပ်
ပေးနေဆဲပဲ ...

ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီးခံစားနေရတယ်။ အရာရာတိုင်းကို
ဒေါသမျက်လုံးရိုင်းနဲ့ ကြည့်မိတယ်။ တို့မျှော်လင့်ချင်တဲ့လူထဲမှာ သူ ဘယ်လို
မပါဝင်နိုင်တော့ဘူး။

ဝင်းမာပြောတာ အသေအချာပါ။ ယုယခင်နဲ့ အအေးဆိုင်ကိုလိုက်
သွားတုန်းက ကိုယ်တိုင်သိခဲ့ရတာတဲ့ ... သူဟာ ရည်းစားထည်လဲတဲ့သူ
ရှုပ်ပွေတတ်တဲ့လူတဲ့ ...

သိပ်မှန်းဖို့ကောင်းတယ်။ သူမို့လို့ ... တစ်လမ်းထဲမှာ ရည်းစားနှစ်
ယောက် တပြိုင်ထဲထားချင်တယ်။ ဒါသက်သက် တို့ကိုစော်ကားဟာ ...
အလွယ်ရမယ်ထင်နေတာက တို့ကိုအထင်သေးတာပဲ ...

www.burmeseclassic.com

ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ကိုမဆက်ဆံချင်တော့ဘူး ... ရင်ထဲမှာနာနေတာ။

သူ့ကြောင့် ...

ဒီနေ့ သူ့ရောက်မလာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တို့အတွေးထဲကို စိတ်ပျက်စရာတွေကတော့ ဝင်ရောက်လာတယ်။

ယုယခင် ဆိုင်ရှေ့ကဖြတ်သွားတော့ ကြည့်သွားတာတစ်မျိုးပဲ ... မလိုလားမနှစ်သက်တဲ့ အကြည့်မျိုး ဖြစ်သင့်ပါတယ်လေ။ သူက လက်ရှိပိုင်ဆိုင်နေတဲ့သူ ... အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် မုဒိတာပွားနိုင်ဖို့ဆိုတာ အခက်သားလား။

တစ်လမ်းတည်းနေပြီး အမြဲတမ်းလိုလိုတွေ့နေရတဲ့ မျက်နှာတွေမို့ စိတ်မပျက်ချင်ဘူး။ ကိုယ်က ရှောင်တာပဲကောင်းပါတယ်လေ ...

ရှောင်မယ်ဆိုမှ သူ ဆိုင်ကိုရောက်လာသည်။

တို့အသိတရားက တို့နှလုံးသားကို သိပ်ပြီးမရောမိစေဖို့ သတိပေးတယ်။ နှလုံးသားက လူမှုရေးအကြောင်းပြချက်နဲ့ ငြင်းဆိုတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ...

သူနဲ့စကားပြောရင်း တို့အမူအယာတွေက သိပ်ရွှင်သွားတယ်နဲ့တူတယ်။ ဒုက္ခပါပဲ ... ဟယ် ...

သူ့ဘက်က ဖြူစင်ခဲ့တဲ့ဘဝတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်နေမယ်ဆိုရင် ...

တို့ဘက်ကလည်း သူနဲ့ဆက်နွယ်ရာ သံသယတွေကင်းရှင်းနေမယ်ဆိုရင် ... သူ့ကို တို့လက်ခံအဖြေပေးမိမှာ အမှန်ပဲ ... ခုတော့ ...

တို့လုံးဝမမျှော်လင့်တဲ့ အခြေအနေတွေက တို့ဆီမှာ ပူးဝင်ကပ်ပြီး နေပြီလေ။

တို့ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး။ ဘာမှလည်း မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး။
ရင်ထဲက အလိုလိုဖြစ်တည်လာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို လူမသိသူမသိ
အိပ်ရာထဲမှာပဲ တိတ်တဆိတ်ခြေချပစ်ချင်တယ်။

ရင်ထဲမှာ ... ဘယ်လောက်ခံစားနေရလဲဆိုတာ သူကတော့ ...
တစ်သက်လုံး သိနိုင်မယ်မထင်ပါဘူးကွယ် ...

တို့ရင်ခွင်က မှန်တိုင်းဒဏ်ခံရပြီးကာစ ရင်ပြင်တစ်ခုလို အပျက်အစီး
အပေအပွတွေနဲ့ ... တစ်စစကြွေကျကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ ...

တစ်ညလုံး ငိုမိခဲ့ပြီ။

မမပြောသွားတဲ့စကားတွေ နားထဲမှာကြားနေရတုန်းပဲ ... သူ့လို
လူမျိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသည်းအသန်ခံစားမနေပါနဲ့တဲ့ ... ပြောရက်လိုက်တာ
မမရယ် ...

ကိုဆန်းထွင်နဲ့လက်ထပ်သွားတာ သူ့အစ်မမှန်း တို့ နောက်ကျမှသိခဲ့
ရတယ်။ မမနဲ့ကိုမျိုးလည်း ခုမှသိရပြီး အံ့ဩလို့ ... ခုမှ မမက သူ့ရဲ့အစ်မအင်္ဂါ
အဝင် ကိုမျိုးနဲ့သူတို့သုံးယောက်ရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြတယ်။ တို့ကိုလည်း
သူနဲ့ ဘယ်အခြေအနေအထိရောက်နေပြီလဲတဲ့ ... တို့မဖြေနိုင် ... မဖြေ
ချင်တော့ပါဘူး။

ယုယခင်ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖိတ်စာလာပို့သလိုလိုနဲ့ သူ့အကြောင်းတွေ
တို့မမသိအောင် ပြောသွားတယ်။ သူနဲ့ယုယခင်တို့က ချစ်သူတွေမိလို့ ကြေညာ
သွားတယ်။

မျက်နှာများတဲ့သူကို စိတ်ထဲမှာနာချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ...

သူနဲ့ချစ်သူတွေပါလို့ ကာယကံရှင် မိန်းမတစ်ယောက်က တို့ရှေ့မှာ
မဏ္ဍပ်တိုင်တက်ပြတာကိုတော့ အခံရခက်သလိုလို ... ကြေကွဲသလိုလိုခံစား
ရတယ်။

မပတ်သက်ချင်တော့ပါဘူး။

သူနဲ့သူ့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုလုံးကို မဆက်နွယ်ချင်တော့ဘူး။

www.burmeseclassic.com

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြွ

နေမြဲဘဝအတိုင်းကို ဘယ်လိုမှမရနိုင်တော့ပေမယ့်လည်း ... လွမ်းစရာတွေကို ... နာစရာတွေနဲ့ပဲ ဖြေယူရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ... တံခမ်းတချင်နေတာကို ဘယ်လိုဖြေရပါမလဲကွယ် ...

သူ့ကြောင့်ဖြစ်တည်လာတဲ့ ရင်ထဲကအနာ အကင်းမသေခင်မှာပဲ အဲဒီအနာဟောင်းကို ဆွသလိုမျိုးကိစ္စတွေ ပေါ်လာပြန်တယ်။ ဒီကိစ္စတွေကြောင့်ပဲ သူ့ကို သတိရချင်စရာ ... ပြီးတော့ ... ပိုနာချင်စရာဖြစ်လာရပြန်တယ်။ ရင်မှာလည်း မခံစားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပြန်တယ်လေ။ အဲဒါက ...

မေမေက အသိပေးလာတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့်ပါ ... တို့ကို အိမ်ထောင်ချထားပေးချင်ပြီတဲ့လေ ... အဲဒီလူက ယောက်ျားပီပီတည်ကြည်ခန့်ညားပြီး ... အားကိုးထိုက်စရာ အရည်အချင်းတွေနဲ့တဲ့လေ ... ဘွဲ့ရအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပေါ့။ အသားဖြူဖြူ ... ရှဖီချောချော ... ဖစွည်းထည်း ပြည့်စုံတဲ့သူ။ ပြီး ...

အဲဒီလူရဲ့မိဘတွေကတော့ဆင့် တို့မိဘတွေဆီ ကမ်းလှမ်းလာတာလေ။ ဘယ်လိုမှငြင်းနိုင်စရာမရှိတဲ့ အခြေအနေနဲ့အနေအထားဆိုတော့။ တို့ မေမေကို ဘယ်လိုအဖြေပေးရမှာလဲ ... တို့ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ ... ဘာများတတ်နိုင်တော့မှာလဲကွယ်။

အရာရာကို မကျေနပ်ချင်ဘူးဖြစ်လာတယ်။ ရင်ထဲမှာလည်း နင့်နေအောင်နာတယ်။ သူ့ကို နာရမှာလား။ ဘယ်သူ့ကို နာရမှာလဲ ... နာတာကတော့ နာနေတာပါပဲလေ။

ဦးနှောက်က အမှားလို့သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ အရာတစ်ခုဟာ နည်းသားနဲ့ခံစားတွေးတောမှ ဘာဖြစ်လို့ အမှန်တရားဖြစ်သွားရတာလဲကွယ်။

www.burmeseclassic.com

မတွေ့သင့်တော့ဘူးဆိုမှ မြင်ချင်တယ်။

မကြားသင့်တော့ဘူးဆိုမှ သိချင်တယ်။

မတွေ့တော့ပါဘူးဆိုမှ အလိုလိုရင်ထဲကို ရောက်လာတယ်။

တခြားလူတွေမရိပ်စားမိအောင် အခန်းထဲမှာ ကျိတ်ငိုရတာလည်း ညတွေများလှပေါ့။ သူတော့ သိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူးကွယ် ... အသိလည်း မပေးသင့်တော့ပါဘူး။ အသိလည်း မပေးချင်တော့ပါဘူး။

မမကတော့ ကြိတ်မှိတ်ခံစားနေရတဲ့တို့ဘဝကို နားလည်စာနာမိစား တူပါရဲ့ ... မနွေကတော့ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့စကားကို ပြောလာတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပင်ပန်းဆင်းရဲလွန်းတဲ့အထိတော့ အတင်းအကျပ် သည်းခံမနေပါနဲ့ ညီမလေးရယ် ... တဲ့ ...

တချို့ကိစ္စတွေမှာ ... အထူးသဖြင့် အချစ်ရေးကိစ္စတွေမှာတော့ နှလုံးသားနဲ့ဆုံးဖြတ်တာက ဦးနှောက်နဲ့ဆုံးဖြတ်တာထက် ပိုမှန်နေတတ်တာ ရှိတတ်ပါတယ် ... တဲ့ ...

တို့ကတော့ ... သူ့ကို တို့ရင်ထဲကထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ မကြိုးစားတော့ဘဲ ... နှလုံးသားတစ်ဒေါင့်တစ်နေရာမှာ ထာဝရသိမ်းဆည်းထားလိုက်တော့မယ်လို့ ... ပြီး ...

သူသာ ... တို့ကို ... မုန်းဖို့ ... ကြိုးစားပါတော့လို့ ... တို့ဝင်ချင်ပေမယ့်လည်း ... သူ့ရင်မှာ ဆူးတွေနဲ့မို့ ...

ထိုနေရာတွင် အဆုံးသတ်သွားသည်။ စာအုပ်အဆုံးထိလှန်ကြည့်သော်လည်း နောက်စာမျက်နှာများတွင် ရေးထားတာလုံးဝမရှိတော့ ဝင်းကိုက လက်လှမ်းပြီး ...

“ငါဖတ်ကြည့်ရင်ဖြစ်မလား”

“အင်း ... ဖတ်ချင်ဖတ်ကြည့်လေ”

ဝင်းကိုက သူကဲ့သို့ ခံစားဖတ်မနေ ... အမြန်ကျော်လွှားဖတ်

သည်။ ဆုံးသွားသောအခါ ... ဝမ်းသာအားရဟန်ဖြင့် ...

“ဟာ ... စိုးမိုး ... ဒါဆို ကောင်မလေးက မင်းအပေါ် ဘယ်လို
သဘောထားနေလဲဆိုတာ အသိသာကြီးပဲ ... သူ့ရင်ထဲကခံယူချက်ရယ်
မတ်ဝန်းကျင်ပယောဂတွေကြောင့်ရယ် ... မင်းကိုခါသွားတာ ... ကြွနေ
တာတော့ အသေအချာပဲ ... မင်းဆက်လှုပ်ရှားကွာ”

“ငါ့ကိုငြင်းခဲ့တာကွ”

“ဘာကြောင့်ငြင်းရတာလဲ သိသာပါတယ်ကွာ ... ဒီမှာ ... မင်း
ပန်အိဖြူကို စွန့်လွှတ်ရဲလို့လား ... သူများရင်ခွင်ထဲပါသွားမှာကို မင်း
ဒီနိုင်ရည်ရှိလို့လား ... နောက်ပြီး ... သူ့အစ်မသဘောထားကလည်း ရှင်း
နေတာပဲ ... တွေးမနေနဲ့ ... ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရရင် ရှေးဟောင်းနည်း
ပေါ့ကွာ ... ကားတင်ပြေးဟော့ကောင်”

“ဟာ ... အဲဒါကြိုက အချစ်ကိုခားပြတိုက်တာကွ”

“အဲဒါက အလိုမတူမှပြောတဲ့စကား ... အခုက ... ကောင်မလေး
ဘယ်တိုင် မင်းဘက်မှာ ... အဲဒါကို ဒီဒိုင်ယာရီစာအုပ်က သက်သေခံနေပြီး
သား”

“ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“အင်း ... မင်းဘာလုပ်ရမှာလဲဆိုတော့”

ဝင်းကိုလည်း မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားသည်။ ခဏကြာမှ
သက်ပျောက်တစ်ချက်တီးကာ ...

“ဒီလိုလုပ်ကွာ ... ခုချိန်မှာ ပန်းအိဖြူကိုကြွပြနေရုံနဲ့ မရတော့
ဘူး။ နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘတွေရဲ့စကားနဲ့ စည်းတားနေကြပြီဆိုတော့ အရာရာ
တိုင်းပြီး ... မင်းကို သေချာပေါက်ငြင်းတော့မှာ ... ဒီတော့ ... မင်းဘက်က
ကြမ်းမှပဲရတော့မယ်။ ဇွတ်စွန့်စားရတော့မှာပဲ ... ငါ ခုနကပြောသလိုပဲ
အကယ်ကားတင်ပြေးကွာ”

“ကဲ ... ဟုတ်ပြီ ... ကားတင်ပြီး ဘယ်ကိုပြေးရမှာလဲ”

“ဝေးဝေးစဉ်းစားမနေနဲ့ ... မှော်ဘီမှာ ငထွဋ်ရှိတယ်လေ။ အဲဒီ
ကောင်ခြံထဲပဲ သွားပေတော့”

“ဖြစ်ပါမလား ... ယွန်းမေဇင်နဲ့ငထွဋ်က ငါ့ကို သိပ်ကြည်လင်တာ

မဟုတ်ဘူး။ ငါ့အိမ်ကလည်း ငထွဋ်ဆီသွားမှာပဲလို့ တွက်နိုင်တာပဲ”

“ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပဲကွာ ... ရှေ့ခါမရှိနိုင်ပါဘူး။ ငါလည်းလိုက်ခဲ့ပေးမှာပဲ ... ပြဿနာတက်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါတို့ဝိုင်းရှင်းမယ်”

စိုးမိုးက သူ့အိမ်ဘက်ကိုစဉ်းစားကြည့်သည်။

“မဖြစ်သေးပါဘူးကွာ ... ငါ့အစ်မ ခါးခါးသီးသီးနဲ့ကို ပြဿနာရှာမှာ ... ပြီးရင် ငါ့အဖေကိုချွန်တွန်းလုပ်ဦးမှာ”

“အဲဒီတော့လည်း မင်းအမေရှိတာပဲကွာ ... မင်းအမေ မင်းရှေ့က မားမားမတ်မတ်ရပ်လိုက်ရင် ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံး အငြိမ်ဖောင်းဖြစ်သွားမှာ တကယ်ဖြစ်ခဲ့ရင် မင်းအမေက မင်းဘက်မှာရပ်မှာအသေအချာပဲ”

ပန်းအိဖြူတို့တက်ကို စဉ်းစားပြန်တော့လည်း ... ပန်းအိဖြူကိုယ်တိုင်က သူ့ကိုအကြောက်အကန်ငြင်းမှာ သေချာသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ...

ထိုသို့တွေးပြီးလျှော့လိုက်လျှင် သူမနှင့် တစ်ဘဝစာဝေးရဲတော့မည်။ ခေါ်သွားပြီးမှသာ သူမနားဝင်အောင် ... ကြည်ဖြူခွင့်လွတ်လာအောင် အသည်းအသန် ချော့မော့စည်းရုံးရတော့မည်။

“ဟုတ်ပြီလေ ... ချမယ်ကွာ ... ဒါဆို ဘယ်လိုအစီအစဉ်ဆွဲကြမလဲ”

ဝင်းကိုက သူ့လျှပ်တပြတ်စိတ်ကူးရသည့် အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ်ပြောပြသည်။

ပြေးလမ်းဆိုတာ ဖောက်မှရတာ ... သူ့အလိုလိုပေါက်လာတာ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ... သူ့ရင်ခွင်ဆီ အရောက်လှမ်းဖို့ ...

အခန်း (၁၈)

ထုံးစံအတိုင်း ... ပန်းအိအိဖြူတို့ စတိုးဆိုင်ရှေ့တည့်တည့်တွင် စိုးမိုး ကားကို ညင်သာစွာရပ်လိုက်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း သူ တံခါးဖွင့်ဆင်းစဉ် ... ဆိုင်ထဲမှ ပန်းအိဖြူက လှမ်းကြည့်နေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း သူမရှိရာကောင်တာသို့ လျှောက်ဝင်သွားကာ သူမကို အပြင်သို့လိုက်ခဲ့ရန်ခေါ်သည်။

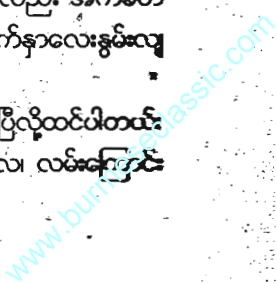
ထိုအခါတွင်တော့ ... ထုံးစံအတိုင်းအဖြစ်တော့။ သူမက မသိမသာ ငြင်းသည်။

“ဘာစကားပြောဦးမှာမို့လဲ ကိုစိုးမိုးရယ် ... အိမ်ထဲမှာပြောပါလား၊ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး”

“ဟင့်အင်း ... ထိုင်နေကျအအေးဆိုင်မှာပဲ ... လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောချင်တယ် ... လိုက်ခဲ့ပေးပါအိဖြူရယ်”

ပန်းအိဖြူ တစ်ချက်ငြိမ်သွားသည်။ စိုးမိုးမျက်နှာကိုလည်း အကဲခတ် ဖာန်နှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်သေးသည်။ ကြည့်နေရင်းနှင့် သူမမျက်နှာလေးနွမ်းလျ သွားသည်။

“ကိုစိုးမိုးကို ကျွန်မ ... နောက်ဆုံးစကား ပြောပြီးပြီလို့ထင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမယ့်လမ်းကို ရွေးချယ်ပြီးကြပြီလေ၊ လမ်းကြောင်း ချင်းမှ မတူတာ”

“အိဖြူရယ် ... အဲလိုမျိုးစိမ်းစိမ်းကားကားစကားတွေ မပြောပါနဲ့
လား ... ကျွန်တော် ဒီလိုမျိုး တစ်ဆင့်တက်ဖို့မကြိုးစားခင်မှာ ရင်းနှီးတဲ့
မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းဘဝထက်မက ရခဲ့ဖူးပါတယ်”

စိုးမိုးရဲ့မျက်ဝန်းရီစေဝေကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ အိဖြူက ...

“ဘယ်လိုစကားမျိုးကို မပြောသင့်တော့ဘူးဆိုတာတော့ ကိုစိုးမိုး
သဘောပေါက်ပြီးဖြစ်မှာပါ”

“ရည်းစားစကားမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို အာမခံပါတယ်”

“အရင်က ခင်မင်ခဲ့တဲ့မျက်နှာကိုထောက်လို့ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်
အနေနဲ့ လိုက်ခဲ့ပေးပါ့မယ်”

စိုးမိုးက တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်ဆိုရင်လည်း လုံလောက်ပါပြီလေ”

ပန်းအိဖြူ ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် လေးညှို့မှလွတ်သောမြားကဲ့သို့
တရှိန်ထိုးမောင်းထွက်လိုက်သည်။

အတွယ်အနှောင်တို့မှ လွတ်ကင်းရပါလိုကြောင်း ...

“ထိုင်နေကျအအေးဆိုင်ကို ကျော်လာပြီလေ”

“ဆိုင်ထဲမှာ လူနည်းနည်းရှုပ်နေတယ်၊ အေးချမ်းတဲ့နေရာကို သွား
အောင်”

“အိမ်မှာ လူမရှိဘူးလို့ပြောထားတယ်လေ၊ သိပ်အဝေးကြီးကို သွား
လို့မရဘူးနော်”

“သိပ်မဝေးစေရပါဘူး အိဖြူရယ်”

ပန်းအိဖြူက သက်ပြင်းမသိမသာချပြီး စိုးမိုးမျက်နှာကို အကဲခတ်
သည်။ ပန်ဝန်းကျင်ကိုလည်း လေ့လာသည်။ သူတို့ကားလေးက လမ်းမကြီး
တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ မြို့ပြင်ထွက်သည့်လမ်းကြောမို့ ယာဉ်ကြော
မရှုပ်ထွေးလှသေး ... ကားကလည်း အင်ဂျင်ပါဝါကောင်းသည့်မို့ လမ်း
ထက်တွင် တရိပ်ရိပ်ပြေးသည်။ ခဏအကြာတွင်ပင် မြို့ပြင်ဘက်သို့ထွက်နေ

ကြောင်း သူမရိပ်စားမိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် ...
သူမမျက်နှာပေါ်တွင် သံသယနှင့်အတူ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြူမှုများ ထင်ဟပ်လာသည်။

“ကိုစိုးမိုး ... အခု ဘယ်ကိုသွားနေတာလဲ။”

စိုမိုးက ဘာမှပြန်မပြော ... ကားကိုသာ ဂရုတစိုက်မောင်းနှင်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ပန်းအိဖြူ၏စိုးရိမ်မှုရေချိန် ပို၍ ... ပို၍မြင့်တက်လာပြီး။

“အခု ... ဒါ ... ဘာလုပ်နေတာလဲ ကိုစိုးမိုး”

“အိဖြူကို ... ကျွန်တော် ... ကားတင်ပြေးလာတာပါ”

“ဘာ ... ဘယ်လို”

သူမ မျက်နှာအမူအရာ လုံးဝပြောင်းသွားသလို ... တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာသည်။

“ရှင် ... ကျွန်မကို အဲဒီလိုအနိုင်ကျင့်ဖို့မစဉ်းစားနဲ့နော်၊ အခု ကားကိုပြန်လှည့်လိုက်ပါ”

“ကိုယ့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အိဖြူ ... သွားရမယ့်နေရာကို ရောက်အောင် သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

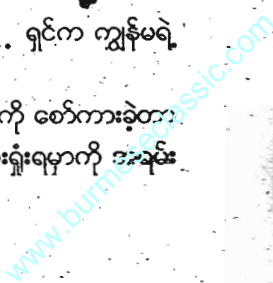
“မရဘူးနော် ... ရှင် အဲဒီလိုလုပ်လို့မရဘူး။ ရှင် ကားကိုပြန်မလှည့်ရင် ... ကျွန်မ ကားပေါ်ကခုန်ချလိုက်မှာ”

“အခုခုန်ချရင် သေရမှာအတိအကျပဲ ... မင်းတစ်ယောက်ထဲတော့ သွားခွင့်မပေးနိုင်ဘူး။ ဒီကားကို အရှိန်ထပ်တင်ပြီး သစ်ပင်တစ်ပင်ကို ဦးတည်လိုက်ရင် ... နှစ်ယောက်လုံးအတွက် ပွဲသိမ်းပြီလေ၊ ဘယ်လိုလဲ ... အဲဒီလမ်းကိုပဲ ရွေးလိုက်ရမလား”

ပြောပြီး ... စိုးမိုးက ကားကို အရှိန်နည်းနည်းထပ်တင်လိုက်သည်။ ပန်းအိဖြူ မျက်လုံးအစုံဝိုင်းသွားတော့သည်။ ပြီး ... မျက်လုံးကို စုံမှိတ်လိုက်ကာ ...

“ရှင်ကို ခင်မင်ရင်းစွဲရှိလို့ အခွင့်အရေးပေးတာ ... ရှင်က ကျွန်မရဲ့ စေတနာစိတ်ထားကို စော်ကားလိုက်တာပဲ”

“အိဖြူကမှ ကိုယ့်ရဲ့မေတ္တာစိတ်ထားအမှန်အကန်ကို စော်ကားခဲ့တာပါ။ ကိုယ် အိဖြူကို သိပ် ... သိပ်ချစ်တယ်၊ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာကို အခုခင်မင်

ကြောက်တယ်၊ တစ်ပါးသူရင်ခွင်ထဲရောက်သွားမယ့် အိဖြူကိုတွေးမိရင် ကိုယ့်ရင်မှာ ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါအတွက် အိဖြူ ကိုယ့်ကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးပေး ကိုယ်ခံပါ့မယ်”

“ရှင် ... ဒီလိုအတင်းအကျပ်လုပ်တော့ရော ... ကျွန်မအချစ်ကို ရမယ်ထင်လို့လား၊ လွန်ရောကျဲရော ရှင်ရရင် ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်ပေါ့”

“အိဖြူ ကိုယ့်အပေါ်မြင်တဲ့အမြင်နဲ့ သဘောထားက တော်တော်နိမ့်နိမ့် နေသေးတာပဲ ... ဒီမှာအိဖြူ ... မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ... စိတ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အနိုင်ကျင့်ပြီးစားပြတိုက်သလို ဘယ်တော့မှမယူဘူး”

“အဲဒါဆို ရှင်ဘာလို့ ကျွန်မကိုဖွတ်အတင်းခေါ်လာသေးလဲ”

“အဲဒါက တစ်စုံတစ်ခုကိုအတည်ပြုစရာရှိလို့ ... အဲဒီအတည်ပြုချက် ရမှ ဆုံးဖြတ်ခိုင်းမလို့”

“ဒါဆို အခုပဲဆုံးဖြတ်ပေးမယ်၊ ကားရပ်လိုက်တော့”

“နီးပါ ... နေရာအတည်တကျရောက်မှ အဲဒီအစီအစဉ်က စလို့ ရနိုင်မယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒေါသမကြီးပါနဲ့ ... ကိုယ်ပါ စိတ်လှုပ်ရှားလာရင် နှစ်လောင်းပြိုင် ဖြစ်သွားနိုင်ပါတယ်၊ အခုနေဆုံးဖြတ်ရင် ဘယ်လိုမှမမှန်နိုင်ပါဘူး၊ ဟိုရောက်မှ ဆုံးဖြတ်ရင် တခြားအထောက်အကူ အကြောင်းအရာတွေပါ ထည့်သွင်းစဉ်းစား ရမှာမို့ ဆုံးဖြတ်ချက်အမှန်ကို ရနိုင်ပါတယ်”

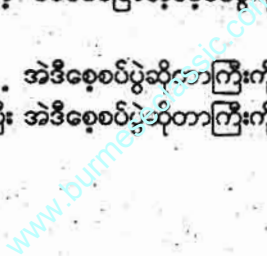
ပန်းအိဖြူတစ်ယောက် စိတ်လျှော့လိုက်ဟန်နှင့် သက်ပြင်းတိုးတိုးချ ပြီး ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။

“ဒီအချိန်လောက်ဆိုရင် မေမေတော့ စိတ်ပူပြီးရှာနေလောက်ပြီ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ... မကြာခင် အမှန်အတိုင်းသိသွားပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းဝင်းကို အစီအစဉ်လုပ်နေပါတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ကျွန်မကတော့ မေမေပြောတဲ့စေ့စပ်ပွဲကို လက်ခံထားပြီးပြီ”

“စေ့စပ်ပွဲ ... လာပြန်ပြီ ဒီစေ့စပ်ပွဲ ... အဲဒီစေ့စပ်ပွဲဆိုတာကြီးကို နားခါးတယ်ကွာ ... မကြားချင်ဘူး၊ ခုချိန်ကစပြီး အဲဒီစေ့စပ်ပွဲဆိုတာကြီးကို

ဆင်းထဲက ခဏထုတ်ထားလိုက်စမ်းပါ”

“အဲဒါ မေမေစီစဉ်တဲ့ကိစ္စရှင် ... မေမေနဲ့မမက ကျေးဇူးရှင်လို့ မှတ်ယူထားတဲ့ရှင်က ဒီလိုအလုပ်မျိုးကိုလုပ်တာသိရင် သူတို့ ဘယ်လိုပြောမလဲ သိချင်လိုက်တာ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ... အတည်ပြုစရာလေးတွေပြီးရင် မင်းကိုယ်တိုင် အဲဒီအဖြေကို တွေးမိလာမှာပါ။ ကိုယ်က မင်းအတွက်ပါ ကျေးဇူးရှင်ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာဦးမှာပါ။ သေချာတာကတော့ ... လောကမှာ တစ်ခါကျေးဇူးပြုဖူးရင် ထပ်သက်တာကျေးဇူးရှင်ပဲလို့ မှတ်လိုက်တော့”

ပန်းအိဖြူက မဲ့ပြုံးပြုံးကာ ငြိမ်သွားသည်။ ခဏကြာမှ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ရှင်လုပ်တဲ့ ဒီနေ့လုပ်ရပ်ရဲ့အကျိုးဆက်ကိုတော့ ခွင့် ကောင်းကောင်းခံစားရမှာပါ”

“မှန်တာပေါ့ ... ကိုယ်စိုက်တာ အမှန်းပင်ဆိုရင် အသီးသီးလာတဲ့ အခါ ကိုယ်အမှန်းသီးပဲစားသုံးရမှာပေါ့။ အဲ ... အချစ်ပင်ပေါက်လာရင် တော့ ... ချိုမြိန်မှုအပေါင်းကိုရရှိမှာ ဘယ်သူဖြစ်မလဲ”

စိုးမိုးက ... ပြောပြီးခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ပန်းအိဖြူကိုလှည့်ကြည့်သည်။

ပန်းအိဖြူကတော့ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် မဲ့ပြုံးနှင့်သာတုံ့ပြန်သည်။

အလိုက်သင့်ရာ စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းပေးခြင်းဖြင့် ... သူမ

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားမလုပ်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်သွားသဖြင့် တော်တော့သည်။

ကားလေးကတော့ ဦးတည်ရာသို့ တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားဆဲ ...

“ဒီမှာ ... ရှင်အတည်ပြုစရာရှိတယ်ဆိုရင်လည်း ပြောလေ ... ကျွန်မ အတည်ပြုပေးပြီးရင်ပြီးပြီပေါ့။ အာကိစ္စ တံခါးကိုသော့ခတ်ရတာလဲ”

“ခုနက တစ်နာရီခိုင်းရှစ်ဆယ်နှုန်းလောက်နဲ့ မောင်းနေတဲ့ကားပေါ်က တောင် ခုန်ချဖို့ကြံစည်သေးတယ်လေ။ အဲဒီလိုလူမျိုးကို ထွက်မပြေးဘူးလို့ ဘယ်သူကယုံခဲ့မှာလဲ”

မင်းထွဋ်၏ စိုက်ပျိုးရေးခြံကျယ်ကြီးထဲရှိ အိမ်လေးထဲရောက်ရောက်

www.burmeseclassic.com

ချင်း ပန်းအိဖြူက ကွိုင်ရှာနေခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်နှာက အလိုမကျသန်မှုန် လျက် ...

“ကဲ ... ပြောပါဦး ... ရှင်ရဲ့ မဟာအတည်ပြုစရာကိစ္စကြီးဆိုတာ”

“ကားပေါ်မှာ ကိုယ်ပြောခဲ့သလိုပါပဲ ... အိဖြူကို တစ်ပါးသူရင်ခွင် ထဲရောက်သွားမှာ ကိုယ်လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ကိုယ်တို့တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် ချစ်မနေကြဘူးဆိုရင် ခံသာပါတယ်၊ ချစ်နေလျက်နဲ့ဝေးရမယ့် ဘဝမျိုးကိုတော့ ကိုယ်လုံးဝမခံစားနိုင်ဘူး အိဖြူ ... အထူးသဖြင့် အိဖြူနဲ့ ပတ်သက်ရင် အရာရာကို ကိုယ်ရင်ဆိုင်ရဲတယ်ဆိုတာ အိဖြူသိစေချင်ပါတယ်”

“အဲဒါသိတော့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ... ကျွန်မမှ ရှင်ကိုမချစ်တာ”

“အဲဒီလိုစကားကို အပြတ်ပိတ်မပြောပါနဲ့ အိဖြူရယ် ... အိဖြူမမ ကို ဆေးရုံပို့ပေးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ရင်ခုန်သံချင်းရင်းနှီးခဲ့ ကြတာ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လုံး သိပြီးသားပဲ ... နောက်ပိုင်းကျမှ ဘယ်လိုဘေးပယောဂတစ်ခုခု ဝင်နောက်ယှက်လို့ပျက်ရသလဲ ကိုယ်စဉ်းစား မရတာ”

“ဘယ်ပယောဂမှ လွှဲချမနေနဲ့ ... ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိပေါ့၊ ဘယ်သူမပြုမိမိမှုတဲ့ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ကိုယ်တို့ကြားမှာ ချွန်တွန်းတွေ ဘယ်လောက်များမယ်ဆိုတာ ကိုယ်တွေးမိပြီးသားပါ၊ ပြောပါ ... အိဖြူ မကျေလည်တဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ ... ကျေနပ်သဘောပေါက်သည်အထိ ကိုယ်ရှင်းပြမယ်”

“ဟာ ... မသိဘူးကွာ ... ကျေလည်တွေရော၊ ကျေနပ်တွေရော ချွန်ယှက်ခတ်နေတာပဲ ... ကျွန်မကတော့ ပြန်ချင်တာပဲသိတယ်၊ ဒီအိမ်ကိုသာ ပြန်ပို့ပေးပါ”

“အိဖြူရယ် ... ကိုယ်ပြောခဲ့တာလည်း အပ်ကြောင်းထပ်နေပြီ၊ ကိုယ်နဲ့ အိဖြူကအဝေးခံနိုင်ပေမယ့် ... ကိုယ်ကတော့ အိဖြူကို လုံးဝအဝေး မခံနိုင်ဘူး၊ အိဖြူလည်း ကိုယ့်ကိုချစ်နေလျှောက်သားနဲ့ကွာ”

“ဘာ ... ဘယ်သူပြောလဲ ချစ်နေတယ်လို့”

“အသေအချာသိထားတာလေးတွေ ရှိနေလို့ပေါ့”

“ဘာတွေရှိနေလို့လဲ ... ပြောစမ်းပါ”

“ဪ... အိဖြူရဲ့မျက်စိနားတွေကတဆင့် သိရလို့ပါ”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ ရှင့်ဖာသာလိုရာဆွဲတွေးပြီး သဘောပေါက်နေတာ”

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားရာမှ ပန်းအိဖြူ အနည်းငယ်ပြန်တည်ငြိမ်သွားသည်။

“ထားပါ... အဲဒါဆို အိဖြူ ကိုယ့်ကိုလုံးဝမချစ်ဘူးလို့ပဲထားပါတော့... ဒါဆို ဘာကြောင့်ကိုယ့်ကိုငြင်းရတာလဲ”

“ရှင်းနေတာပဲရှင်... ငြင်းတာမချစ်လို့ပေါ့”

“ဒုက္ခပါပဲ အိဖြူရယ်... ဒီစကားနဲ့ပဲ ပတ်လည်ခိုက်နေပြီ၊ နှလုံးသားကပေးလာတဲ့အဖြေစကားက ဘာကြောင့်နှုတ်ဖျားရောက်မှ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သွားရတာလဲ”

စိတ်အိုက်နေပုံရသော စိုးမိုးကိုကြည့်ကာ ပန်းအိဖြူက ညစ်ကျယ်ကျယ်လေးပြီးနေသည်။ စိုးမိုးလည်း ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေပြီ။

ထိုအခိုက်... သူ့ဟန်းဖုန်းမှ အသံမြည်လာသည်။ Unseen နံပါတ်

မို့။

“ဟဲလို...”

“xxx”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ”

“xxx xxx”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်မ”

“xxx xxx”

“အဲဒါတော့ အခုပြောလို့မဖြစ်သေးပါဘူး အစ်မ”

“xxx xxx xxx xxx”

“အဆင်မပြေသေးဘူး အစ်မ”

“xxx xxx xxx xxx”

“ဟုတ်ကဲ့အစ်မ... ဟုတ်”

ပန်းအိဖြူက စိတ်ဝင်တစားလိုက်နားထောင်နေသည်။ သူ့အစ်မဆိုလျှင် မမဟုပြောလိမ့်မည်။ သူမအစ်မများ ဖုန်းဆက်သလားဟု ကြံဖန်လွှား

တောကာ သူ့မျက်နှာလှမ်းကြည့်တော့ ... ဘာမှအရေးမကြီးသည့်ဟန်နှင့် ခပ်တည်တည်ပင်။ ဟုတ်နိုင်သည်။ မမတွင် သူ့ဖုန်းနံပါတ်မရှိ ... ဆက်ချင်း ဆက် မိမိကိုသာဆက်ရမည်လေ။ သံသယဖြစ်စရာမှာ ဖုန်းဆက်ပြီးမှ စိုးမိုး ကြည့်ရသည်မှာ အတန်အသင့်စိတ်သက်သာရာရသွားသကဲ့သို့ မြင်ရသည်။ ကြည့်လေ ...

“ဟား ... ဝင်းကိုဆိုတဲ့ကောင်လည်း မရောက်လာသေးဘူးကွာ၊ ဗိုက်ဆာသလိုလိုတောင် ဖြစ်လာပြီ”

“အောင်မာ ... သူများတကာသားသမီးကို ... အိမ်ပြန်ပို့ဖို့တော့ မစဉ်းစားဘဲနဲ့ ... ဗိုက်ဆာတဲ့ကိစ္စကို အရေးလုပ်ပြောနေတယ်”

“ဒီမှာအိဖြူ ... အတည်ပြုတဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခုတောင် ခုထိလိုရင်း မရောက်နိုင်တာ ကျွန်တို့အပိုင်းတွေ ဘာမှဆက်မစဉ်းစားနိုင်တော့ဘူး။ သေချာ တာကတော့ အိဖြူ ... ဒီတစ်ညတော့ ဒီအိမ်မှာနေရတော့မှာဆိုတာပဲ”

“ရှင့်အတွက်လည်း သေချာတာကတော့ လက်ထိတ်နဲ့အချုပ်ခန်းကို တန်းနေမယ်ဆိုတာပဲ ... ကျွန်မ မမနဲ့မေမေက နေမှာမဟုတ်ဘူး။ ခုလောက်ဆို ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်ပြီးလောက်ပြီ”

“အင်းလေ ... ဟုတ်မှာပေါ့ ... ဒါနဲ့ အခုလေးတင်ဖုန်းဆက်တာ ဘယ်သူလို့ထင်လဲ”

ပန်းအိဖြူက လက်ပိုက်ရပ်နေရာမှ နှုတ်ဖြင့်မဖြေ ... ‘ပြော’ ဆိုသည့် သဘောနှင့် မေးဆတ်ပြသည်။

“အဲဒါ ... အိဖြူမမ”

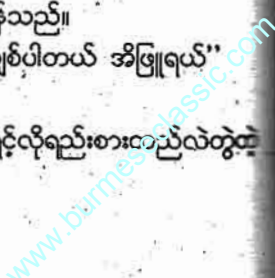
“ဟင် ...”

ပန်းအိဖြူ၏အမူအရာများ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသည်။ ဖုန်းပြောစဉ်က အေးဆေးသည့်သူ့အမူအရာကြောင့်လည်း သူမအဖို့ စဉ်းစားမရသည့်အချက် ကို များလာစေသည်။ သူမမျက်နှာ အနည်းငယ်တော့ပျော့ပျောင်းသွားသည်။ ထိုအခွင့်ကောင်းကို စိုးမိုးက အမိအရအသုံးပြုပြန်သည်။

“ကိုယ် ... မင်းကို သိပ် ... သိပ်ချစ်ပါတယ် အိဖြူရယ်”

ပန်းအိဖြူက ခနဲပြုံးပြီးလိုက်သည်။

“ရှင့်မှာ မိန်းမမမရှားပါဘူး၊ ပြီးတော့ ရှင့်လိုရည်းစားငယ်လဲတဲ့”

လူမျိုးကို လက်ခံတဲ့မိန်းမတွေထဲမှာ ကျွန်မမပါဘူး”

ပြောရင်း ခံပြင်းဒေါသထွက်လာဟန်တူသည့် ပန်းအိဖြူနှုတ်ခမ်းများ စာဆတ်ဆတ်တုန်ခါလာသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ကိုယ် မိန်းမပေါင်းများစွာကိုတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ် သူတို့အပေါ် လုံးဝမလွန်ကျူးခဲ့ပါဘူး။ စည်းစောင့်ခဲ့ပါတယ် ... အဲဒီအကြောင်း ကိုယ်နဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတိုင်းကို မေးကြည့်နိုင်ပါတယ်”

“မေးစရာလားရှင် ... အဲဒါ ရှင့်သမိုင်းပဲ ... ကျွန်မနဲ့ဘာဆိုင် လို့လဲ”

“ဒါဆို ... ဘာကြောင့် ကိုယ်တွေ့ခဲ့ရလဲဆိုတာတော့ မင်းနားလည် အောင် ရှင်းပြချင်တယ်”

“အဲဒါလည်း နားမထောင်ချင်ဘူး”

“နားမထောင်လို့မရဘူး အိဖြူ ... မင်းစွဲချက်တင်လို့ ကိုယ်ရှင်းပြ မှာ ... အဲဒီလိုစွဲချက်တင်စေဖို့ ... ပြီးတော့ ... ခုလိုရှင်းပြချင်လို့ ဒီထိတောင်ရောက်လာခဲ့တာ”

“အမှုပေါ့အောင်ပြောမနေပါနဲ့ ... မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ကားတင်ပြေးတာဟာ ပြေးတာပဲပေါ့”

“အလိုတူကြည့်ဖြူလို့ ခေါ်ခဲ့တာပါ။ အိဖြူဆိုက ကလေးမကိုမေးကြည့် လို့ရပါတယ်”

“အဲဒါဆို ဖုန်းဆက်မေးကြည့်မယ်လေ။ ကျွန်မဖုန်းကိုပြန်ပေး”

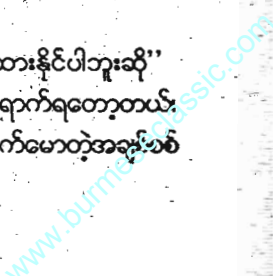
“အဲဒီကိစ္စကို ခေတ္တခဏသည်းခံပါ။ အန္တရာယ်များတဲ့ အပြောအဆို တွေ ထွက်ပေါ်လာမှာစိုးလို့ ... ခေတ္တသိမ်းဆည်းထားပေးတာပါ”

“သိပ်အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့လူ ... လူကိုလည်း အတင်းခေါ်လာတယ်။ ဖုန်းကိုလည်း အတင်းသိမ်းထားတယ်”

“မေတ္တာရှေ့ထားရင် အဲဒီလိုမျိုးဒေါသအတွေးတွေ ပွားပို့မရှိတော့ပါ ဘူး”

“ဘာမေတ္တာလဲ ... ရှင့်လိုလူမျိုးကို မေတ္တာမထားနိုင်ပါဘူးဆို”

“အိုကေ ... အခုမှပဲ ပြောချင်တဲ့စကားကို ပြန်ရောက်ရတော့တယ်။ ကိုယ် မိန်းကလေးများစွာတွေ့ခဲ့တာက ကိုယ် သိပ်တမ်းတမက်မောတဲ့အခန်းပဲ”

ကို ရှာဖွေချင်လွန်းလို့ပါ။ သေချာတာက ကိုယ် ခုချိန်ထိမတွေ့ရသေးဘူးဆိုတာပဲ။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့အချစ်စစ်ကို ပေးစွမ်းနိုင်မယ့်မိန်းကလေးကို တွေ့ရပြန်တော့လည်း သူ့အချစ်ကိုဝန်မခံချင်ဘဲ ကိုယ့်ကိုပဲတွန်းထုတ်နေပြန်တယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲသိလား ... အဲဒါ ပန်းအိဖြူဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရှေ့ကမိန်းကလေးပဲ”

ပန်းအိဖြူက ဂျစ်ကပ်ကပ်ပုံစံနှင့် မျက်ခွံလှန်ကာ စိုးမိုးကိုပြန်ကြည့်နေသည်။

“ကိုယ်နဲ့ ဆုံခဲ့တဲ့မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ကိုယ့်ရင်ကိုထူးထူးခြားခြား လှုပ်ခတ်နိုင်တာ အိဖြူတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ ကိုယ်ရှာနေတဲ့အရာက အိဖြူဆီမှာပဲဆိုတာ ကိုယ့်ရင်ထဲထိ ခံစားသိနဲ့သိတယ်။ ဒါကြောင့် အိဖြူကိုလက်လွှတ် ဆုံးရှုံးရမှာ ကိုယ်သေမလောက်ကြောက်ပါတယ်။ အိဖြူကိုရဖို့ဆိုရင် ဘယ်လို အန္တရာယ်တော့ကိုမဆို ကိုယ်တိုးဝင်တော့မှာ”

ပန်းအိဖြူက စိုးမိုးကို တွေ့တွေ့ငေးငေးလေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ခက်တာက ... ရှင့်ဘက်ကခံစားချက်မျိုး ကျွန်မမှာရှိမနေတာပဲ”

ပြောရတာလည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေးနှင့်မောလှပြီ။ နောက်ဆုံးလက်နက်ကိုထုတ်သုံးမှ ရတော့မည်ဟု စဉ်းစားလိုက်မိတော့သည်။

“အိဖြူ ... ကိုယ့်ကိုမချစ်ဘူးဆိုတာ ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ပဲ ယုံကြည်ထားတယ်”

“ကိုစိုးမိုးကို ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က ပြောနေတာလေ”

“ဒါဆို ... အိဖြူ ... ဒီစာအုပ်လေးကို ဖတ်ကြည့်လိုက်ပါဦး”

စိုးမိုးက သူနှင့်တပါးတည်းယူလာသည့် စာအုပ်လေးကို လှမ်းဖေးလိုက်သည်။ စာအုပ်လေးနှင့်အဖုံးကိုမြင်ရုံနှင့် ပန်းအိဖြူ မျက်လုံးများဝိုင်းစက်သွားတော့သည်။

အခန်း (၁၈)

ပန်းအိအိဖြူမျက်နှာပေါ်တွင် အံ့ဩသွားဟန်နှင့် ဝေခွဲမရဟန်က ထင်ထင်ရှားရှားပေါ်လွင်နေသည်။ ထို့နောက် စာအုပ်ကိုတစ်လှည့် ... စိုးမိုး မျက်နှာကိုတစ်လှည့် အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ... စာအုပ် မျက်နှာဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ...

“ဟင် ... ဒီ ... ဒီစာအုပ်က ... ”

စိုးမိုးက ပန်းအိဖြူကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။ ပန်းအိဖြူတစ်ယောက် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ အလွန်အမင်းအံ့အားသင့်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်...

အပြင်မှ တံခါးခေါက်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

ချောင်းကြည့်ပေါက်မှကြည့်လိုက်ရာ ဝင်းကိုမျက်နှာပြုပြင်ကြီးကို မြင်ရ သဖြင့် သော့ခတ်ထားသည့်တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ငထွဋ်ကိုလည်း အပြင်မှာမတွေ့ပါလား?”

“ငါရောက်ရောက်ချင်း ... ငါ့ဘက်ကလည်း လုပ်စရာရှိသေးတယ်၊ ကားခဏပေးဆိုပြီး မောင်းထွက်သွားတာပဲ ... မင်းလုပ်တဲ့ကိစ္စတွေရော အဆင်ပြေလား”

“မင်းမှာတဲ့ငွေတွေ ပါလာပြီ၊ မင်းအိမ်ရော ... ပန်းအိဖြူအိမ်ကိုပါ သဘောပေါက်လောက်အောင် အသိပေးပြီးပြီ၊ မင်းအစ်မတောင် လိုက်လာမယ်

ထင်တယ်”

“ဟုတ်လား ... လိုက်လာလည်းကောင်းတာပေါ့ကွာ ... လူကြီးတွေအားလုံးလိုက်လာရင် ပိုကောင်းတယ်”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဒီနေရာမှာတင် တစ်ခါတည်းအပ်ပြီး ... တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာဆောင်ပြီး ... ဒီခြံမှာပဲ တစ်လလောက်စတည်းချမလို့”

“အရေးထဲ စိတ်ကူးကယဉ်ချင်သေးတယ်၊ ပန်းအိဖြူနဲ့ ပြေလည်လား”

“ပြတ်သားတဲ့အဖြေကို ခုထိမရသေးဘူးကွာ”

“ကြိုးစားလေကွာ ... တစ်ခါတည်း မင်္ဂလာဆောင်ချင်တာဆို”

“ကြိုးစားနေတာပဲကွာ ... တိုင်ပတ်နေလို့”

“ဘာကြိုးစားနေတာလဲ ... ဘာတိုင်ပတ်နေတာလဲ”

တံခါးဝနားတွင် စိုးမိုးနှင့်ဝင်းကိုတို့ တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်ပြောနေသကဲ့သို့ ပန်းအိဖြူက ဘယ်အချိန်ကတည်းက အနားရောက်လာပြီးနားထောင်နေသည်မသိ။ အနီးကပ်အော်လိုက်မှ သူတို့နှစ်ယောက် လန့်သွားပြီး ...

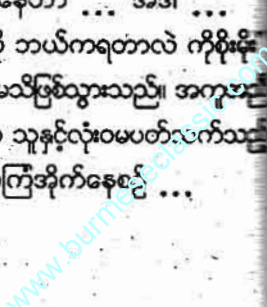
“မဟုတ်ပါဘူး အိဖြူရဲ့ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် စပ်တူဖွင့်ထားဆိုင်အကြောင်း ပြောနေတာပါ”

“ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး ... ခုနကကြားတော့ တစ်မျိုးပါ”

ဇေဝေဝေနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံးမျက်နှာကို လိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ဝင်းကိုကပါ ဝင်ပြောရတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ပန်းအိဖြူရဲ့ ... ခုတလော ဒီဘက်မှာအာရုံမစူးနေတော့လေ ... ဆိုင်ကို ပစ်ထားမိသလိုဖြစ်နေတာ ... အဲဒါ ...”

“ကဲ ... အဲဒါထားပါ ... ဒီစာအုပ်ကို ဘယ်ကရတာလဲ ကိုစိုးမိုးရုတ်ထရက်မေးလာသဖြင့် ဘာဖြေရမှန်းမသိဖြစ်သွားသည်။ အကူမရလိုခြင်း ဝင်းကိုကိုလှမ်းကြည့်ကာမှ ... ငတ်က သူနှင့်လုံးဝမပတ်သက်သည့် အမှုအရာနှင့် တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ သူ အကြံအိုက်နေစဉ် ...”

“အဲဒီစာအုပ်ကို အစ်ကိုပေးလိုက်တာ ပန်းအိဖြူ”

ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာသောအသံကြောင့် အားလုံးခံ့အားသင့်တာ တစ်ခါးဝသို့လှမ်းကြည့်လိုက်မိကြသည်။ ဝင်လာသူမှာ ဆန်းထွဋ်နှီးဖြစ်နေသည်။

“ပန်းအိဖြူ စိတ်ဆိုးရင်လည်း ... အစ်ကိုကိုပဲ ဆိုးလိုက်တော့၊ နှိမ့်ကို အစ်ကိုပေးလိုက်တာပါ။ အစ်ကိုကိုလည်း မာယာကပေးလိုက်တာ”

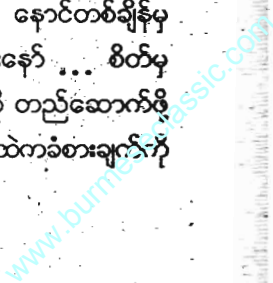
‘ဟင် ... မမကပါ’

“ဟုတ်တယ် ... စိုးမိုးနဲ့ပန်းအိဖြူတို့အကြောင်းကို မာယာနဲ့စကား ပြောပြီးတဲ့အချိန်မှာ မာယာ ... အဲဒီဒိုင်ယာရီစာအုပ်လေး အစ်ကိုလက်ထဲ ကို အပ်လိုက်တာ ... ဟုတ်တယ်လေ ... ဘာမဟုတ်တဲ့သံသယတွေ၊ အစွဲတွေကြောင့် အသိလွဲမှားသူတွေကို အာယာတအငြိုးအတေးသမားတွေက လိုသလိုကြိုးကိုင်နေတာကိုမြင်ရလို့ မနေနိုင်တဲ့အတွက် ဝင်ပါရတာ”

“ကိုဆန်းထွဋ် ... ဘာလို့ဝင်ပါရတာလဲ အစ်ကိုရယ် ... အဲဒါ ညီမအရှက်ကိုခွဲနေသလိုပဲဆိုတာ မတွေ့မိဘူးလား ... မကြာခင် ညီမက အိမ်ထောင်ပြုရတော့မှာလေ၊ ခုတော့ ... အစ်ကိုနဲ့မတို့က ညီမကို အကြမ်း အက်သမားလက်ကို ဝကွက်အပ်လိုက်သလိုဖြစ်နေပြီပေါ့”

ပန်းအိဖြူစကားကြောင့် စိုးမိုး တွန့်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ဝင်းကိုက ပြုံးစိစိဖြစ်သွားသည်။

“အဲဒီလောက်ကြီး ပစ်ပစ်ခါခါမပြောပါနဲ့ ညီမရယ် ... မင်းတို့ နှစ်ယောက်လုံး ခံစားနေရကြတာကို ... ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ သိနေမြင်နေရ တာပဲ ... အစ်ကို့ဆန္ဒကတော့ ချစ်နေကြလျှက်နဲ့ ခွဲကြရတာကို မဖြစ်စေချင် ပါဘူး။ နှစ်ဖက်လုံး ကြိတ်မှိတ်ပြီးတော့ မခံစားစေချင်ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးဆို တာ တစ်ခါမှားရင် တစ်သက်စာအမှားဖြစ်သွားမှာ ... တစ်သက်တာအရေး ကို မာန်မာနတွေ၊ သံသယတွေနဲ့ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ခဲ့ရင် ... နောင်တစ်ချိန်မှ မှားမှန်းသိပေမယ့်လည်း ဘယ်လိုမှပြင်ဆင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးနော် ... စိတ်မှ မချမ်းသာရင်တော့ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်ဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ညီမရင်ထဲကခံစားချက်ကို

ဥပေက္ခာပြုပြီး စိတ်လိုက်မာန်ပါဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို အခုလို အချိန်မီတုံ့ပြန် စဉ်းစား ပြင်ဆင်စေချင်တယ်”

“တော်ပြီ အစ်ကိုရာ ... စိတ်ရှုပ်တယ်၊ ဘာမှ မစဉ်းစားချင်တော့ဘူး”

စိုးမိုးကတော့ ... ဖျောင်းဖျစ်ကားအရည်ကြီးကို မရပ်မနားတစ်ဆင့် တည်းပြောနေသည့် ဆန်းထွဋ်ဦးနှင့် ... ယခုတိုင် လက်ခံချင်သေးပုံမရသည့် ပန်းအိဖြူတို့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ... ရင်မှာ မောဟိုက်လာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးဝ၌ လူတစ်ဦးပေါ်လာသည်။ ထိုလူကိုမြင်လျှင် မြင်ချင်း ပန်းအိဖြူမျက်နှာ အံ့အားသင့်လွန်းဟန်ဖြစ်သွားသည်။

“ကိုမိုးထက်မြင့်”

ထိုလူက မျက်စိမျက်နှာပျက်စွာနှင့် မော့ကြည့်လာသည်။ စိုးမိုးစိတ်ထဲတွင် ထိုလူကို တစ်နေရာရာတွင် သေသေချာချာမြင်ဖူးခဲ့သည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော်လည်း ရေရေရာရာမမှတ်မိ ...

ထိုလူထံမှ မပွင့်တပွင့်နှင့် စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ မပန်းအိဖြူ”

အခန်းဝတွင် နောက်တစ်ဦးပေါ်လာပြန်သည်။ စိုးမိုးတို့သူငယ်ချင်း မင်းထွဋ်ဖြစ်နေသည်။ မင်းထွဋ်က မိုးထက်မြင့်နောက်နား ကပ်လျက်ရပ်ပြီး အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်နေသည်။ သဘောမပေါက်နိုင်သည့် ဝင်းကိုက ...

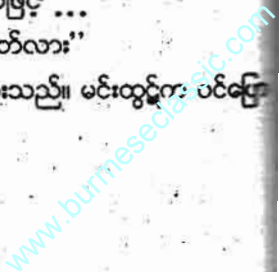
“ငထွဋ် ... သူက မင်းနဲ့အတူလာတာလား၊ နောက်ပြီး ... မင်းအသိလား”

“အေး ... ခုတော့ သိသွားရတာပေါ့ကွာ ... ယွန်းမေဇင်နဲ့ လက်ရှိချစ်သူလေ”

ပန်းအိဖြူက ထိတ်လန့်တကြားလေသံဖြင့် ...

“ရှင် ... ရှင် ... သူပြောတာ ဟုတ်လား”

မိုးထက်မြင့် မဖြေ ... ခေါင်းသာငုံ့သွားသည်။ မင်းထွဋ်က ပင်ဖြောသည်။

“တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ ... မိုးထက်မြင့်နဲ့ အခုဒီမှာပြောနေဆိုနေကြတာနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေလို့ ခေါ်လာခဲ့တာပါ ... မိုးထက်မြင့်က သွန်းမေဇင်ကို ကြောရုံကြံပြီးပစ်ထားခဲ့ပြီး၊ ရင်ခွင်သစ်ရှာဖွဲ့ကြံနေတဲ့ကောင်၊ ခု ... မေဇင်မှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ၊ ဒါကြောင့် ငါ ... ဒီနေ့ မိုးထက်မြင့်ကိုရှာဖွေ ပြတ်ပြတ်သားသားမေးတာ ... ငြင်းချင်သလိုလိုဝေနေလို့ တစ်ချက်ကျွေးထိုက်ရသေးတယ်၊ ခုတော့ ... သူ သဘောပေါက်သွားပါပြီ၊ မေဇင်ကို ထက်ထပ်ယူပါမယ်တဲ့ ... သူ့ကို ဆက်စကားပြောရင်း မေးရင်းနဲ့မှ ပန်းအိဖြူတို့နဲ့ ပတ်သက်နေမှန်းသိရတာ ... ဒါကြောင့် ဒီအထိပါလာရတာပဲ၊ ဒါဆို စေ့စပ်မယ်လို့ကြံရွယ်သူရဲ့ စိတ်ထားကဘယ်လို ... ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စိုးမိုးရဲ့အနေအထားက ဘယ်အဆင့်ဆိုတာ ... ပန်းအိဖြူ ခွဲခြားလို့ရသွားမယ် ထင်ပါတယ်”

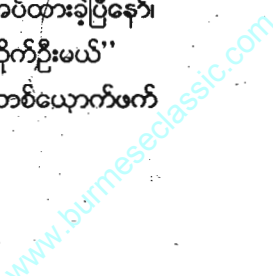
ထိုအခါမှ မိုးထက်မြင့်ကိုမြင်ဖူးသလိုလို ထင်နေသည့် စိုးမိုးနှင့်ဝင်းကို တို့ မျက်လုံးချင်းဆုံမိသွားကြသည်။

ပန်းအိဖြူကတော့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသော နှုတ်ခမ်းအစုံကို ဖိကိုင်ထားရာမှ စိုးမိုးကိုတစ်လှည့် ... မိုးထက်မြင့်ကိုတစ်ပြန် အစုန်အဆန်ကြည့်နေသည်။ တစ်ခွန်းမှတော့ ဝင်မပြော ... မင်းထွဋ်က စကားဆက်ပြန်သည်။

“ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း မေဇင်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ စိုးမိုးကို အထင်မှားခဲ့ဖူးတယ်၊ ပန်းအိဖြူထင်သလိုပဲ စိုးမိုးဟာ ရည်းစားထည်လဲတဲ့တယ်၊ မိန်းမပွေတယ်၊ အပျော်ကြံချင်တယ်လို့ သဘောပေါက်ခဲ့တာပေါ့ ... အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ပြောဆိုခဲ့ဖူးတယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်လည်း ဒီနေ့မှ စိုးမိုးကိုနားလည်သွားတာပါ၊ ပန်းအိဖြူလည်း ကိုယ်တိုင်ခံစားနားလည်ကြည့်ပေါ့ဗျာ”

“ကဲ ... စိုးမိုးနဲ့ဝင်းကို ... ငါ့ခြံကို မင်းတို့လက်အပ်ထားခဲ့ပြီနော်၊ ငါကတော့ မိုးထက်မြင့်ကိုပြန်ပို့ရင်းနဲ့ ငါ့အမေဆီ ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ဝင်းကိုက မင်းထွဋ်နှင့်မိုးထက်မြင့်ပုခုံးကို တစ်ဖက်တစ်ယောက်ဖက်ကာ ကားအနီးသို့လိုက်ပို့ရင်း ...

“ငါကတော့ ခဏနေခဲ့လိုက်ဦးမယ်ကွာ ... စိုးမိုးအခြေအနေထဲ သိပ်အဆင်မချောသေးဘူး”

“အေး ... အဆင်ချောတာနဲ့ မင်းရှိနေဖို့ လုံးဝမလိုအပ်တော့ဘူး နော်”

“သိပါတယ်ကွ ... ခဏပါပဲ”

“ဘာ ခဏကိုပြောတာလဲ”

“ခဏလေးချောင်းမှာလို့ ... ”

မင်းထွဋ်က ဝင်ကိုပခုံးကို တစ်ချက်ပိတ်ထိုးလိုက်ရင်း ...

“ဟကောင် ... အခွက်ပြောင်မနေနဲ့ ... စိုးမိုးဘဝလည်း တည်ငြိမ်စေချင်ပါပြီကွာ ... တတ်နိုင်သလောက် ဝင်ညှိပေးလိုက်နော်”

မင်းထွဋ်တို့ကားထွက်သွားမှ ဝင်းကို အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

အိမ်ထဲမှာတော့ ... ပန်းအိဖြူက စိုးမိုးကို စကားဟဟမပြောသေး လည်း ဆန်းထွဋ်ဦးဘက်ကို လှည့်ရစ်ပြန်သည်။

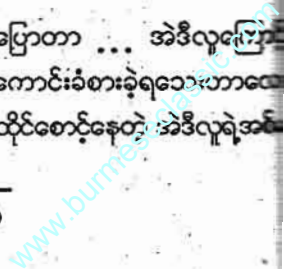
“ကဲ ... သူ့သူငယ်ချင်းကတော့ ကိုမိုးထက်မြင့်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပြောသွားတယ်၊ အဲဒီဘက်ကတော့ ရှင်းပြီပဲထားပါတော့ ... ယုယခင်အခု ဘယ်လောက်များခံစားနေရမလဲ ... ယုယခင်မှာ ဘယ်လိုအပြစ်တွေ ရှိနေလို့လဲ ... အဲဒါ အစ်ကိုရှင်းပြနိုင်လား”

ဆန်းထွဋ်ဦးက ပြုံးပြီး ...

“နေပါဦး ... ဘာအကြောင်းမှမရှင်းပြခင် အရင်မေးရဦးမယ် ခုနကညီမပြောတဲ့အထဲမှာ သူ့သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့စကားပါတယ်၊ ‘သူ’ ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုရည်ညွှန်းတာလဲ”

ပန်းအိဖြူ အနည်းငယ်ရှက်ဝဲဝဲလေးဖြစ်သွားပြီး စိုးမိုးကို မသိမထင် လက်ညှိုးထိုးကာ ...

“အဲဒါက ... အဲ ... အဲဒီလူကိုပြောတာ ... အဲဒီလူကြောင့် ယုယခင်ရဲ့အရို၊ အထွေ၊ အငေါ့ကို ကောင်းကောင်းခံစားခဲ့ရသေးတာထက် မယုံကြည်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး လမ်းပေါ်က ကားထဲမှာထိုင်စောင့်နေတဲ့ အဲဒီလူရဲ့အစ်ကို

“ဘိတောင် လှမ်းပြလိုက်သေးတယ်”

“စိုးမိုးရဲ့အစ်မနဲ့ မာယာချိုတို့ရဲ့ တစ်ချိန်ကအကြောင်းဟောင်းတွေ ဆုပစ်လိုက်ကြဖို့ကောင်းပြီ၊ အဲဒီအကြောင်းဟောင်းတွေက စိုးမိုးနဲ့ညီမတို့ရဲ့ ထက်ရှိဘဝကို အရိပ်လာထိုးနေတာ တော်တော်ဆိုးတဲ့ကိစ္စဖြစ်နေတာ”

“အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး မမက ဘာတွေပြောနေလို့လဲ... အဲဒီလူရဲ့ အစ်မကသာ ယုယခင်က ညီမကိုစော်ကားခွင့်ရအောင် အားပေးအားမြှောက် ထုတ်ခဲ့တာလေ”

“အဲဒါတွေမပြောပါနဲ့တော့ ညီမ ... ပြောရမယ်ဆို ... ညီမအတွက် စေ့စပ်ပွဲဆိုတာကလည်း စိုးမိုးတို့အိမ်နဲ့ဝေးရင်ကောင်းမယ်ဆိုပြီး မာယာချိုက စီစဉ်ခဲ့တာ ... အခုတော့ ... အစ်ကိုနဲ့ဆွေးနွေးပြီးမှ သူဝင်စွက်ဖက်မိတာ မှားသလို ... ခံစားရကြောင်းပြောတာ ... ပြီးတော့ ... ညီမခံစားနေရ တာလည်း မကြည့်ရက်လို့ ... နောက်ဆုံး ညီမရဲ့ဒိုင်ယာရီကို စိုးမိုးဖတ်မိစေ ခို့ အစ်ကိုလက်ထဲကို မာယာကိုယ်တိုင်ပေးခဲ့တာ”

ဒိုင်ယာရီအကြောင်းပါလာမှ ပန်းအိဖြူရှက်သွားပြန်ပြီ။ စိုးမိုးကို ထပ်မံသားခိုးကြည့်သည်။ စိုးမိုးလည်း လှမ်းကြည့်နေတာနှင့်တိုးသည်မို့ ပိုရှက် သွားကာ စိုးမိုးကိုသာ ဒိုင်းခနဲမျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ဆန်းထွင်ဦးဘက်ကို လှည့်သည်။

“အဲဒါကိုထားပါ ... အခုက ယုယခင်အကြောင်းမေးနေတာလေ”

“ယုယခင်အကြောင်းက မပြောရရင်ပိုကောင်းတယ်၊ ယုယခင်ဘက်က ခြေလှမ်းကိုပြင်ထားပြီးသား ... ခုဆို တခြားလူရင်ခွင်ထဲရောက်နေပြီ၊ အဲဒါ ရပ်ကွက်ထဲပြန်ရောက်ရင် ကြားရမယ့်သတင်းပါ။ ယုယခင်နဲ့ ညီမတို့လမ်းထိပ် က Beauty Spa ပိုင်ရှင်နဲ့ ဒီနေ့ပဲစေ့စပ်ပွဲလုပ်တယ်၊ ယုယခင်က အဲဒီစိုမလိုလို ခြောက်မလိုလိုတစ်ယောက်ဆီကို ဘာလို့ကိုင်းပြောင်းနားလဲသိလား ... အဲဒီ ကိုင်းက စိုးမိုးထက်စာရင် အများကြီးပိုကြီးတယ်လေ၊ Beauty Spa က အချိန် တိုင်းလိုလို Customer တွေပြည့်နေတာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား ... အစကတည်း က ယုယခင်က စိုးမိုးထက် စိုးမိုးရဲ့စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပိုစိတ်ဝင်စားခဲ့တာပါ”

မယုံနိုင်ဟန်နှင့် ပန်းအိဖြူက မျက်လုံးလေးဝိုင်း ... ပါးစပ်လေး
ဟလျက် ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ရဲ့လား အစ်ကိုရယ်”

“အေး ... မယုံရင် ... နက်ဖြန်ကျမှ စိုးမိုးခွင့်ပြုရင် ရပ်ကွက်ထဲ
ပြန်ပြီး အိမ်ပွဲစားဒေါ်ချစ်စုကို မေးကြည့်ပေါ့၊ အဲဒီမှာ ဒေါ်ချစ်စုက သူ့စပ်စု
သမျှအကုန် ဖွင့်ချပြလိမ့်မယ်”

ဆန်းထွဋ်ဦးကိုကြည့်နေသည့် ပန်းအိဖြူ၏မျက်ဝန်းများ စိုးမိုးဘက်သို့
မသိမသာလှည့်လာသည်။ စိုးမိုးက ကြိုသိနေသဖြင့် ... သူမဘက်ကိုမကြည့်
လမ်းဘက်သို့သာ လှမ်းငေးနေပြလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ...

အခန်းထဲမှ ... ဆန်းထွဋ်ဦး အရင်ထွက်သွားသည်။ သူ့နောက်မှ
ဝင်းကို ...

တံခါးက ဖွင့်လျက်သား ...

တံခါးကိုသတိရပြီး စိုးမိုးက ပန်းအိဖြူကိုလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ
ထင်သကဲ့သို့ သူမကအပြင်သို့မထွက် ... အတွင်းပိုင်းရှိ ကြိမ်ကုလားထိုင်
တစ်လုံးတွင် သွားထိုင်လိုက်သည်။ သူ ... သူမအနီးသို့ လျှောက်သွားလိုက်
ပြီး ...

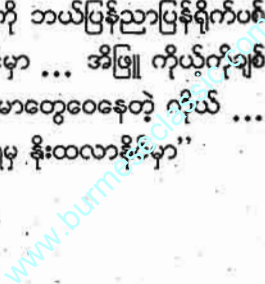
“အိဖြူ”

စိုးမိုးလှမ်းခေါ်လိုက်မှ သူမက ခေါင်းငုံ့နေရာမှ လှမ်းကြည့်သည်။

“ကိုယ့်အပေါ် သံသယတွေရှင်းလောက်ပြီလို့ ထင်တယ်”

သူမက ဘာမှပြန်မဖြေ။ မျက်လုံးရွဲကြီးများနှင့်သာ လှမ်းကြည့်နေ
သည်။

“အိဖြူ ကိုယ့်ကိုလုံးဝမချစ်ဘူး ... ဒါမှမဟုတ် လုံးဝမချစ်တော့ဘူး
ဆိုရင် ... အိဖြူလက်နဲ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ရဲ့ပါးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ရိုက်ပစ်
လိုက်စမ်းပါ။ ဒါမှ အိဖြူကို ကိုယ်မုန်းမေ့သွားနိုင်မှာ ... အိဖြူ ကိုယ့်ကိုချစ်
နေတယ်လို့ အတွေးမှားအထင်မှားနဲ့ ... မိန်းမောတွေဝေနေတဲ့ ကိုယ် ...
အဲဒီလို ခပ်စပ်စပ်လေးတစ်ချက်လောက် ခံစားရမှ နိုးထလာဦးမှာ”

ဆန်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြွ

ပန်းအိဖြူက နှုတ်ဖြင့် ဘာမှမစဉ်ပြန် ... သို့သော်လည်း ...

သူမမျက်ဝန်းများမှ လျှံထွက်ကျမည်ကဲ့သို့ဖြစ်နေသော မျက်ရည်ကို မျက်တောင်ဖျားများနှင့် တဖျပ်ဖျပ် ပုတ်ခတ်ဖျောက်ဖျက်နေသည်။

ထို့နောက် ခေါင်ကိုင့်ချလိုက်ပြီး... မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျကာ ရွှက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်တော့သည်။

ပန်းအိဖြူကိုပွေ့ဖက်ပြီး နှစ်သိမ့်လိုက်ချင်သည့်ဆန္ဒ ... သူရင်ထဲတွင် ပြင်းပြစွာဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ... အိဖြူ၏ သူ့အပေါ် သဘောထားကို မစောကြောနိုင်သေးသဖြင့် အိဖြူပန်းဆီလှမ်းလှလှ သူ့လက်များကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်။

“အိဖြူ ဘာလို့ငိုတာလဲ ... စေ့စပ်ပွဲကိုဖျက်ရတော့မှာမို့ ရက်လို့လား”

ပန်းအိဖြူ ခေါင်းခါယမ်းပြသည်။

“ဒါဆို ကိုယ့်ရဲ့အကျပ်ကိုင်မှုတွေကြောင့် စိတ်ထိခိုက်သွားလို့လား” ခေါင်းခါပြပြန်သည်။

ထို့နောက် သူမ ... မျက်ရည်ရွှဲစိုမျက်ဝန်းများနှင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်သည်။

ထိုမျက်ဝန်းတွင်ပင် ... ချစ်ခြင်းနှင့်အကြင်နာတို့ ပျော်ဝင်ပါလျက် ရှိနေသည်ဟု တွေးထင်မိသဖြင့် ...

သူ့လက်နှစ်ဖက်က အလိုလို အိဖြူပန်းဆီသို့ ... ရောက်သွားတော့သည်။

အိဖြူကလည်း မက်တပ်ရပ်လိုက်ကာ ... သူ့ရင်ခွင်သို့ တိုးဝင်လာသဖြင့် ... သူ ... သူမကို အလိုက်သင့် ထွေးဖက်ထားလိုက်ရတော့သည်။

အိဖြူက သူ့ရင်ခွင်တွင်မျက်နှာအပ်ကာ သူမဖာသာရေရွတ်သလိုမျိုး စကားကို တီးတိုးဆိုသည်။

“အဲဒါ သူ့ကြောင့် ... သူ့ကြောင့် မျက်ရည်ကျတာ ... သူ ဘာလို့ အိဖြူနဲ့ အရင်ဆုံးဆုံတွေ့အောင် မကြိုးစားရတာလဲ ... ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစား

www.burmeseclassic.com

များရတာလဲ ... ပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ အိဖြူကိုရစ်ဝဲလာရတာလဲ ... ဘာလို့ ခုမှ အိဖြူကို ချစ်တတ်လာရတာလဲ ... ”

သူက သူမကျောကိုပွတ်သပ်ရင်း တတွတ်တွတ်နှင့်ချောရတော့သည်။

“အေးပါ အိဖြူလေးရယ် ... အားလုံးကိုယ့်ကြောင့် ... ကိုယ့် အပြစ်တွေကြောင့်ပါ ... ခု မငိုနဲ့တော့နော် ... နောက်လည်း လုံးဝမငိုစေ ရတော့ဘူး၊ ခုတော့ ... ကိုယ်ဟာ အိဖြူရဲ့အချစ်တတ်ဆုံးသောချစ်သူ၊ အိဖြူကို တစ်ဘဝစာလုံးလက်တွဲမဖြုတ်မယ့် ထာဝရချစ်သူလို့ မှတ်လိုက်တော့ နော်”

အိဖြူက မျက်နှာကို သူ့ရင်ခွင်မှမခွာဘဲ ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညိတ် ပြသည်။

“ခု ... အိဖြူငိုတာက ... အိဖြူရဲ့ တစ်ဖက်သတ်အတွေးနဲ့ ခေါင်းမာခဲ့မှုကြောင့် ကိုခံစားကြေကွဲခဲ့ရသမျှကို ပြန်တွေးရင်းသနားလို့”

“ဒါဆို ... အိဖြူက ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ပေါ့”

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှပင် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟိုဒိုင်ယာရီစာအုပ်ထဲကလို့ ... အရင်ကတည်းက ကိုယ့်ကိုချစ်ခဲ့ တာပေါ့”

ခေါင်းကို သုံးလေးကြိမ်မက ညိတ်ပြပြနဲ့သည်။

သူ ... သူမကို ရင်ခွင်တွင် တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားလိုက် တော့သည်။

“ချစ်တယ် အိဖြူရယ် ... ချစ်တယ် ... သိပ် ... သိပ်ချစ်တယ်”

ပြီးမှ ... ရင်ခွင်မှပြန်ခွာကာ အိဖြူမျက်နှာပြင်အနံ့ ... လည်တိုင် မှသည် ရင်ညွန့်အစပ်တိုင် ... အနမ်းမိုးတွေစွေမိသွားသည်။ သူမကလည်း သူ့ခါးကို ပြန်ဖက်ထားရင်းနှင့် ကြည့်ဖြူစွာ သူ့အနမ်းကိုခံယူသည်။ သူ ရပ်မှ

သူမကပင် သူ့မေးဖျားကို လှမ်းနမ်းလိုက်သေးသည်။

ထိုအခိုက် ... တံခါးဝတွင် ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားသွားသဖြင့် သူ့လှမ်း ကြည့်လိုက်ရာ ... ဝင်းကိုမျက်နှာကြီးပေါ်လာသည်။ စိုးမိုးက အပေါက်ဝကို

www.burmeseclassic.com

သန့်သန့်လေးနေတိတ်တိတ်လေးကြွ

ကျောပေးထားသည့် အိဖြူမြင်အောင် မျက်စိမှိတ်ပြရင်း ... အိဖြူကျောကို ဖက်ထားသည့်လက်နှင့်ပင် လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။

ဒါတွေကိုမသိသည့် ပန်းအိဖြူက ရှက်ပြီးလေးပြီးကာ စိုးမိုးမျက်နှာကို မော့ကြည့်နေသည်။ သူ မချင့်မရဲဖြစ်ကာ သူမနဖူးလေးကို ငုံ့နမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“တော်ပါတော့ ကိုရယ် ... အပြင်က ချောင်းကြည့်နေလိမ့်မယ်”
မူနွဲ့သံလေးနှင့်ပြောရင်း ... ရှေ့ဘက်သို့လှမ်းကြည့်မိသည့်အိဖြူလန့်သွားပြီး ...

“ဟောတော့ ... တံခါးလည်းမပိတ်ထားဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး အိဖြူရဲ့ ... ဝင်းကိုကြီးက ချောင်းတာဝါသနာမပါဘူး”

ထိုအခါမှ ဝင်းကိုမျက်နှာကြီးပြီးပြီးနှင့် တံခါးဝတွင် တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ်လာကာ ...

“ဒါဆိုလည်း မထူးတော့ပါဘူးကွာ ... ပေါ်တင်ပဲကြည့်တော့မယ်”
ဝင်းကိုနောက်တွင် မင်းထွဋ်ပါထပ်ပေါ်လာပြီး ...

“အဆင်မပြေပါ့မလားလို့ကွာ ... စိတ်ပူပြီး သွားစရာရှိတာတောင် မသွားနိုင်ဘဲ ပြန်ကျွေလာခဲ့ရတာ”

တဖန် မင်းထွဋ်နောက်မှ ဆန်းထွဋ်ဦးပေါ်လာပြန်ကာ ...

“ဒီမှာ ... စိုးမိုးအစ်မကို ဘာမှစိတ်ပူစရာမလိုတော့ဘူး၊ ကိုယ်ဖုန်းဆက်ပြီးရှင်းလိုက်လို့ သဘောပေါက်သွားပြီ၊ စိုးမိုးအဖေကိုတော့ အမေနဲ့အစ်မက ပြောပြလိမ့်မယ်၊ အိုကေမှာပါ”

ထိုအခါမှ ပန်းအိဖြူကမှာ ပို၍ရှက်ရကောင်းမှန်းသိသွားပြီး ...

“အဲတော့ ... အပြင်မှာ အားလုံးရှိနေကြတာ”

ပြောပြောဆိုဆို စိုးမိုးနောက်ကိုပြေးကွယ်ရင်း စိုးမိုးကျောပြင်တွင် မျက်နှာအပ်ကာ ဖွက်ထားသည်။ ဆန်းထွဋ်ဦးက ...

“အားလုံးအဆင်ပြေနေပါပြီ ငါ့ညီမရယ် ... ရှက်လည်းရှက်မနေ

ပါနဲ့တော့ ... မျက်နှာမဖွက်နဲ့ အပြင်သာထွက်ရပ်လိုက်တော့”

အဆင်ပြေသွားပြီဆိုပေမယ့်လည်း ...

“သေချာသွားအောင် ဒီမှာ တစ်ညတော့နေလိုက်ဦးမယ်ဗျာ
ငထွဋ်အပါအဝင် အားလုံးပြန်လိုက်ကြတော့”

ဝင်းကိုက ခပ်သွက်သွက်ပင် တုံ့ပြန်သည်။

“ဪ ... အကြမ်းဖက်သမားက ဘာကြံစည်ချင်သေးလို့ ငါတို့
ကို မောင်းထုတ်ရတာလဲ ... မပြန်သေးဘူး။ ထမင်းချက်စားဦးမှာ
နော်... ငထွဋ်။ သိပ်နောက်ကျရင်တော့ ... ငါတို့လည်း ဒီခြံထဲမှာပဲအိပ်သင့်ရင်
အိပ်ရမယ်”

“အေး ... အဲဒီအစီအစဉ်ကောင်းတယ်၊ ‘အဲဒီလူ’ နော် ... ဒီမှာ
ကောင်မလေးရဲ့ရပ်ဆွေရပ်မျိုး အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးရှိသေးတယ်”

ဆန်းထွဋ်ဦးပခုံးကို လှမ်းဆွဲရင်းပြောသဖြင့် ... ဆန်းထွဋ်ဦးပါ
တဟားဟား ဝင်ရယ်တော့သည်။

စိတ်ဝင်တစားနှင့် စိုးမိုးနောက်မှ ခေါင်းလေးပြုကာကြည့်နေသည့်
အိဖြူမျက်နှာလေး ... လှစ်ခနဲဆို စိုးမိုးနောက်ကျောနှင့် ပြန်ကွယ်သွားသည်။

ဝင်းကိုနှင့်မင်းထွဋ်ကတော့ သံပြိုင်ပင် ...

“အဲဒီလူ နော် ... ”

စိုးမိုးကျောဘက်မှ မပွင့်တပွင့်ရယ်သံလေးထွက်လာသည်။

“ခစ် ... ”တဲ့။